LAURA NOWLIN

YOUNG ADULT

Continuarea bestsellerului
Dacă ar fi fost cu mine

dacă

i-aș

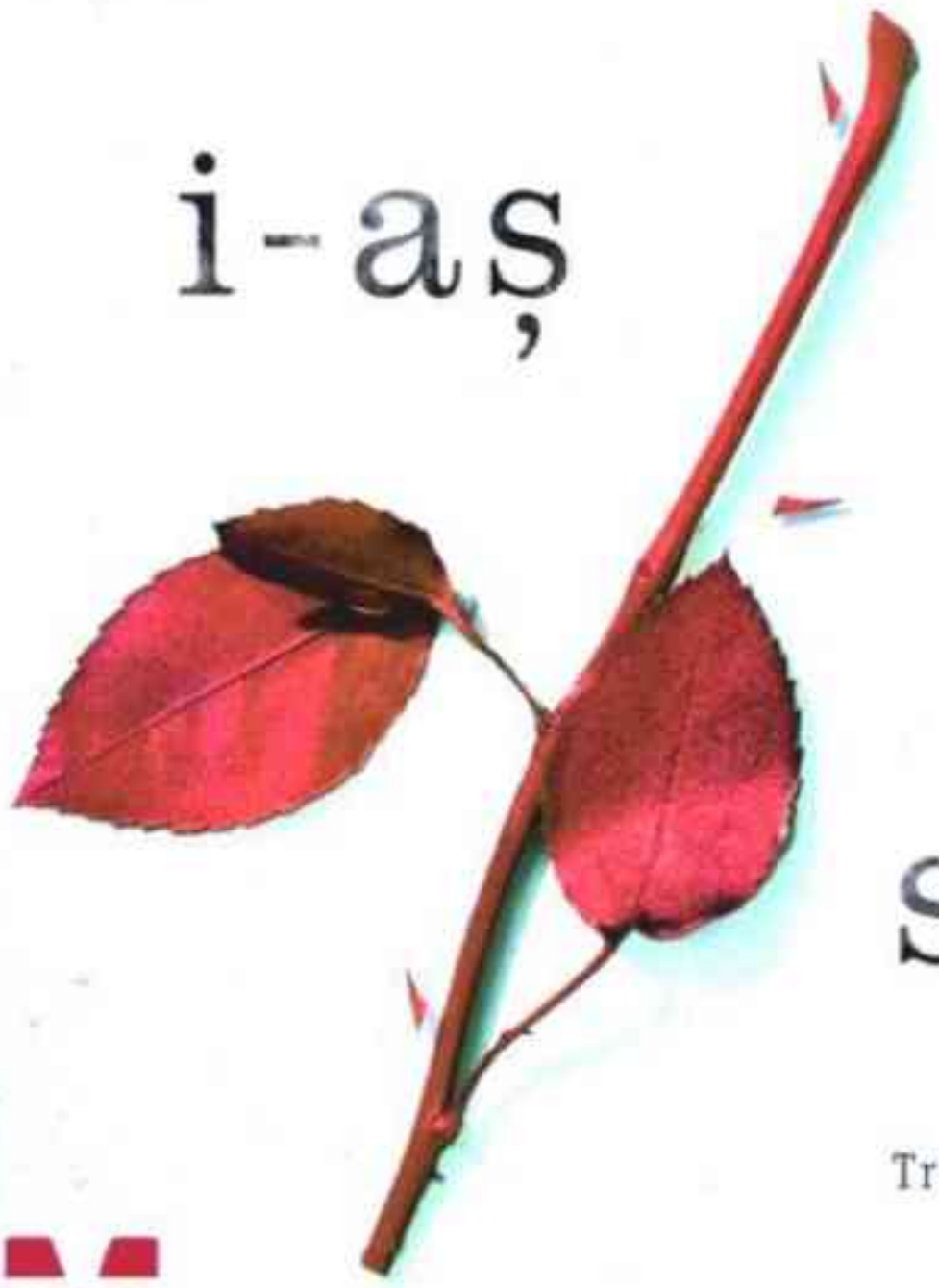

fi

spus

Traducere de Irina Stoica

PANDORA

Scan with **Fast Scan**

YOUNG ADULT

dacă i-aș fi spus

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

Scan with **Fast Scan**

LAURA NOWLIN

dacă i-aș fi spus

Traducere din limba engleză de
Irina Stoica

PANDORA M

Scan with **Fast Scan**

Editori:

Magdalena Mărculescu

Silviu Dragomir

Fondator:

Ion Mărculescu, 1994

Redactare:

Carmen Botoșaru

Design copertă: Elsie Lyons

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mihaela Gavriloiu

Corectură:

Irina Botezatu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Scan with **Fast Scan**

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Pandora Publishing SRL.

Titlu original: If Only I Had Told Her

Autor: Laura Nowlin

Copyright © Laura Nowlin, 2024

Romanian edition published by arrangement with Ilustrata Agency

Copyright © Pandora M, 2024

pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

www.pandoram.ro

ISBN (print): 978-606-978-781-6

ISBN (EPUB): 978-606-978-817-2

Scan with **Fast Scan**

Această carte îi este dedicată lui
Aliksir Drago Jaan
și este scrisă în onoarea tuturor părinților
ai căror copii vor trăi pentru totdeauna în inimile lor

Scan with **Fast Scan**

Nota autoarei

În iarna anului 2009, soțul meu m-a găsit plângând în timp ce mă uitam pe tableta mea IBM ThinkPad cumpărată la mâna a doua. S-a lăsat în genunchi în fața mea, lângă „biroul meu“ (de fapt, un pervaz mai lat din apartamentul nostru, pe care îl transformasem în birou), iar eu i-am mărturisit printre suspine:

— Acum trebuie să-l las pe Finny să moară în mintea mea!

Când făcusem prima schiță a poveștii lui Autumn din romanul *Dacă ar fi fost cu mine*, îmi imaginasem și o versiune a lui Finn cu toate gândurile lui, cu pasiunea lui. Ba chiar scrisesem o pagină și jumătate din povestea lui. Când soțul meu m-a văzut plângând, tocmai îmi dădusem seama că trebuia să șterg ce scrisesem despre el. Nu aveam niciun agent, nicio șansă de publicare în viitor; nu puteam să scriu un roman întreg din perspectiva lui, când ar fi fost mult mai bine să-mi canalizez energia către editarea celui pe care îl scrisesem deja, din perspectiva lui Autumn. Așa că mi-am șters lacrimile, m-am concentrat și m-am asigurat că povestea lui Autumn va fi cât mai bună posibil. Am lăsat vocea lui Finny să se stingă. L-am lăsat să moară din nou în mintea mea.

De-a lungul timpului, foarte mulți cititori mi-au cerut să afle și punctul de vedere al lui Finny, dar le-am dat întotdeauna același răspuns: „Îmi pare rău, e mort; nu pot să-l aduc înapoi.“ Și așa era. Nu aveam puterea asta. Dar Gina Rogers a avut-o.

Nu plănuisem să ascult versiunea audio a cărții. Mă îngrozea ideea că voi auzi cuvintele mele rostite cu vocea altcuiva. Dar la un moment dat Gina mi-a

Scan with **Fast Scan**

trimis un mesaj în care m-a întrebat dacă am ascultat-o și m-a rugat să-i spun părerea mea sinceră — chiar dacă era negativă —, pentru că și ea era o artistă și avea propriile aspirații. Am fost atât de impresionată de sentimentele și de devotamentul ei, încât m-am hotărât să ascult cartea.

În momentul în care am auzit-o pe Gina rostind replica lui Finny către Autumn — acel „Bună“ din stația de autobuz —, am simțit mișcându-se ceva în mine. Înainte să termin de ascultat cartea, Finny era din nou viu și, dragă cititorule, era supărat pe mine. Nu pentru că-l omorâsem — înțelesese că trebuise să fac din romanul *Dacă ar fi fost cu mine* cea mai bună poveste posibilă —, ci pentru că erau câteva lucruri pe care voia să le spună, pe care trebuia să le clarifice. Având în vedere că resuscitarea lui era un miracol, dorința lui mi s-a părut rezonabilă, drept care am decis să-l las să-și spună povestea.

Așa că iartă-mă dacă ți-am jurat că această carte nu va exista niciodată. La vremea aceea am crezut asta din tot sufletul meu de artist.

Dar uneori așa este viața — iar ăsta e un lucru bun.

Scan with **Fast Scan**

Atenționare

Acest roman conține descrieri legate de moarte, depresie, suicid și sarcină.

Dacă tu — sau o persoană cunoscută — te confrunți cu probleme sau crize psihologice, te rog să ceri să fii ajutat.

Linia verde pentru prevenirea suicidului:
sună la 112 sau 0800 801 200
ori scrie pe adresa: sos@antisuicid.ro.

Scan with **Fast Scan**

Finn

Scan with **Fast Scan**

Unu

Să dormi lângă Autumn e groaznic. Vorbește în somn, dă din mâini, îți ia toată pătura, stă pe perna ta. Câte povești aș putea spune dacă aș avea cui! Totuși Autumn e incredibil de stânjenită de haosul ei nocturn și este una dintre ciudățeniile pentru care nu suportă deloc să fie tachinată. *Mamele noastre* — cum a început Autumn să le spună când eram mici — au și ele tot felul de povești despre calamitățile ei pe timp de noapte, iar privirea pe care ea le-o aruncă de fiecare dată m-a făcut să nu spun nimănui nimic despre nopțile zbuciumate petrecute împreună în copilărie, când nu puteam să dorm din cauza ei.

În vara asta mi-am dat seama că Autumn nu s-a schimbat deloc. Ieri a adormit în timp ce se uita cum mă jucam eu un joc video pe laptop. În sfârșit... în sfârșit, îmi reușise o săritură contra cronometru, când ea și-a aruncat un braț peste laptop, iar personajul meu a căzut și a murit. I-am ridicat ușor brațul și i l-am mutat doar câțiva centimetri mai încolo. Nu i-am zis nimic despre asta când s-a trezit; mi-ar fi răspuns că ar trebui să plece acasă când începe să se simtă obosită, or, mai degrabă renunț la toate jocurile mele decât să pierd vreun minut din ceea ce se întâmplă între noi de când Jamie i-a dat papucii.

Tocmai de-asta m-am strecurat aseară între Autumn și Jack. Era clar că aveau de gând să rămână la mine peste noapte și mi s-a părut de datoria mea să fiu eu cel care încasează toate loviturile.

Trebuie să recunosc: sperasem să se întâmple ceva de genul ăsta.

Scan with **Fast Scan**

Prima dată m-am trezit când mi-a înfipt degetele-n coaste.

Mătușa Claire are dreptate. Acum Autumn sforăie. Când eram copii, nu sforăia. O crezusem pe Autumn de fiecare dată când îmi spusese că mama ei nu făcea altceva decât să glumească.

Dar iată-ne aici, în cortul ăsta făcut din pături, pe care l-am construit pentru ea, ținându-și capul pe cotul meu. Doarme pe o parte, ghemuită, sforăind — ce-i drept, nu prea tare. Pufăie scurt aer fierbinte.

Aseară, după ce a adormit Jack, noi doi am mai rămas treji și am stat de vorbă. Autumn ațipea întruna, dar eu nu voiam să renunț la prezența ei, așa că o tot țineam de vorbă, până când mi-a zis:

— Șșș, Finny. Trebuie să mă concentrez să mătur.

Mi-am întors privirea spre ea și, în întuneric, i-am văzut ochii închiși și i-am simțit respirația sacadată.

— Ai adormit?

S-a încruntat.

— Nu. Nu vezi că am mătura asta în mână? E atât de multă mizerie aici!

— Unde ești? am întrebat-o.

— Oh, știi tu... în camera... dintre...

— Dintre ce?

— Hm?

— În camera dintre ce, Autumn?

— Dintre fantezie și realitate. Ajută-mă! E-așa de multă mizerie!

— De ce e multă mizerie? am întrebat-o, dar nu mi-a mai răspuns.

M-am culcat și eu, cam în aceeași poziție ca acum, pe spate, uitându-mă la pătura de pe noi. Îmi aduc aminte cum am întins un braț deasupra capului, vag conștient că ea se foia și bombănea la câțiva centimetri de mine, în timp ce probabil făcea curățenie în spațiul dintre lumea asta și cea de

Scan with Fast Scan

dincolo. Nu ne atingeam, dar părea că atomii dintre noi erau impregnați cu dragostea mea pentru ea.

Mai târziu, m-am trezit când m-a lovit peste față. I-am împins mâna și am întors capul spre ea. Era aproape de mine, dar nu ne atingeam — cu un pumn ținea strâns pătura, iar mâna cu care mă lovise se odihnea între noi. Mi-am mutat privirea și am închis ochii, încercând să adorm din nou.

Dar acum...

Acum sunt în paradis: fruntea ei e lipită de mine, își ține capul pe brațul meu, iar eu mi-am pus o mână pe umărul ei. Ne-am găsit din instinct. Chiar dacă aș fi fost pe jumătate adormit, n-aș fi făcut niciodată asta conștient. N-aș fi știut dacă ea ar fi fost de acord. Nici acum nu știu, dar nu pot să mă mișc.

Pornind de la niște dovezi foarte vagi, penisul meu a decis că astăzi este cea mai tare zi din viața noastră. Îi înțeleg entuziasmul, dar (din păcate) supraestimează situația.

Dacă mă mișc, Autumn o să se trezească.

Dacă Autumn se trezește, o să vadă ce presupuneri face corpul meu.

Asta pățesc dacă mă pun în poziția asta. Din nou.

Nu că aș mai fi fost vreodată *exact* în poziția asta cu Autumn. Dar, așa cum am mai zis, ar fi multe de povestit.

Aud apa la toaletă. Nu mă întrebasem până acum unde a dispărut celălalt prieten apropiat de sufletul meu.

N-o să reușesc să mă ascund de Jack. Nu cred că o să mă mai lase de data asta. A știut dintotdeauna că încă mai sunt îndrăgostit de Autumn după atâția ani, deși, în mare, am fost fericit cu Sylvie. Nu mi-a zis nimic în liceu, dar n-o să mă mai lase să mă prefac.

*

Scan with **Fast Scan**

Acum vreo două săptămâni, după ce am fost să vedem horrorul ăla stupid care a făcut-o pe Autumn să țipe de trei ori, amândoi — și Autumn, și Jack — mi-au spus că s-au distrat. Mi-au spus că înțeleg de ce țin eu așa de mult la fiecare și, bineînțeles, poate că o să mai ieșim toți trei.

Autumn a vorbit serios. Mi-am dat seama de asta.

Și știu că și Jack a vorbit serios. Dar au mai fost multe alte lucruri pe care el nu mi le-a spus.

Nu știu dacă noaptea trecută a ajutat prea mult. Vreau ca Jack să vadă că Autumn nu e falsă, că nu se crede o prințesă, așa cum zic mereu Alexis și Taylor.

Autumn chiar e o prințesă, doar că de pe altă planetă. E cea mai încrezătoare și, în același timp, cea mai nesigură persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

În afară de Sylvie, bineînțeles.

Gândul la Sylvie îi distruge penisului meu iluzia că se va întâmpla un miracol și mă face să mă simt și mai vinovat.

Jack geme și scuipă. Se aude iar apa de la toaletă, apoi deschide robinetul de la chiuvetă. Îl aud luându-și un pahar cu apă din bucătărie.

Încerc să-mi aduc aminte ce mi-a spus Sylvie despre zborul ei. Probabil că a decolat deja. O fi deasupra Canalului Mânecii? Nu-mi dau seama. Mi-o imaginez pe locul ei dinspre culoar, așa cum mi-a zis că preferă să stea. Are walkmanul pe măsuța din fața scaunului; părul auriu îi cade pe față când își lasă capul pe-o parte, să asculte muzică.

Sper ca această călătorie să fie exact ce-i trebuie și că o s-o ajute așa cum a zis terapeutul ei că o să se întâmple.

La început, am fost sceptic. Sylvie, singură în Europa, fără cineva care s-o mai tempereze? Sigur, a mai fost în Europa, vorbește franceză fluent și are

Scan with **Fast Scan**

telefon mobil. Dar tot nu mi-a venit să cred că terapeutul ei a insistat să plece singură, fără vreun prieten sau un părinte, în călătoria de după absolvire pe care i-a recomandat-o.

Acum îmi dau seama că dr. Giles a avut dreptate. Sylvie știe să aibă grijă de ea... când nu încearcă să-i impresioneze pe cei din jur. Sylvie se îmbată ca să atragă atenția. Dacă nu ar fi fost provocată, Sylvie nu ar fi făcut niciodată toate prostiile alea faimoase la beție.

Pe cont propriu, cu rucsacul în spate și cu harta în mână, înarmată cu lista de hosteluri și cu orarul trenurilor, Sylvie a străbătut întregul continent. În Amsterdam s-a trezit într-o situație neplăcută pentru că nu și-a dat seama că niște tipi voiau să profite de ea; dar a reușit să scape și, când m-a sunat pe mine, deja era în siguranță.

Sper ca Sylvie să vadă cât e de capabilă, de inteligentă și de puternică. Sper să se simtă bine în pielea ei, să nu mai plece urechea la ce zic alții despre ea. Ar putea să facă orice-și dorește, dacă nu i-ar mai păsa de ceea ce cred despre ea oamenii care nu-i merită încrederea.

Eu sunt unul dintre acei oameni și sper să nu stric progresul — mare, mic — pe care l-a făcut în vara asta.

*

Jack intră în cameră. Închid ochii. Penisul meu rămâne oarecum optimist, dar pătura îl ascunde. Ar trebui să mă mișc, s-o trezesc pe Autumn, să mă prefac că nu i-am cuprins niciodată umerii cu brațul, dar nu mă lasă inima să fac asta.

Aud mișcându-se pătura de la intrarea în cort. Jack oftează. Îmi spune același lucru pe care mi l-a

Scan with **Fast Scan**

spus în noaptea în care am avut încredere că Sylvie n-o să bea și că o să poată să conducă mașina, dar, băut fiind și eu, a trebuit ca, în cele din urmă, să-l sun pe el ca să vină să ne ia.

— Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta, știi bine! bombăne Jack.

Dă drumul păturii și, după zgomotul pe care Jack îl face, pare că se așază pe canapea, însă nu mai sunt atent la el.

Autumn o să se trezească în curând. Tresare din când în când, iar mușchii feței îi zvâcnesc ca reacție la lucruri pe care eu nu le pot vedea. Scoate un sunet slab — genul de sunet pe care aș vrea să i-l provoc eu, când e trează și cu acordul ei. Acum, cu gândul ăsta în minte, îmi retrag brațul și mă îndepărtez de ea. Se încruntă când își pierde sursa de căldură, iar eu rămân nemișcat, lăsând-o să se foiască. Scâncește și se ghemuiește și mai mult.

Îmi permit luxul de a-i admira chipul.

Este colosal de nedrept cât de frumoasă e Autumn. Mă face să fiu nespus de dezavantajat. Creierul ei genial și nebun ar fi fost de ajuns. De ce trebuia să aibă și o față perfectă?

N-am avut niciodată vreo șansă.

Nici înainte să-i crească sânii.

Trebuie să încetez cu gândurile astea.

Trebuie să încetez acum.

*

Jack stă pe canapea și scrie ceva pe telefon. Nu zice nimic până nu mă așez.

— Finn, frate...

— Știu, îi zic.

Își închide telefonul.

Scan with **Fast Scan**

— Nu. Ești complet depășit de situație. N-ai nici cea mai vagă idee.

— Ba cred că am o idee.

Se uită fix la mine.

— Știu ce fac, încerc să mă apăr.

— Și *ce anume* faci? Și cu *ea* cum rămâne? întreabă Jack și face un semn spre cort.

Deși nu vorbim tare, începe să șoptească:

— Dacă nu-și dă seama că ești mort după ea, e cea mai proastă ființă din lume.

— Nu e proastă. Dar pur și și simplu nu are habar cât de mult o...

Nu sunt în stare să pronunț cuvântul.

— ... cât de mult îmi pasă de ea. Crede că am pentru ea aceeași afecțiune ca în copilărie.

Se uită iar la mine într-un fel anume, dar nu pricep ce se așteaptă să zic. Autumn nu flirtează cu mine. Nu face glume cu subînțeles și nu-mi dă speranțe false. Nu când e trează, cel puțin.

Problema e la mine. Inima mea devine confuză când ea mă privește cu afecțiune — dar afecțiunea asta, cred, e perfect normală, dat fiind că ne știm de atâta vreme.

— Finn, zice Jack, uite ce e! Eu nu sunt ca tine. N-am crescut într-o casă în care s-a vorbit despre sentimente și chestii de genul ăsta. Mi-e greu, dar o să vorbesc oricum. Din nou.

Din nou.

Are dreptate.

— Ești un prieten bun, îi spun. Mulțumesc! Dar are nevoie de mine. Lucrurile nu stau prea bine cu ceilalți prieteni ai ei.

— A râs cu tine toată noaptea, zice Jack ca și cum încearcă să facă să-mi intre bine în cap fiecare cuvânt.

— Era amețită de băutură și, pe lângă asta, e...

Scan with **Fast Scan**

Îmi dau seama ce vreau să spun și n-ar trebui, dar cuvintele îmi ies din gură înainte să le mai pot opri.

— ...e ca Sylvie. Reușește uimitor să-și ascundă toată durerea.

Jack oftează și își trece palmele peste față. Zice ceva, dar nu aud decât ultimele două cuvinte: „genul tău". În cort, Autumn se foiește și, devenind brusc atenți, ne ținem amândoi respirația.

Liniște.

— Dacă tot ai adus vorba de Sylvie, șoptește el. Da, mă plâng mereu de ea, dar e și prietena mea, iar eu...

— Știu. O să...

Autumn se foiește din nou.

— O să se trezească, îi zic lui Jack.

El oftează. Are dreptate în privința sentimentelor mele față de Autumn și știe că știu că are dreptate.

Amândoi știm ce o să se întâmple. Eu și Autumn o să mergem împreună la Springfield. O să ne facem prieteni, probabil comuni de data asta, dar, în cele din urmă, Autumn o să cunoască pe cineva de care o să-i placă, cineva cu cine știe ce calități pe care le-a văzut și la Jamie, de și-a dorit să fie cu el. Iar eu o să fiu mai mult decât devastat. O să fiu anihilat. Eu și Jack suntem suficient de apropiați, încât asta să fie într-un fel și problema lui. Dar nu pot să renunț la relația mea cu Autumn și, când va fi să-l întâlnească pe tipul ăla, o să mă asigur că el o s-o sprijine, că nu o s-o trateze ca pe o bătaie de cap, ori ca pe o achiziție valoroasă. Sau ca pe un accesoriu. Sau ca pe o poantă bună.

— Fin-nah! rostește Jack sacadat și pocnește din degete în fața ochilor mei. Alo!

— Scuze. Mi-a...

— Ți-a fugit gândul așa cum i se întâmplă și ei? Ești așa de... de... Ca săptămâna trecută! Cum ai putut să ratezi meciu-ăla?

— Eu și Autumn eram la mall.

Scan with **Fast Scan**

— Nu ratezi niciodată la TV un meci al celor de la Strikers, zice Jack.

Are dreptate; m-am enervat când mi-am dat seama că am ratat meciul. St. Louis reușește cu greu să aibă o ligă de fotbal și e de datoria mea să o sprijin cât pot. Dar Autumn îmi tot vorbea despre mall, că seamănă cu o grădină neglijată, în care unele petice de iarbă se usucă mai repede decât celelalte. Dacă te iei după ea, zona din jurul sălilor de cinema e un loc însorit, în care plouă suficient de des. Ne-am plimbat pe acolo și am decis că standurile erau ca niște buruieni și magazinele ca niște grădini tematice neîngrijite.

Jack nu e deloc mulțumit că ridic din umeri. Așteaptă o explicație mai bună.

— O să mă despart de Sylvie mâine, când vine acasă.

— Mă gândeam eu, spune Jack.

Cuvinte banale, dar îi simt în glas reproșul — pe care îl merit.

— Și pe urmă? adaugă el.

— O, Doamne! mormăie Autumn țâșnind din adăpostul ei.

— Autumn! o strig spontan, în timp ce se repede spre baia de serviciu de lângă bucătărie, cea în care a fost și Jack cu doar câteva minute în urmă.

Am avertizat-o că n-o să se simtă deloc bine dacă bea și al patrulea pahar. A fost alegerea ei, dar tot mă simt vinovat. În plus, Jack a fost cel care i-a preparat băutura, așa că, spre deosebire de primele trei pe care i le-am făcut eu, probabil că a conținut mai mult alcool. Sunt gata să comentez ceva cu privire la abilitățile lui de barman, când îi întâlnesc privirea și-mi aduc aminte că nu sunt cu nimic mai breaz.

— Mă duc după ea să văd dacă e bine, îi zic.

— Mă gândeam eu, repetă el. Și pe urmă?

— Pe urmă o să pierdem vremea pe-aici, nu?

Scan with **Fast Scan**

Încerc să par relaxat, ca și cum mă întreabă despre planurile pe ziua de azi, dar nu reușesc să păcălesc pe nimeni. Știm amândoi că evit adevărata întrebare: cum am de gând să-mi trăiesc viața fiind îndrăgostit de Autumn Davis, dar fără să am nicio speranță că sentimentele mele vor fi împărtășite vreodată?

Scan with **Fast Scan**

Doi

P-leacă! zice Autumn când bat la ușă.
Sună de parcă e pe moarte.
— Ești bine?
Știu ce urmează să-mi răspundă.
— Da. Pleacă!

Autumn urăște să fie vulnerabilă. A moștenit asta de la mama ei, în ciuda tuturor momentelor în care s-a plâns de fațada perfecțiunii suburbane a mătușii Claire.

— OK.

Îmi vine să aștept în fața ușii, deși știu că vrea să fie singură. Mă întorc și ignor sunetele de dincolo de ușă. În loc să râvnesc la ea, așa cum o făceam acum câteva minute, ar fi trebuit să-mi fac griji din cauza mahmurelii ei.

Uneori mi se pare că Autumn scoate ce-i mai rău din mine. Mă face să mă simt ca unul dintre tipii ăia pe care-i urăsc, sportivii care spun în vestiar chestii care mă șochează. Am încercat de câteva ori să intervin în conversațiile lor, mai ales după ce am ajuns în clasele mai mari, dar adesea eram așa de consternat de ce auzeam, încât pur și simplu nu apucam să mai zic ceva. Cu toate astea, de câteva ori de-a lungul anilor, când au zis pe de-a dreptul lucruri vulgare despre Autumn, mă luam de ei fără ca măcar să realizez că o făceam.

Atunci am fost în stare să țip la ei, să le fac morală pentru comentariile lor dezgustătoare, tocmai pentru că eram de acord cu ei. Voiam ce voiau și ei sau văzusem imaginile pe care le descriau. Cuvintele lor erau o reflecție grotescă a sentimentelor mele.

Scan with **Fast Scan**

Apoi, după ultimul antrenament din clasa a doișpea, un tip dintr-a noua a venit la mine și, arătând cât de ipocrit sunt de fapt, mi-a zis:

— L-ai lăsat pe Ricky să spună chestii mult mai rele despre alte fete.

L-am luat peste picior pe bietul pușți.

— Înseamnă că ar fi trebuit să am standarde mai înalte și pe-atunci. O să plec curând. Așa că o să poți să joci tu rolul de cavaler galant anul viitor.

Mi-am aruncat geanta pe umăr și am ieșit din vestiar. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă pe pușțiul ăla, dar probabil că el o să-l țină minte o vreme pe nemernicul de Finn.

În liceu, Autumn nu avea ochi decât pentru Jamie. Nu voia ca sportivii ăia obraznici să se gândească la ea și nu voia — nici atunci, cum nu vrea nici acum — ca eu să mă gândesc la ea într-un anume fel. A fost cât se poate de limpede de-acum mulți ani. Înțeleg de ce a simtit nevoia să clarifice asta. E mai bine că a făcut-o. Dar, într-o bună zi, dacă o să vorbim despre asta, o să-i zic că ar fi putut măcar să-mi spună că nu are sentimente pentru mine. Nu trebuia să mă abandoneze în felul ăla.

Probabil că la asta s-a referit mama ieri. Mătușa Claire își sărbătorește divorțul de Tom, tatăl lui Autumn, la un pahar de vin, în weekend. Ea și mama ne-au lăsat mie și lui Autumn bani și ciudat de puține indicații. Când mama m-a luat în brațe ieri, mi-a șoptit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, pușțiule! Vorbește cu ea!

Toate lucrurile astea pe care nu ni le spunem plutesc între mine și Autumn. Știe că mi-aș dori să aibă alte sentimente față de mine. Trebuie să știe că e mult mai rău decât crede. Dragostea mea față de ea e aproape o religie pentru mine. Dar e-n regulă că nu

Scan with **Fast Scan**

simte la fel. Sunt bine. Mă descurc. Putem să fim prieteni, ca pe vremea când eram copii. Eram îndrăgostit de ea și atunci, doar că de data asta n-o să mai fiu așa irațional, încât să încerc să-i dovedesc ceva. Mi-am învățat lecția când am încercat s-o sărut și nu mi-a răspuns la fel.

Dar mama greșește, nu-i momentul acum. Weekendul ăsta nu-i potrivit pentru conversația asta. Trebuie să trec cu bine de ziua de azi și de despărțirea de Sylvie de mâine. După asta, poate o să vorbesc cu Autumn. Sau poate că ar trebui să aștept până la Crăciun. Nu știu.

*

Încă o dată, am uitat de celălalt prieten al meu. Am venit în bucătărie din obișnuință, să fac niște pâine prăjită, deși e prima dată când Autumn e mahmură la mine acasă.

Jack apare în prag. Se uită la mine.

— O să pui și zahăr și scorțișoară?

— Lui Autumn nu-i place pâinea prăjită cu chestii de-astea, fraiere.

Uite-mă din nou răbufnind, în loc să-mi recunosc naibii sentimentele, ca un bărbat adevărat. Încerc să revin la tonul meu normal și zic:

— Vrei și tu?

— Sigur.

Jack se așază și cască. Se pare că a decis să nu mă mai bată la cap azi.

— I-a plăcut *Băieți buni*?

Râd.

— Doar ce l-am pus și ai și adormit. Și ai vorbit atât de mult despre film aseară, încât nici n-a mai fost nevoie să-l vadă.

Scan with **Fast Scan**

— N-are cum, zice Jack. Filmul ăsta e ca un castel de cărți de joc, atent construit...

Continuă, dar nu-l mai ascult. Ușa de la baie se deschide.

Ea s-a întors.

O aud cum merge în spatele meu, cum traversează bucătăria și se așază la masă.

— Te simți mai bine? o întreabă Jack.

— Oarecum, îi răspunde.

Când mă întorc spre ea, văd că are ochii închiși și stă ghemuită pe scaun, cu bărbia pe genunchi.

Îi dau lui Jack prima farfurie cu pâine prăjită și mă întorc să mai fac.

— Dacă te gândești la sursa de inspirație, *Wiseguy,* începe Jack.

Vorbește despre filmul ăsta tot timpul. Nu trebuie să-l ascult ca să știu ce zice. Pot să fiu de acord sau să răspund ce trebuie, în timp ce mă concentrez la ea.

Ung cu unt felia de pâine prăjită pentru Autumn, așa cum îi place, și-mi zâmbește vag, recunoscătoare, într-un fel care mă topește. Nu pricep cum de reușesc să mai stau în picioare.

Jack nu face altceva decât să încerce să mă salveze de propria persoană cu monologul lui despre Scorsese, iar eu sunt un prieten groaznic.

Ea respiră încet, concentrată. Mestecă, înghite, respiră adânc. Mestecă. Înghite. Respiră. Funcționează. Se relaxează. Are ochii închiși în continuare; încă își sprijină capul pe piciorul îndoit.

— Cred că ți-ar plăcea stilul narativ, dacă tot ești scriitoare, zice Jack.

Autumn deschide ochii și clipește. Sunt sigură că nici ea nu a fost atentă la lecția de istoria filmului.

— Ce-ar fi să punem filmul de la capăt? Putem să ne uităm toți trei.

Scan with **Fast Scan**

Jack îmi aruncă o privire care-mi amintește că discuția noastră nu s-a terminat.

Autumn ridică din umeri și termină de mâncat.

*

Nu sunt atent la film. Stăm toți trei pe canapea, unul lângă celălalt, abandonând cortul. Ei se uită la film. Eu pur și simplu stau aici, lângă ea. Dar se pare că pâinea prăjită a funcționat ca remediu pentru greața cu care s-a trezit.

Când s-a trezit? Despre ce vorbeam cu Jack?

S-a trezit când l-am avertizat pe Jack că Autumn o să se scoale în curând... și vorbeam despre...

...despre Sylvie sau fotbal. Despre asta ar fi putut să ne audă vorbind.

I-am spus deja lui Autumn că mă despart de Sylvie. Nu cred că i-am zis ceva care ar fi putut să dezvăluie adevăratul motiv. Una e să fiu într-o relație cu Sylvie în timp ce sunt îndrăgostit de vecina mea și cu totul altceva dacă o să fie din nou prietena mea cea mai bună.

— Pur și simplu nu cu ea îmi doresc să fiu, am zis în cele din urmă, când Autumn m-a întrebat de ce.

Ăsta era adevărul, chiar dacă omiteam foarte multe detalii. A dat din cap ca și cum înțelege și mi s-a părut că am spus amândoi mai mult decât o făcuserăm de fapt — dar așa sunt eu, naiv.

*

Stau între cei doi prieteni ai mei — cei mai buni — timp de două ore și jumătate. Aseară am glumit și ne-am tachinat. Astăzi tăcem. Oricum, îmi place așa de mult să-mi petrec timpul cu amândoi! Sper ca la toamnă, când o să fim cu toții la Springfield, să fie și ei doi prieteni. Atenție, doar prieteni!

Scan with **Fast Scan**

E un gând ciudat, dar un lucru e clar: trebuie să mă conving și pe mine și să-l conving și pe Jack că, atunci când Autumn va cunoaște un tip, voi fi pregătit să renunț la ea.

*

— Hei, Fin, zice Jack. Vino și ia-ți ghetele de fotbal de la mine din mașină!

Se pregătește să plece și ghetele mele de fotbal nu sunt de fapt în mașina lui. Mașina lui e o groapă de gunoi și nu mi-aș lăsa niciodată ceva acolo, nici măcar ghetele de fotbal.

— Sigur!

Mă uit la Autumn înainte să mă ridic. E ghemuită într-o pătură, își bea paharul de apă pe care i l-am adus și mai mănâncă o felie de pâine prăjită. Îmi dau seama din nou cât de nedrept e că este așa de frumoasă, chiar și când e mahmură.

Îl conduc pe Jack la mașină și, când se întoarce spre mine cu o privire sugestivă, știu ce urmează să spună. Dau să deschid gura, dar mi-o ia înainte.

— Povestea ta n-are niciun sens.

Nu la asta mă așteptam.

— Povestea mea?

— Că știe, dar în același timp nu știe că ești îndrăgostit de ea.

— Nu asta am spus.

— Ba da. Poate sunteți cei mai proști oameni de pe planetă, care pur și simplu nu-și dau seama că se iubesc, dar tind să cred că știe că ești îndrăgostit de ea și că se joacă cu tine doar ca să se simtă ea mai bine.

— Nu așa...

Se uită iar la mine și nu mai zic nimic.

— Termin-o cu Sylvie mâine! Și sună-mă pe urmă. Gândește-te la ce ți-am spus!

Scan with **Fast Scan**

— Bine.

Ridic din umeri și mă uit în altă parte.

— E totu-n regulă?

Mă uit din nou la el.

— Da.

Dă din cap și pleacă. Eu mă întorc în casă.

*

Mă întreb dacă ar fi trebuit să mă prefac că mă duc sus și că-mi pun la loc ghetele imaginare înainte să mă așez din nou pe canapea, lângă ea, dar nu pare să fi observat nimic.

— Te-ai distrat? o întreb.

Schițează un zâmbet.

— Ai avut dreptate când mi-ai zis să nu beau și-al patrulea pahar și poate și când mi-ai vorbit de calitățile de barman ale lui Jack.

— Cu siguranță, am avut dreptate în ambele cazuri. Dar arăți mai bine.

Arată extraordinar; așa arată ea de obicei.

— Pâinea prăjită a ajutat. Mersi!

Îmi zâmbește iar, ceea ce mă umple de căldură.

— E doar un truc pe care l-am învățat...

Îl știu de când aveam grijă de Sylvie — dar nu spun asta cu voce tare.

— Cred că o să mă duc acasă să fac un duș, zice.

Sunt surprins și dezamăgit. Clipesc fără să vreau.

— OK.

Poate e mai bine așa. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. Să-mi dau seama ce să-i zic mâine lui Sylvie.

Autumn întinde mâinile deasupra capului și geme ușor înainte să se ridice, iar eu mi-aș dori să pot să înregistrez momentul ăsta și să mă pot uita oricând la el.

Scan with **Fast Scan**

— Pa, Finny! îmi aruncă peste umăr în timp ce se îndreaptă spre ușa casei vecine, unde locuiește.

Rămân pe loc, apoi fug la mine în cameră ca să o mai văd o dată pe geam înainte să intre în casă, poate chiar s-o văd urcând în camera ei, căci ferestrele noastre sunt față în față.

Nu că aș încerca s-o văd dezbrăcată. Pe cuvânt, am avut destule ocazii și a fost cât pe ce să las să se întâmple asta, dar mi-am impus mereu să trag perdeaua când ea a uitat s-o tragă pe-a ei. Totuși azi intră în camera ei și trage perdeaua imediat. Eu o las pe a mea netrasă și mă întind pe pat. Ar trebui să mă gândesc la ce mi-au zis mama și Jack despre relația mea — despre prietenia mea — cu Autumn. Sunt amândoi de părere că trebuie să-i spun.

Dar nu mă pot gândi la nimic altceva *decât la ea.* La felul în care ochii ei căprui străluceau ieri în timp ce ridicam cortul. La cum am putut să-i miros părul moale când s-a lipit de mine de dimineață. La cum și-a arcuit spatele și a scos sunetul ăla înainte să se ridice de pe canapea. La cum se dezbracă acum, ca să intre la duș.

Mă gândesc la Autumn intens, dar nu într-un fel care să mă facă să mă simt mai bine — nici acum, nici în viitor.

Scan with **Fast Scan**

Trei

Privind înapoi, nu pot să-mi dau seama când anume m-am îndrăgostit de Autumn Rose. Am simțit ceva pentru ea încă dinainte să învăț să citesc, iar sentimentele mele s-au amplificat pe măsură ce am crescut amândoi. Dacă aș încerca să identific momentul exact, aș zice că prima dată când mi-am zis că „sunt îndrăgostit de Autumn" a fost înainte de clasa a cincea. Nu știu dacă un psiholog consideră că cineva atât de mic poate să fie îndrăgostit. Dar știu că asta mi s-a întâmplat mie.

Eram îndrăgostit de ea, dar aveam doar unsprezece ani, așa că mi s-a părut firesc să fim doar prieteni, chiar dacă știam în mintea mea că era ceva temporar. Vorbeam mereu de parcă aveam să trăim toată viața împreună, ca mamele noastre; eram sigur că urma să-și dea seama și ea că o să ne căsătorim. Dar n-am avut niciodată senzația că era interesată de mine în același fel. N-a înțeles de ce mamele noastre ne-au zis că nu mai avem voie să dormim peste noapte în același pat. Dar eu am înțeles. Când mâinile ni se atingeau, ea nu încerca să prelungească momentul. Dar eu, da.

În acei primi ani în care am fost îndrăgostit de ea mi-a fost greu, dar habar n-aveam că adevăratul greu de-abia începea.

*

L-am cunoscut pe Jack în prima zi de gimnaziu. Eu și Autumn nu mai aveam nicio oră în comun — măcar așa urma să fiu mai puțin distras —, dar mi s-a părut o glumă când mi-am dat seama că n-o să mai

Scan with Fast Scan

avem nici pauza de prânz în același timp. Sigur că administratorii școlii știau că făceam totul împreună, că ne era sortit să fim împreună. Sigur că, dacă mă uitam în jurul meu la cantină, aveam s-o văd, nu?

Dar nu am văzut-o. În prima pauză de prânz, Autumn a mâncat cu noii ei prieteni, care urmau să-mi devină și mie prieteni, deși nu aveam habar pe-atunci că așa vor sta lucrurile.

Când m-am așezat în cele din urmă lângă Jack, la o masă aproape goală, a reacționat de parcă m-ar fi așteptat. Fuseserăm împreună la ora de sport de dimineață și schimbaserăm niște pase — noi doi și cu alți câțiva colegi —, după care profesoara ne-a lăsat să facem ce vrem. Dar nu m-am așezat acolo pentru că l-am recunoscut pe Jack; ci, dezamăgit, m-am așezat pur și simplu la prima masă la care am văzut un loc liber. Iar Jack și-a adus aminte de mine. M-a întrebat dacă mă uit la fotbal profesionist. I-am zis că da, fără să fiu prea interesat de conversație, fără să-l ascult cu adevărat, întrebându-mă ce făcea Autumn.

Apoi Jack mi-a captat interesul.

— Datorită lui Paolo Maldini îmi place să fiu fundaș.

Inima mi-a tresărit și m-am uitat la el pentru prima dată, observându-i pistruii și părul roșcat.

— Și mie îmi place de el, i-am zis. E...

După care am zis amândoi în același timp:

— ...preferatul meu!

Nu-mi aduc aminte restul conversației, dar așa am devenit prieteni.

În acea seară, în timpul cinei cu mamele noastre, Autumn a vorbit despre fetele cu care a mâncat, mai ales despre o fată pe nume Alexis, iar eu am fost fericit că ne-am găsit amândoi prieteni cu care să stăm la masă. În primele două săptămâni am crezut că totul o să fie bine: că o să fie grozav pentru noi să avem și alți prieteni. Eu puteam să mănânc de prânz

Scan with **Fast Scan**

și să joc fotbal cu Jack, iar cu Autumn să-mi petrec restul timpului. Ea urma să iasă cu acele fete la mall. Toate lucrurile de fete începeau să devină importante pentru Autumn, dar eu aveam să-i fiu alături mereu, pentru orice altceva.

În acel an, după ce am sărbătorit ziua lui Autumn ca-ntr-o familie, cu unchiul Tom, tatăl ei, și după ce mama mi-a explicat că Autumn voia să organizeze o petrecere în pijamale cu niște prietene și că eu nu aveam cum să particip, am înțeles. Nu m-a deranjat. Sigurul lucru pe care nu l-am înțeles a fost de ce mama a fost cea care mi-a zis asta, și nu Autumn.

Am decis că era doar o chestie de sincronizare. Eu mergeam numai la cursuri pentru avansați, pe când Autumn nu, nici măcar la engleză. Cu un an în urmă, luase 8 la engleză. Citise toate cărțile din programă în clasa a patra, așa că în timpul orelor citea pe ascuns Stephen King. Apoi și-a scris fișele de lectură pe baza lucrurilor pe care și le amintea de acum doi ani. Mie mi s-a părut impresionant că, în condițiile astea, a reușit să ia chiar și 8.

Pentru că nu mergeam la aceleași cursuri, iar temele noastre erau diferite, nu prea mai avea sens să învățăm împreună — asta dacă nu cumva avea nevoie să o ajut la matematică. Așa că am început să ne petrecem mai puțin timp împreună seara. Mi-am zis că poate Autumn avusese de gând să-mi spună de petrecerea în pijamale, dar nu avusese timp.

Toată luna îi vorbisem lui Jack despre Autumn. Cât de plăcută era, cât de tare, cât de amuzantă, cum își aducea mereu aminte să spună „Paolo“, nu „Pablo“. (Nu că ar fi vorbit despre fotbal. Ci mai degrabă că-i păsa suficient cât să țină minte când vorbeam *eu* despre Paolo Maldini.)

De aniversarea mea — cu o săptămână înainte de ziua lui Autumn —, Jack a venit pe la mine și am luat

Scan with **Fast Scan**

cina cu mama, cu mătușa Claire și cu Autumn. (Tom nu venea la aniversările mele și, oricum, nici n-aș fi vrut să vină. Propriul tată îmi trimisese doar un mesaj, ca să-mi spună că a mai cumpărat o acțiune pe numele meu). De-abia așteptam ca Jack și Autumn să se cunoască.

Autumn i-a zâmbit și am văzut cum Jack a făcut ochii mari. S-a scuturat ca atunci când iesi din piscină. Îi vorbisem despre prietena mea, Autumn, dar nu-i spusesem nimic despre chipul ei sau despre formele pe care le căpătase corpul ei.

— Bună, i-a zis el și seara a părut complet normală, ca orice altă sărbătoare cu mamele noastre și cu Autumn, numai că acum era și Jack cu noi.

Doar mai târziu mi-am dat seama cât de mult a stat Autumn cu nasul în telefon și că l-a tratat pe Jack cu o politețe rece.

Mamele noastre ne spuseseră că nu avem voie cu telefoane mobile până la vârsta de treisprezece ani, dar Autumn primise unul la începutul lunii, pentru că tatăl ei greșise data din contract. Tom i l-a dat oricum, „fără să vorbească și cu Claire, așa cum se obișnuiește în regatul lui", după cum a zis maică-mea. În seara în care am primit primul meu telefon mobil, i-am spus lui Autumn că putem să ne dăm mesaje, în loc să mai folosim paharul și sfoara pe care o atârnaserăm între cele două ferestre. A zâmbit, dar nu părea că avea de gând să-mi scrie, așa cum le scrisese noilor ei prietene toată săptămâna.

La finalul serii, când l-am dus pe Jack acasă, s-a uitat la mine cu milă înainte să coboare din mașină. Bănuiesc că nu a făcut-o intenționat, totuși i-am citit mila pe față. Nu credea că Autumn era — sau că fusese vreodată — prietena mea. Fiica celei mai bune prietene de-a mamei mele, care venea des pe la noi?

Scan with **Fast Scan**

Sigur. Dar credea că mă mințeam singur dacă aveam impresia că tipa asta sexy era prietena mea.

Așa că mi-am făcut un scop din a-i dovedi că Autumn chiar era prietena mea. În următoarele două luni, Jack a fost asaltat de invitații la mine acasă, unde pereții erau acoperiți de poze cu mine și cu Autumn și unde mama putea să-i spună atât de multe povești despre aventurile noastre.

Am reușit să-i demonstrez că eu și Autumn fuseserăm prieteni, dar nu am reușit să-l conving (sincer vorbind, nici pe mine) că *încă* mai eram prieteni. În ultima zi de școală, înainte de vacanța de iarnă, Jack a zis în sfârșit ceva. Nu-mi aduc aminte ce îi spusesem eu, doar că era ceva legat de Autumn.

— Finn! Frate! Uite ce e, înțeleg. Aș mânca sticlă spartă pentru șapte minute în paradis cu ea[1]. Dar măcar mai vorbește cu tine?

— Nu suntem genul de băieți care sunt invitați la petreceri unde se joacă învârte sticla sau chestii de genul ăsta, i-am zis.

— Tocmai de-asta nu mai vorbește cu tine, a spus Jack.

Nu m-am obosit să-i zic că mai vorbea cu mine din când în când.

— Probabil că o să mai petrecem timp împreună în vacanță, am zis și am ridicat din umeri.

Jack, mereu generos cu mine, nu mi-a spus că visam cu ochii deschiși.

Dar s-a dovedit că nu visam cu ochii deschiși. Chiar așa s-a întâmplat.

Autumn a ieșit din transa în care intrase și brusc am avut senzația că mă vede din nou. Am fost așa de ușurat, încât am simțit asta și fizic. Am dormit mai bine timp de două săptămâni decât dormisem în ultimele luni.

Scan with **Fast Scan**

Aveam din nou șanse. Relația noastră tot nu era cum îmi doream, dar reintrasem în joc. Puteam să fac ceva.

Conversațiile din vestiar nu deveniseră încă așa de porcoase cum aveau să fie în liceu, dar auzisem un băiat din clasa a opta cum se lăuda că urmărise prin mall un grup de fete dintr-a șaptea. Din descrierea lui, le-am recunoscut pe Autumn și pe prietenele ei — a și pomenit numele lui Alexis — și am fost șocat de cum spunea că i-au zâmbit și i-au făcut cu ochiul, după care au intrat într-un magazin de lenjerie intimă scumpă când și-au dat seama că el se ținea după ele.

A fost prima dată când m-am întrebat dacă o cunosc pe Autumn așa de bine precum credeam, apoi am început să fac tot felul de presupuneri greșite despre viața ei fără mine. Nu avea să fie ultima dată. Ceva mai târziu, printr-a noua, din cauza unor zvonuri și a invidiei, am presupus că Autumn bea și face sex.

Dar, în clasa a șaptea, mi se păruse că am priceput ce fel de băieți îi plăceau lui Autumn. Trebuia să fiu mai masculin, ca sportivii mai mari. Eram deja bun la sport, dar voiam să devin și mai bun. Nu aveam un tată pe care să-l iau drept model, însă puteam să învăț mai multe despre ce înseamnă un *tip*. Credeam că o să treacă luni întregi, dar nicidecum ani, până să am din nou șansa s-o impresionez pe Autumn.

Apoi s-a întâmplat miracolul. Autumn s-a întors la mine de acel Crăciun. Eram din nou prieteni. În fiecare zi stăteam împreună, vorbeam și râdeam ca-n vremurile vechi. Nu voiam să ratez șansa de a-i arăta că puteam să fiu genul de băiat pe care-l voia.

În vacanță am văzut filmul *Când Harry a cunoscut-o pe Sally* cu mamele noastre. Evident, îmi plăcuse comedia asta romantică în care doi prieteni ajung să fie iubiți și, când Autumn i-a zis mamei mele

Scan with **Fast Scan**

că „Sfârșitul a fost așa de romantic!“, mi-am făcut un plan.

Aveam de gând s-o sărut la miezul nopții, de revelion. Aveam de gând să-i arăt că pot să fiu curajos, că pot să fiu un bărbat adevărat. Planul meu era ca, după ce ieșeam afară să batem în cratițe și oale ca să întâmpinăm noul an, să le arunc pe jos, s-o iau romantic în brațe și s-o sărut. Am presupus că o să știu instinctiv cum să fac asta.

Eram așa de entuziasmat la miezul nopții, încât aproape că mi-am consumat toată energia sărind și strigând, așa cum făcuseră iubiții mamei în ceilalți ani. Când mi-am dat seama că era cât pe ce să-mi ratez șansa și că toată lumea se pregătea să intre în casă, am apucat-o de braț.

— Stai! i-am zis.

Nu-mi propusesem să zic ceva, dar deja trecuseră câteva minute de la miezul nopții.

— Ce e?

Plănuisem s-o iau în brațe și s-o țin strâns, dar eu o prinsesem de braț, puțin mai sus de cot, și trebuia să merg mai departe cu planul. M-am aplecat spre ea și a făcut ochii mari.

Buzele îi erau la fel de moi cum îmi imaginasem. Am presupus iar că instinctele mele romantice mă vor ajuta, îmi vor spune cum s-o sărut ca-n filme. Dar am pupat-o în grabă, așa cum pupasem multe persoane pe obraji, inclusiv pe mamele noastre.

Dar *o* sărutasem. Corpul îmi era plin de mirare și de speranță. I-am privit fața când m-am dat înapoi, așteptând să-i văd reacția.

Era șocată.

— Ce faci? a zis.

Visul mi s-a spulberat. Asta nu fusese șansa mea. Fusese un test și-l picasem. Mă lăsase să intru din nou în viața ei și eu încercasem s-o sărut, de parcă aș fi

Scan with **Fast Scan**

fost egalul ei. Ar fi trebuit să aștept. Ar fi trebuit să fac mai mult sport. Ar fi trebuit să fiu prietenul ei când avea timp de mine, în vacanțele de iarnă și de vară, apoi, când aș fi fost mai puternic și mai înalt și prietenele ei m-ar fi plăcut, atunci poate, *poate*, aș fi avut șansa să fiu iubitul ei.

Dar stricasem totul.

Era dezgustată. I se citea clar pe față.

N-aș fi vrut să-i dau drumul, ci să rămânem împreună. Doar după ce și-a smuls brațul din strânsoarea mea am văzut că mă durea mâna de cât de tare o ținusem.

Nu voisem să-i fac rău.

Mama mea ne-a strigat.

Autumn s-a îndepărtat de mine și a luat-o la fugă — a fugit de mine așa cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. Nu s-a uitat nici o dată înapoi, nu mi-a făcut semn să vin cu ea.

În casă, am mâncat cu toții tort. Pentru mine nu avea niciun gust. Mama ne-a întrebat de ce eram așa de tăcuți și am zis amândoi, în același timp:

— De oboseală.

Am tresărit, ne-am uitat unul la celălalt, apoi ne-am mutat repede privirea. N-am ripostat când a vrut să plece acasă.

De-abia a doua zi, când ne-am dus să mâncăm la părinții ei și am văzut vânătăile de pe brațul său, mi-am dat seama ce prostie uriașă făcusem. O agresasem. Îi citeam asta în privirea exasperată, confuză, patetică, dar fără să ceară compătimire. De-abia m-am abținut să nu sar de pe canapea ca să-i acord spațiul de care probabil că avea nevoie cu disperare.

*

Scan with **Fast Scan**

La școală, Jack m-a întrebat cum a fost în vacanță. Mă sunase de două ori să mă întrebe dacă nu voiam să ne petrecem timpul împreună. Îi spusesem de fiecare dată că eram cu Autumn și că aveam planuri și pentru a doua zi. Acum, când m-a întrebat cum a fost, îi citeam curiozitatea în priviri, poate chiar speranța, de parcă urma să-i dau vești bune despre Autumn.

Mi-au dat lacrimile. N-am izbucnit în plâns, m-am abținut din răsputeri, dar a fost cât pe ce. Am trăit unul dintre cele mai îngrozitoare momente din viața mea.

Eram în vestiar, chiar înainte de a doua oră. Jack s-a uitat în jur nedumerit. Mă așteptam să mă abandoneze. În schimb, a râs tare, mi-a tras un pumn în braț și mi-a zis:

— A, da? Haide să rezolvăm asta afară!

Și m-a scos repede de-acolo.

Știa un loc mai liniștit, în spatele pubelelor. Se pare că și alți copii știau de locul ăsta. Pe jos erau câteva mucuri de țigară și multe ambalaje de bomboane. M-a ascultat o oră întreagă. I-am zis tot, după care m-am simțit ceva mai bine.

Am stat lipiți unul de celălalt, zgribuliți de frig.

— Nu știu ce să fac, i-am zis. A fost prietena mea cea mai bună.

Jack a dat din umeri:

— Nici eu nu am pe cineva despre care să pot spune că e cel mai bun prieten al meu.

*

După toate astea, am lăsat-o pe Autumn în pace. Până la Ziua Îndrăgostiților.

Atunci s-a organizat o strângere de fonduri. Pentru doi dolari, îi puteai trimite cuiva o garoafă,

Scan with **Fast Scan**

roșie sau albă, împreună cu o mică felicitare. Pe un afiș mare scria: „Garoafele albe sunt pentru prietenii voștri"; și ne lăsa pe noi să deducem ce semnificau cele roșii. I-am trimis lui Autumn două garoafe, una albă și una roșie — pe prima felicitare mi-am scris numele, iar pe cealaltă am scris „De la admiratorul tău secret". Le-am auzit pe mamele noastre zicând ulterior că Autumn primise patru garoafe roșii, toate cu exact același text. Mie nu-mi trimisese nimeni nimic.

La finalul lunii februarie, mama a venit și s-a așezat pe pat lângă mine.

— Bună, puștiule!

De fiecare dată când voia să avem discuții mai delicate, mama încerca să mă prindă când terminam de citit în pat, exact înainte să sting lumina.

— Ce e?

A oftat și și-a pus mâna pe piciorul meu.

— Știi că eu și Claire am sperat mereu că tu și Autumn veți fi prieteni, dar nu am vrut să vă forțăm.

Habar nu aveam unde voia să ajungă.

— Dacă v-ați îndepărtat unul de celălalt, înțelegem, dar voiam să știu dacă *tu* te simți bine în ceea ce privește prietenia cu ea. Pari destul de posomorât în ultima vreme.

Eram absolut convins că era dureros de evident cât de mult tânjeam după Autumn. Faptul că nu era clar pentru toată lumea m-a șocat.

Poate tocmai de-asta m-am răstit:

— Care prietenie, mamă?

Și m-am întors la cartea mea.

Probabil că a fost surprinsă, pentru că am avut timp să citesc câteva propoziții până să-mi răspundă.

— Uneori frații și surorile mai trec prin etape în care nu mai sunt prieteni, dar tot se iubesc...

Scan with **Fast Scan**

Am lăsat cartea jos și m-am uitat îngrozit la ea. Chipul ei a fost traversat de un șir de emoții, de parcă ar fi fost niște slide-uri derulate pe un ecran: mirare, amuzament, veselie, apoi tristețe. O tristețe profundă.

— Și uneori, a continuat ea, prietenii foarte buni trec prin perioade în care nu sunt așa de apropiați, și asta e-n regulă. Tot țin unul la celălalt. Poate mai târziu o să devină iar apropiați sau poate o să fie mai mult decât prieteni. Poate.

Mi-am lăsat capul pe-o parte, ca să-i arăt că o ascult.

— Tot ce trebuie să faci e să te concentrezi pe ce te face să te simți bine, cum ar fi școala și fotbalul. Și îl ai și pe noul tău prieten, Jack. Poți să-ți reamintești: „Autumn e acolo unde vrea să fie acum, iar asta e-n regulă. Eu continui să fiu puternic și o să fiu aici dacă are nevoie de mine.“ Hm?

M-a strâns iar de picior.

— OK, i-am zis. Puțin melodramatic, dar mersi.

Am ridicat din umeri și am lăsat-o să mă îmbrățișeze.

După ce a plecat, am stins lumina și m-am gândit la sfatul ei.

Avea sens, pentru că nu era așa de diferit de ce credeam și eu înainte, deși ratasem o șansă. Trebuia să fiu mai tare. Fotbalul era cea mai bună cale prin care puteam să arăt mai masculin. Urma să-i dovedesc lui Autumn că nu eram un ratat fără prieteni; eu și Jack aveam să ne facem mai mulți prieteni.

Pe tata îl văzusem de două ori până atunci — era foarte înalt. Pediatrul îmi spusese că și eu o să fiu înalt, că era doar o chestiune de timp. Timpul era singurul lucru de care aveam nevoie ca să devin o versiune mai bună a mea. Câtă vreme Autumn mă ignora, eu urma să mă transform.

Scan with **Fast Scan**

Și, deși sufeream de fiecare dată când eram în preajma ei, îmi ignoram sentimentele și mă uitam la ea cu coada ochiului, ca un dependent de droguri disperat după o doză. Dar i-am dat timp lui Autumn, i-am acordat spațiu, iar eu am continuat să mă dezvolt.

*

În anul următor, de Ziua Îndrăgostiților, i-am trimis lui Autumn o garoafă roșie, fără niciun text, iar lui Jack, o garoafă albă, iar pe felicitare am scris „Paola".

La prânz, când s-a așezat lângă mine, Jack mi-a dat cu floarea în cap.

— Mulțumesc, mi-a zis el, dar să nu crezi că o să meargă așa ușor.

— Mi-a fost milă de tine, i-am răspuns.

Până la finalul pauzei de prânz, masa era plină de petale albe, într-atât ne tot loviserăm unul pe altul cu floarea. Ceilalți băieți cu care ne pierdeam vremea — mai degrabă ca să fim mai mulți decât pentru că am fi vorbit cine știe ce — s-au enervat, dar cred că niciodată nu ne-am distrat mai bine cu doar doi dolari.

---

1 Joc de adolescenți în SUA — sunt alese două persoane care trebuie să petreacă șapte minute într-un spațiu retras, timp în care pot face absolut orice-și doresc. (*N.t.*)

Scan with **Fast Scan**

Patru

Nu m-am simțit deloc mai bine după ce am visat o altfel de noapte petrecută cu Autumn în cort și după ce m-am gândit la toate greșelile mele care ne-au ținut departe unul de celălalt. Mă doare capul. Sunt și mai obosit și mă simt iar vinovat. Autumn nu vrea să mă gândesc așa la ea. Trebuie să mă controlez.

Mă dau jos din pat și merg la baie, dar nu mă pot abține să nu mă uit spre fereastra ei — nu se vede nimic, are perdelele trase. Mă dezbrac și intru la duș, potrivesc apa cât de fierbinte suport și stau acolo cât de mult rezist. Apoi, repede, dau drumul la apă rece.

Ești aici, în momentul ăsta, acum, îmi zic, în timp ce apa rece îmi șiroiește pe pielea înfierbântată.

Adevărul e că ce ți-ai imaginat tu nu se va întâmpla niciodată și ce-ți amintești s-a terminat deja.

În momentul ăsta, Autumn e prietena ta.

Nu strica asta!

Dar fii pregătit pentru momentul când va pleca din nou!

Când încep să tremur, pornesc iar apa caldă. Îmi las visul și amintirea obrazului ei pe brațul meu să dispară precum se scurg șiroaiele de apă.

*

Telefonul sună în timp ce-mi pun niște boxeri curați. Răspund automat, presupunând că e Autumn, fără să mă uit la ecran.

— Bună! zic.

— Bună! spune Sylvie.

Mi se pune un nod în stomac.

Scan with **Fast Scan**

— Ah! Bună! Uau! Unde ești?

— La Londra. Am o escală lungă până când iau avionul spre New York, așa că o să mă duc să mă plimb prin oraș și o să încerc să ajung la cât mai multe obiective, deci o să fiu ocupată. Voiam să mai vorbesc cu tine o ultimă dată.

Vrea să zică o ultimă dată până când se întoarce în State, dar mie-mi sună de parcă ar vrea să spună o ultimă dată înainte să mă despart de ea, chiar dacă nu știe că asta urmează să fac.

— Da, îi zic.

Mi se pare din ce în ce mai greu să mă prefac că o să mai avem un viitor împreună după ce se va întoarce.

— Deci? spune ea. Ești nerăbdător să ne vedem mâine?

— Da, îi zic din nou și s-ar putea să fie cea mai mare minciună pe care am spus-o vreodată. Când ajungi?

— Pe la patru... O să vii la aeroport, nu?

Nici nu mă gândisem la asta. Normal că se așteaptă să vin. Dar nu pot s-o iau în brațe și s-o sărut de față cu părinții ei, apoi să-i frâng inima când rămânem doar noi.

Ce pot să-i răspund?

— Probabil. O să te anunț.

— Probabil?

Îi simt suspiciunea și durerea din voce. Uneori mi se pare că înțelege ce se întâmplă. Nu știu dacă e sau nu o cruzime din partea mea să-i dau motive să fie suspicioasă. Oare e mai bine pentru ea așa? Nu știu cum să fac un lucru atât de crud în cel mai blând mod cu putință.

— Scuze, eu...

— Ce-ai făcut aseară? mă întreabă Sylvie, veselă din nou.

— Oh, a venit Jack pe la mine.

Scan with **Fast Scan**

— Cred că v-ați distrat!

Îmi povestește ce planuri are pentru cele zece ore pe care le va sta în Londra — să ia un taxi spre un sătuc din apropiere, să stea singură și să bea o bere într-un pub, apoi să se plimbe de-a lungul Tamisei, după care să ia din nou un taxi spre Heathrow. Sylvie a făcut asta pe tot parcursul excursiei: și-a planificat fiecare oră, ca să se poată bucura de cât mai multe experiențe. E unul dintre lucrurile care-mi plac la ea. Nu face niciodată ceva cu jumătate de măsură; nu lasă să-i scape nicio ocazie.

Și lui Autumn i-ar plăcea asta la Sylvie. Apreciază lucrurile făcute cu pasiune. Dacă nu ar fi amândouă așa de convinse că cealaltă o urăște, le-ar prinde bine dacă s-ar influența una pe alta. În clipa în care Autumn ar ieși din aeroport, și-ar pierde pașaportul și s-ar și rătăci și, cel mai probabil, nu și-ar mai găsi niciodată nici drumul spre casă, nici pașaportul.

Mai demult, înainte să-mi dau seama cum va decurge vara, i-am zis lui Sylvie că Jamie i-a dat papucii lui Autumn. Stăteam pe terasa din fața casei, înainte ca Sylvie să plece la aeroport. Obișnuiam să o mai țin la curent cu diverse informații, așa cum faci când ai o cunoștință comună. Mă ajuta să mă conving că sentimentele mele pentru Autumn erau platonice. O minciună. Pentru că, dacă n-aș fi vorbit niciodată despre cealaltă fată, a cărei viață se intersecta mereu cu a mea, Sylvie ar fi intrat la bănuieli, iar asta pe bună dreptate.

Sylvie mi-a pus o mulțime de întrebări privind despărțirea lor. În timp ce stăteam lângă ea și geamantanele ei, i-am spus că tot ce știam e că mătușa Claire a zis că Jamie s-a despărțit de Autumn. Sylvie a fost surprinsă, la fel cum a părut să fie și restul lumii. M-a întrebat de două ori dacă eram sigur de informația asta. Că doar îl auziserăm cu toții pe Jamie

Scan with **Fast Scan**

lăudându-se că el și Autumn vor fi împreună pentru totdeauna.

Atunci l-am bănuit pe Jamie că i-a luat virginitatea lui Autumn, după care a părăsit-o, dar n-am zis nimic și n-am lăsat să se vadă cât de îngrijorat eram. Nu aveam de gând să-i alimentez gratuit gelozia lui Sylvie.

Dar apoi n-a mai fost gratuit. Autumn era atât de deprimată din cauza lui Jamie, încât mamele noastre mi-au cerut *mie* să încerc să vorbesc cu ea. Brusc, eu și Autumn am început să ne vedem în fiecare zi.

La început, mi-am zis că n-o să dureze mult, așa că nu avea rost să-i spun ceva lui Sylvie. Apoi, după o săptămână, m-a luat gura pe dinainte și i-am zis lui Sylvie că ratasem apelul ei pentru că mă uitam la un film cu Autumn. Mi se părea așa de normal că ne petreceam iar timpul împreună, chiar și după atâția ani, încât pur și simplu mi-a scăpat numele ei.

Sylvie m-a întrerupt.

— Tu și Autumn sunteți din nou prieteni?

Nu o mai auzisem de mult vorbind pe tonul ăsta.

— Întotdeauna am fost prieteni, i-am răspuns, iar Sylvie n-a spus nimic câteva clipe.

— În fine! a zis în cele din urmă.

Și asta a fost tot. Sylvie n-a mai întrebat nimic de Autumn. Iar eu am reușit să nu-i mai pomenesc numele, deși m-am întâlnit cu ea de multe ori peste vară.

În primele zile de vacanță, când eu și Autumn am început să ne vedem, nu plănuisem să mă despart de Sylvie. Ce rost ar fi avut? Eram în continuare îndrăgostit de Sylvie și, când mă îndrăgostisem prima dată de ea, eram deja îndrăgostit de Autumn de ani buni. Așa că, din punct de vedere emoțional, nu se schimbase nimic esențial.

Scan with **Fast Scan**

Dar, în următoarele săptămâni, mi-a devenit clar: o iubesc pe Sylvie, dar nu pot să spun că voi fi îndrăgostit de ea tot restul vieții. Sunt foarte multe lucruri care-mi plac la ea și îi înțeleg ciudățeniile, dar nu-i sunt devotat. E o parteneră bună, dar nu e o parte din ceea ce sunt eu.

Devotamentul meu față de Autumn e gravat în fiecare celulă din corpul meu. Sunt complet fermecat de ea. Voi sta în tribune și o voi încuraja tot restul vieții, voi fi cel mai înfocat admirator al ei. Știu că o voi iubi mereu, așa cum știu că voi avea mereu nevoie de oxigen.

Sylvie își ia un an de pauză înainte să meargă la facultate. Are nevoie de mai mult timp ca să-și dea seama ce vrea să facă, așa că mă bucur. Dar situația noastră nu va fi cu nimic mai simplă când eu voi pleca în Springfield cu Autumn, iar Sylvie va rămâne aici, în St. Louis.

— Ce zici dacă te sun când fac escală la Chicago și-mi zici atunci dacă o să vii mâine la aeroport? mă întreabă Sylvie.

— Bine, îi răspund.

Mă îngrijorează cât de calmă e, în ciuda faptului că nu-mi fac datoria de iubit. Știe ce urmează să se întâmple? Oare speră că, dacă e drăguță, mă va convinge să rămân? Sau poate nu bănuiește nimic și e pur și simplu bucuroasă să mă vadă, indiferent dacă asta se întâmplă la aeroport sau mai târziu? Vreau să bănuiască ceva sau nu?

— Ei bine, trebuie să închid, continuă ea. Din fericire, voi putea să dorm în avion.

— Cât e ceasul la tine? o întreb, așa cum am tot făcut-o în ultimele săptămâni, când nu știam ce să mai zic.

Îmi răspunde, dar vocea îi e acoperită de anunțul din difuzoare, așa că nu înțeleg ce zice.

Scan with **Fast Scan**

— Ah! Este ora...

Mă mir când mă uit la ceas. Când a trecut după-amiaza?

— E cinci. În fine!

— Te iubesc, îmi zice.

— Și eu te iubesc, îi răspund și chiar nu e o minciună.

Doar că nu e întregul adevăr.

Închide.

*

M-am întrebat de multe ori cum am ajuns eu și Autumn în situația asta, dar la fel de des m-am întrebat același lucru și despre mine și Sylvie.

Dacă n-aș fi intrat în echipa de fotbal de seniori, totul ar fi fost diferit.

Eu și Jack ne făceam griji că unul dintre noi ar putea să nu mai facă parte din echipa de juniori. Când s-au afișat listele, mi-am căutat numele și am fost devastat când nu l-am găsit. Totuși m-am bucurat pentru Jack.

Apoi un băiat înalt, mai mare ca vârstă decât mine, a zis în gura mare:

— P-hen-e-ass[2] Smith? Cine naiba e ăsta?

— Phineas, i-am zis. Poți să-mi spui Finn.

Câțiva băieți au râs, dar habar n-aveam de ce — până când mi-am văzut numele. Pe lista cu echipa de seniori.

Jack mi-a spus mai târziu că abilitatea mea de a ignora comentariul răutăcios al tipului ăluia, noul meu coechipier, m-a făcut să par un șmecher. După părerea lui, râsetele băieților fuseseră de apreciere la adresa mea. Eu nu eram așa sigur de asta.

În ciuda entuziasmului lui Jack, eram îngrozit de saltul ăsta brusc.

Scan with **Fast Scan**

— O să fii cool și, fiind prieten cu tine, o să fiu și eu cool. Știi asta, nu? mi-a spus în timp ce așteptam ca mama să vină să ne ia după probe.

Ambii părinți ai lui Jack erau la fel de absenți ca tatăl lui Autumn și, deseori, mama îl lua și pe el de la activitățile pe care le făceam împreună.

— Nu sunt sigur, i-am zis.

Eram la fel de înalt ca ceilalți din echipa de seniori, dar mie mi se părea că erau mult mai mari. În plus, eram obișnuit să fiu unul dintre cei mai buni din echipă. Sigur că în echipa de seniori aveam să fiu printre cei mai slabi. Probabil că urma să-mi petrec tot sezonul pe banca de rezervă.

— Finn, suntem la liceu. Ăsta e un întreg ecosistem și tu tocmai ai ajuns în vârful piramidei trofice.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vrei să spui în vârful lanțului trofic.

— Nu contează. O să fii cu o majoretă, mi-a zis Jack cu gravitate.

Ideea asta m-a făcut să râd în hohote.

*

Echipa de seniori se antrena pe terenul din nord, lângă parcarea elevilor. Echipa de juniori se antrena pe terenul din sud, mai aproape de locul unde părinții își lăsau copiii și de unde și-i preluau la finalul antrenamentului. Deși eu și Jack eram în echipe diferite, aveam același program și mama a putut să ne aducă la antrenament și să ne ia acasă în fiecare zi în ultimele săptămâni din acea vară.

S-a dovedit că, în comparație cu elevii mai mari, eram destul de bun. Nu eram cel mai bun din echipă, dar nu mai eram îngrijorat că o să stau pe banca de rezervă la toate meciurile.

Scan with **Fast Scan**

La sfârșitul primului antrenament, toți coechipierii mei s-au îndreptat spre mașinile lor. Unul dintre băieți m-a întrebat dacă am nevoie să mă ducă undeva, lucru pe care l-am apreciat, dar i-am spus că mă descurc și am traversat campusul, ca să ajung la locul unde mă aștepta Jack. Eram entuziasmat să-i spun că antrenamentul nu fusese așa de greu cum mă așteptasem.

Treceam pe lângă sala de sport, fără să fiu foarte atent, când o ușă s-a deschis în dreptul meu. Cât pe ce să intru într-o fată care căra o geantă de majorete.

— Ah! a exclamat ea.

— Alexis! am zis, surprins. Scuze!

S-a uitat la mine clipind. Nu mai vorbiserăm niciodată până atunci. Nici nu eram sigur că știa cine sunt. Imediat au mai venit trei fete cu genți la fel.

— Tu ești... Finny, nu? m-a întrebat Alexis.

— Mi se spune Finn, i-am răspuns, dar am luat-o ca pe o dovadă că Autumn vorbise despre mine cu prietenele ei.

— Corect! Ei bine, nu e nimeni rănit. Vrei să vii cu noi?

Și așa am ajuns să mă întâlnesc cu Jack, eu fiind însoțit de patru fete drăguțe.

— Ah, el e prietenul meu, Jack, am zis când am ajuns la zidul scund pe care stătea. Jack, ele sunt Alexis, Victoria, Taylor și...

Mi-am dat seama că nu știam cum o chema pe ultima fată și am roșit.

— Sunt Sylvia... Sylvie, s-a prezentat ea.

Ne-am așezat toți lângă Jack, așteptând să vină părinții să ne ia. N-am vorbit mult, dar, a doua zi, în timp ce-mi târam picioarele de pe terenul din nord spre cel din sud, le-am văzut pe fete așteptând lângă ușa de la sala de sport. Doar când m-am apropiat și

Scan with **Fast Scan**

am observat cum se uită la mine, mi-am dat seama că mă așteptau.

— Ești gata? m-a întrebat Alexis, când am ajuns în dreptul lor.

— D... da? i-am zis și am plecat împreună.

După aceea, am ajuns să le aștept eu. Nu era mare lucru. Stăteau cu noi până veneau părinții să ne ia. Nu prea vorbeam, pentru că nu aveam despre ce. Voiam să stăm împreună, dar nu știam de ce. În fine, eu știam de ce voiam să stau cu ele; erau prietenele lui Autumn. Sau cel puțin așa credeam.

Într-o după-amiază, când mama a întârziat și fetele plecaseră deja, Jack m-a anunțat că e îndrăgostit de Alexis, pentru că era așa de frumoasă și de amabilă cu el!

— Toate sunt frumoase și amabile, am comentat eu. Dar nu știm nimic altceva despre ele.

— E și ăsta un început bun, a zis Jack. Și Alexis e genul meu. De fapt, mă gândeam că și ție s-ar putea să-ți placă de ea...

S-a uitat atent la mine.

— Tocmai de-asta am adus vorba..., a adăugat.

— Ce? Nuuu...

Nu-mi dădeam seama de ce credea asta.

Era ușurat că nu ne plăcea de aceeași fată, dar tot părea bănuitor.

— Mda, ei bine, atunci ție de cine-ți place? m-a întrebat.

— Frate, n-o cunosc pe niciuna, i-am zis. Asta tot încerc să-ți spun. Nu știu dacă-mi place de vreuna dintre ele.

— OK, nu contează. Știu sigur că te-ai masturbat cel puțin o dată gândindu-te la una dintre fetele-astea. La care?

— Las-o bal..., am dat să zic și Jack mi-a tras un pumn în umăr.

Scan with **Fast Scan**

— Vezi? Care? Victoria, nu?
— Sylvie, perversule!
— Serios?
— Ce vrei să spui?
— Nu credeam că e genul tău.
Am râs.
— Și care e „genul meu“?
S-a uitat fix la mine — avea „privirea lui Autumn“, după cum începusem s-o numesc.

Poate credea că-mi place de Alexis pentru că avea părul castaniu, ochi căprui și era cam de aceeași înălțime cu Autumn. Silueta Victoriei semăna cel mai mult cu cea a lui Autumn. Sylvie, blondă, slabă ca o balerină și suficient de înaltă, încât să mă poată privi în ochi fără să-și dea capul pe spate, era opusul lui Autumn din punct de vedere fizic. Doar că amândouă erau la fel de frumoase.

— Nu știu, i-am mărturisit atunci lui Jack. Sylvie pare... sinceră? Și-mi place asta.

Sylvie nu fusese colegă cu noi în generală și mă întrebam ce știa Autumn despre ea, ce credea despre ea. Cum Autumn nu era majoretă, poate nu o cunoscuse încă.

— OK, a zis Jack și a continuat să vorbească despre Alexis.

Faptul că mă interesa altcineva decât Autumn, în orice fel, era suficient pentru el.

Am fost așa de fericit în vara aceea! Credeam că planul meu avea să funcționeze, în sfârșit! Prietenele cool ale lui Autumn mă plăceau. Nu am vorbit prea mult în acele săptămâni de vară, pentru că amândoi eram ocupați, așa că n-am observat că Autumn nu mai vorbea deloc despre ele.

Ar fi trebuit însă să observ că nici „prietenele“ lui Autumn nu mai vorbeau despre ea.

Scan with **Fast Scan**

2 Joc de cuvinte intraductibil. Rostirea pe silabe a numelui personajului face ca ultimul segment să sugereze că era vorba de un tip idiot; în original, *ass*, aici *idiot*. (*N.r.*)

Scan with **Fast Scan**

Cinci

E cinci și jumătate și sunt încă în boxeri, gândindu-mă în continuare la toate greșelile pe care le-am făcut. Stau pe pat, cu telefonul în mână, deși Sylvie a închis de mult. Mă uit spre fereastra lui Autumn. Perdelele sunt încă trase peste geam.

Încercând să par relaxat, îi scriu: Salut, ce faci?

Nu mă aștept să-mi răspundă atât de repede, așa că sunt fericit — până când citesc.

Scriu.

Un singur cuvânt.

Autumn e acolo unde vrea să fie acum și asta e-n regulă.

Mă dau jos din pat, îmi trag un tricou pe mine și niște pantaloni. Îmi fac ordine în cameră ca să mai treacă timpul, apoi mă duc la subsol și pun niște rufe la spălat. Când mă întorc în sufragerie, desfac cortul, strâng păturile și le pun în dulapul cu așternuturi. Autumn a lăsat jumătate de pahar de apă pe măsuța de cafea. O beau, apoi spăl toate paharele și le șterg.

Aș fi vrut să am un câine. Mi-ar fi prins bine să fiu nevoit să ies cu el la o plimbare seara. Autumn și-a dorit dintotdeauna un câine.

Mă duc iar sus și-mi iau cartea. Nu sunt un cititor la fel de pasionat ca Autumn, dar mereu am o carte începută, prin care trec încet, dar sigur.

Dar pe Autumn am văzut-o terminând un roman, uitându-se în gol un minut, ca și cum ar primi niște instrucțiuni, apoi deschizând o altă carte. De parcă e obligată să citească și a rămas în urmă.

Scan with **Fast Scan**

În școala primară, când îi plăcea în mod special o carte, o citea în drum spre casă, având încredere în mine că mă asigur să nu se lovească de ceva. Îmi aduc aminte cum mergeam lângă ea și o priveam în timp ce plângea, cu lacrimile șiroindu-i în tăcere pe obraji, fără să-și ia privirea de pe pagină. Îmi aduc aminte și cum mergeam lângă ea când râdea atât de tare, încât îi dădeau lacrimile.

Pe mine cărțile nu mă fac niciodată să fiu așa de supărat sau de trist sau de încântat cum este ea. Pentru mine sunt mai mult o pauză, câteva ore în care pot să fiu detectiv sau spion, înainte să mă întorc la viața reală. De cele mai multe ori, uit acțiunea unui roman la scurtă vreme după ce l-am terminat. Dar cărțile sunt viața lui Autumn. E făcută din poveștile pe care le citește.

Cel mai bun lucru care s-a întâmplat de când Jamie s-a despărțit de Autumn e că acum nu mai trebuie să-mi fac griji că el o va împinge să devină profesoară.

Autumn ar fi extrem de nefericită ca profesoară. Știu asta pentru că mama mea e profesoară și văd sacrificiile pe care trebuie să le facă pentru că-i place atât de mult să predea. Lui Autumn nu i-ar plăcea. Poate că nici nu i-ar displăcea, dar n-ar fi niciodată pasionată de asta. Scrisul e pasiunea ei. Autumn ar ajunge să-și urască elevii, pentru că i-ar lua din timpul de scris. Îmi dau seama clar cât de captivă s-ar simți.

Când și-a schimbat planurile și a început să caute facultăți cu specializări de scriere creativă, am răsuflat ușurat, dar nu doar pentru că mi se părea că așa va fi mai fericită. Începusem să mă întreb dacă nu cumva nu o cunosc pe Autumn așa de bine precum credeam, că poate chiar *voia* să devină profesoară. Dar odată ce a revenit la dorința de a face carieră ca scriitoare, mi

Scan with **Fast Scan**

s-a confirmat încă o dată că știam cine e în adâncul ființei ei.

Nu cred că Jamie a înțeles-o vreodată pe Autumn.

Jamie.

Îmi aduc aminte cum, după absolvire, am dat cu pumnul în perete deoarece credeam că ea îl așteaptă s-o ducă într-un loc romantic, să facă dragoste.

Lui Autumn îi plăcuse *La răscruce de vânturi* în clasa a unsprezecea. Mereu termina cărțile prima, ignorând programa. Începuse să vorbească în oră despre pasiunea lui Heathcliff, înfuriindu-i pe colegii noștri, pentru că rezuma acțiunea, uitând că noi nu terminaserăm cartea.

Stăteam în spatele ei și mă uitam la ceafa ei, agățându-mă de fiecare cuvânt. Încercasem să-mi placă. *La răscruce de vânturi* e despre niște prieteni din copilărie care se îndrăgostesc. Voiam ca povestea să arate că eu și Autumn eram meniți să fim împreună. Dar tot ce am putut să văd a fost că obsesia lui Heathcliff pentru Cathy l-a transformat în cea mai rea versiune a lui.

Așa că, revenind la momentul de acum câteva săptămâni, după ce am dat cu pumnul în perete mi-am masat degetele pline de sânge, am verificat să nu fi lăsat vreo urmă pe zid și mi-am spus: *Ce zici de genul ăsta de pasiune, Autumn? E demnă de Heathcliff? Acum Jamie poate să te lase însărcinată și eu o să mă aleg cu o contuzie după ce o să lovesc cu pumnul într-un copac când o să intri tu în travaliu.*

Autumn scoate la iveală ce e mai rău din mine și nu e vina ei.

Deși Jack crede că e.

Dacă e să fiu sincer, am o datorie la el — la acest adevărat prieten pe care-l am — să mă gândesc la ce mi-a zis când a plecat azi: fie eu și Autumn suntem cei

Scan with **Fast Scan**

mai proști oameni din lume, care nu-și dau seama că se iubesc, fie ea se joacă cu mine.

Nu știu de unde să apuc ideea asta. E ca și cum mi-ar fi zis să mă gândesc la cum ar fi dacă ea ar omorî pe cineva.

Autumn are defectele ei. E arogantă când vine vorba de cum arată. Nu are tenacitatea sau ambiția să facă nimic din ce nu are legătură cu cititul sau cu scrisul. Când e în toane proaste, trebuie să ai grijă. Într-o clipită poate să-ți arunce niște cuvinte crude, care-ți activează toate nesiguranțele.

Dar aproape mereu își cere rapid scuze. Tresare după ce cuvintele îi ies de pe buze și îți zice că-i pare rău. Nu spun că e în regulă. De obicei asta se întâmplă când e deprimată și, dacă e să ne luăm după felul de-a fi al mamei ei, probabil că se va confrunta toată viața cu episoade depresive. Tot ce vreau să spun e că face asta ca pe un mecanism de apărare, nu din cruzime.

Dacă Autumn știe că o ador, ce-ar avea de câștigat din faptul că m-a torturat cu prezența ei toată vara? Nu are nesiguranțe legate de felul în care arată. Dacă ar vrea atenție de la un băiat, ar putea... să se ducă oriunde în oraș. Și să stea cu o carte în mână când cineva s-ar așeza lângă ea. N-ar dura mult până când...

Fetele au insistat mereu că prietenii lui Autumn sunt rivalii noștri și, deși eu și Jack am zis mereu că Jamie e un papițoi enervant, nu am considerat că e o competiție între noi până când n-au început ei.

Dar oare Autumn a văzut lucrurile așa? Nu i-a plăcut niciodată de Sylvie. Nu mi-a zis-o în față, dar e evident.

Sylvie n-a plăcut-o niciodată. Ea mi-a zis-o clar.

Oare Autumn îmi alimentează special dragostea, doar ca s-o tortureze pe Sylvie? Oare e așa orbită de

Scan with **Fast Scan**

durerea pe care i-a cauzat-o Jamie, încât îi face plăcere s-o facă pe Sylvie să sufere prin mine?

Nu sună veridic. Autumn pe care o iubesc eu nu ar face asta, dar e mai probabil decât orice altă teorie în care ea ar vrea să mă rănească pe mine.

Știe că o plac de mult. Poate, poate, poate că Jack are dreptate puțin — Autumn se joacă cu mine ca s-o enerveze pe Sylvie?

Pare ceva prea crud pentru ea.

Dar i-am promis lui Jack că mă voi gândi la asta, așa că fix asta am făcut.

Stau pe pat, cu o carte thriller deschisă pe piept, uitându-mă pe tavan.

Încerc să citesc.

Nu-mi pasă că ambasadorul din țara fictivă a fost otrăvit.

— Când citești o carte și nu poți să te concentrezi, mi-a zis Autumn odată, întreabă-te cât e vina autorului si cât e vina ta. Fii sincer! Asa îti vei da seama dacă ar trebui să te oprești din citit cartea respectivă pentru totdeauna sau doar pentru câteva ore.

Nu-mi dau seama dacă e vina cărții sau a mea, așa că o pun la loc pe noptieră.

Perdelele lui Autumn sunt în continuare trase peste fereastră.

Mă dau jos din pat să aprind lumina.

Încă nu e întuneric, dar casa lui Autumn e umbrită de casa mea. Sunt sigur că nu are lumina aprinsă. Aș vedea un punct strălucitor prin perdele.

Ce fel de ciudat sunt dacă m-am uitat la perdelele ei atât de mult, încât am ajuns la concluzia asta?

Îmi dau seama de dispoziția în care e în funcție de tot felul de factori: de cât timp îi ia ca să apară, de cât de concentrată e când citește, de cât de deschisă e la anumite subiecte. La școală, îi recunoșteam râsul pe

Scan with **Fast Scan**

holurile aglomerate. În clasă îi anticipam părerile față de o carte și de evenimentele studiate.

Chiar și când aș fi putut să o evit sau să nu mă gândesc la ea, am ales să nu o fac. De exemplu, i-am folosit numele în schemele mnemonice de multe ori ca să învăț cuvinte la școală. E grațioasă, venerată și de necitit. Dragostea mea pentru ea e puternică, de cursă lungă și pentru totdeauna.

Sylvie m-a prins o dată făcând asta. Învățam amândoi pentru examenul final și, stând pe canapea, repetam împreună cuvintele noi. Ajunseserăm la *mirobolant* (era un *mir*acol că nu *obo*sea citind atât de mult).

— Autumn[3] — minunată! am zis, prea concentrat la ce învățam, ca să mai fiu atent să nu-mi divulg secretele.

— Poftim? m-a întrebat Sylvie privindu-mă pe deasupra caietului ei.

— *Mirobolant*, nu? Ceva minunat, magnific?

— Da. Dar ai zis...

— Da! *Autumn*, adică toamna, când e ziua mea! Frunzele cad... și așa mai departe. Ai văzut că-mi place când încep să se schimbe culorile.

Sylvie știe că ador frunzele toamna. E anotimpul meu preferat, atunci e ziua mea etc., etc., dar, sincer, nu știu dacă m-a crezut.

Nu, nu e adevărat. Știu că Sylvie nu m-a crezut.

S-a uitat lung la mine. N-a părut supărată. Doar resemnată. A început să se uite pe notițe, căutând unde rămăseserăm.

— *Deluzoriu?* m-a întrebat în cele din urmă.

— Înșelător. Următorul cuvânt?

O lăsase moartă și am mers mai departe.

*

Scan with **Fast Scan**

Mă urăsc că o întrerup, dar îmi iau telefonul și scriu: *Pot să trec pe la tine?* Trimit mesajul înainte să am timp să mă răzgândesc.

Mă duc jos la bucătărie și mănânc resturile de pizza. Pun cutia la reciclat și îmi torn Cola. Mai e un deget de rom. Mă uit la sticlă și o pun la loc pe blat. N-o să mă ajute cu nimic. Poate o să vrea să-l bea Autumn înainte să se întoarcă mamele noastre acasă, mâine.

Îmi verific telefonul, deși aș fi auzit dacă mi-ar fi răspuns.

Mă așez la calculator și mă uit la câteva clipuri cu meciul celor de la Strikers pe care l-am ratat. Măcar pot să le mai fac ceva trafic pe site.

Mă uit iar la telefon. Vara asta mi-a răspuns întotdeauna imediat.

Dacă de dimineață, în cort, eu credeam că dormea, dar ea era trează? Dacă am trezit-o când mi-am retras brațul și se întrebase de ce o atinsesem și de ce rămăsesem nemișcat atât de aproape de ea, fără să zic nimic? Dacă a fost așa, înseamnă că m-a auzit — sau ar fi putut să mă audă — zicându-i lui Jack multe lucruri incriminatoare, în fața cortului.

Pentru numele lui Dumnezeu, puștiule, vorbește cu ea!

Spune-i că-ți pare rău. Spune-i că știi că nu-ți împărtășește sentimentele. Spune-i că lucrezi la asta. Spune-i că vrei să fii alături de ea.

Nu ăsta e discursul la care ar trebui să lucrez în seara asta.

Trebuie să stabilesc ce o să-i spun lui Sylvie, pentru că nu pot să-i spun adevărul.

Înainte ca Sylvie să accepte să ne împăcăm, după ce ne despărțiserăm într-a zecea, mă întrebase de nenumărate ori dacă eram foarte, foarte, foarte sigur că nu mai aveam sentimente pentru Autumn.

Scan with **Fast Scan**

Am mințit-o pe Sylvie, din nou și din nou, pentru că o iubeam și pentru că-mi era dor de ea și o voiam înapoi cu disperare.

M-am folosit chiar și de ideea maică-mii — care mă făcuse să mă simt jignit la vremea la care mi-o spusese — și i-am zis lui Sylvie că Autumn fusese prima mea iubire, dar că acum ne aveam ca frații. În cele din urmă, m-a crezut. Sau mai degrabă ne-am prefăcut amândoi că m-a crezut.

Nu pot să-i spun lui Sylvie: „Nu mai pot să fiu cu tine pentru că sunt îndrăgostit de Autumn. Ea nu-mi împărtășește sentimentele, însă nu ar fi cinstit față de tine, acum, că vrea să fim iar prieteni."

Pentru că Sylvie mi-ar spune că, dacă *o iubesc*, trebuie să rup orice relație cu Autumn.

Nu pot să-i spun lui Sylvie că aleg prietenia cu Autumn și renunț la relația noastră de aproape patru ani. A muncit atât de mult să-și recapete încrederea în sine, după tot ce i s-a întâmplat înainte să ne cunoaștem.

Îmi dau seama cât de anapoda sună planul meu: să renunț la o fată care mă adoră, pe care și eu o iubesc destul de mult, ca să fiu admiratorul unei alte fete, care n-o să se îndrăgostească niciodată de mine. Jack mi-a zis mereu că nu gândesc limpede când vine vorba de Autumn și poate ar fi trebuit să-l iau în serios, pentru că și azi, mai devreme, a avut dreptate.

Sunt complet depășit de situație.

---

3 Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe cuvântul *autumn* [*toamna*]. (*N.r.*)

Scan with **Fast Scan**

Șase

E casa mătușii Claire și a lui Autumn. Pur și simplu mă duc acolo tot timpul. Așa că n-ar fi deloc ciudat dacă aș intra ca la mine acasă și aș întreba-o dacă a mâncat, pentru că mai avem ceva bani lăsați de mamele noastre și un pic de rom — doar un pic! — sau ceva de genul ăsta. Va fi clar că nu trebuie să mai ieșim amândoi dacă nu vrea și ea asta.

Apoi, în funcție de cum se va comporta, voi ști dacă a auzit ceva de dimineață și dacă trebuie să-i explic ceva.

Orice s-ar întâmpla, îi voi spune ce simt... în cele din urmă. Dar asta poate să mai aștepte. Am așteptat atâta vreme. Acum mă îngrijorează mai tare ce o să-i spun lui Sylvie. Alung vina pe care o simt când mă gândesc la ea, mă ridic de pe canapea și mă duc afară.

Mătușa Claire încuie întotdeauna ușa din spate. Mama uită adesea să o încuie pe a noastră și își pierde mereu cheile, așa că ține ascunsă o cheie de rezervă. Mătușa Claire nu ține nicio cheie ascunsă, dar Autumn le pierde des și uită să încuie ușa din spate, așa că pun pariu că și azi a uitat.

A uitat s-o încuie și în ziua în care l-a adus pe Jamie acasă fără să știe ai ei, în clasa a noua. I-am văzut intrând în casă, apoi trăgând perdelele. Și tocmai atunci, spre groaza mea, mama m-a rugat să mă duc alături și s-o întreb pe Autumn dacă aveau să ne dea niște ouă. În timp ce traversam peluza, mă rugam să fi lăsat ușa din spate descuiată. Chiar așa a fost și am intrat peste ei.

Scan with **Fast Scan**

Azi bat încet, dar nu răspunde. Rotesc mânerul ușii și o deschid. *E casa mătușii Claire.* Autumn nu păruse surprinsă sau confuză în ziua când mă dusesem să cer ouă. Singura parte ciudată a fost când Jamie a venit din hol și s-a uitat lung la mine, în timp ce Autumn căuta în frigider. Mi-am dat seama că ea nu voia să știu că Jamie era acolo. Știam amândoi că părinții ei n-ar fi fost de acord ca Jamie să vină aici cât nu erau ei acasă.

M-am și prefăcut că nu știam că era cineva acasă, ca să nu se simtă stânjenită.

Pe de altă parte, Jamie a avut grijă să știu că era și el acolo, că Autumn era a lui. Am vrut să zic ceva, dar Autumn mi-a dat ouăle pentru mama. Ar fi trebuit oare să-l demasc? Și-ar fi dat Autumn seama că orgoliul lui era mai important decât dorințele ei?

Pe Autumn nu a deranjat-o că am venit neanunțat. Nu a deranjat-o nici atunci, nici de celelalte milioane de ori, înainte sau după. Asta e tot ce contează. Așa a fost mereu cu mamele și casele noastre. Totuși inima îmi bate cu putere. Unde e?

Mă așteptam să se uite la un film în sufragerie sau să mănânce în bucătărie, dar în camere nu e nimeni și luminile sunt stinse. Mă îndrept spre scări ascultând scârțâitul podelei de lemn sub tălpi pe măsură ce urc. Sigur mă aude, nu? Oare a ieșit?

Odată ajuns în dreptul camerei ei, bat la ușă și o deschid încet — o parte din mine se așteaptă să nu fie nimeni aici. Dar, în întuneric, în colțul îndepărtat al patului, îi zăresc silueta.

— Autumn?

— Bună! mă salută ea.

Vocea îi e calmă, dar îi tremură.

Umerii mi se încordează. Ce s-a întâmplat?

— Am venit să văd ce mai faci.

— Am terminat romanul.

Scan with **Fast Scan**

Plânge. Pare mai afectată decât atunci când vorbește de alte cărți pe care le citește și, dacă se referă la romanul scris de ea, ar trebui să fie lacrimi de fericire, nu? Dar nu par lacrimi de fericire.

Oricum, nu contează de ce plânge, ci doar că plânge. Instinctele mele preiau controlul și traversez camera, o iau în brațe, așa cum am visat de atâtea ori, cu atâta emoție și dorință.

Dar acum vreau să fac un singur lucru: să opresc durerea care o face să mă apuce cu degete încleștate de tricou. A trecut așa de multă vreme de când mi-a permis s-o văd atât de vulnerabilă! Eram așa de mici atunci!

Suspinele lui Autumn răsună în pieptul meu când își lipește obrazul dulce de mine și e dovada clară că sunt groaznic. Mă simt așa de bine când o consolez pe Autumn! Așa cum m-am simțit toată vara, de când Jamie m-a făcut cel mai fericit om din lume când i-a frânt inima lui Autumn.

Autumn a mea.

Nu, Phineas, nu e a ta.

E în halat, dar încerc să alung gândul.

Începe să se liniștească. Respirația i se domolește. Vreau să-i mângâi părul, spatele, s-o sărut pe creștet. Nu pot. Nu o să fac asta. *Autumn.*

Simt cum umerii i se relaxează și o aud cum începe să scâncească ușor. Nu mai plânge. Aș putea să mă mișc, dar n-o fac. O țin în brațe cu blândețe, mă asigur că e bine — însă ar putea oricând să se desprindă din brațele mele, la cea mai mică mișcare a mea.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întreb.

O să fiu aici dacă are nevoie de mine.

— E ca și cum au murit, spune ea.

Bineînțeles. Jamie și Sasha. Cei doi oameni care i-au fost ancoră în ultimii patru ani. O vreme și-a

Scan with **Fast Scan**

reprimat sentimentele, dar acum își dă în sfârșit voie să plângă pierderea prieteniei lor. Totuși o las să-mi explice.

— Cine?

— Izzy și Aden.

De-abia apuc să mă întreb *Cine?*, că adaugă:

— Personajele mele principale.

Romanul ei. Cel pe care l-a terminat. Nu înțeleg de ce e un motiv ca să plângă în halul ăsta, dar sunt atât de ușurat, încât râd și-mi zic cu voce tare:

— Chiar am crezut că s-a întâmplat ceva grav.

Se dezlipește de pieptul meu și-mi las un braț în jos, în timp ce ea se uită la mine. În lumina slabă, ochii ei plini de lacrimi sclipesc. Fața ei superbă e roz și puțin umflată. Arată așa de drăguț și de devastată în același timp!

— Chiar *s-a întâmplat* ceva grav!

Vocea i se frânge și buzele îi tremură.

— Nu vezi că sunt supărată?

Râd. Nu mă pot abține. Râd fiindcă nu plânge pentru un motiv din lumea reală și pentru că sunt fericit că și-a terminat romanul. Devotamentul ei față de scris e minunat, așa cum este și ea.

Apoi mă lovește cu pumnii. Nu foarte tare, dar mă doare un pic — însă asta mă face să izbucnesc iar în râs.

— Nu mai râde de mine! spune pe un ton imperativ.

— Scuze! îngaim și încerc să-mi ascund râsul. Este evident că ești supărată.

Și ești minunată, iar eu mă simt groaznic — gândesc, dar nu spun.

— Dar n-am vrut să zic decât că am crezut că s-a întâmplat ceva *cu adevărat* rău. M-am gândit că te-a sunat Jamie.

— Cui îi pasă dacă mă sună Jamie?

Scan with **Fast Scan**

Fără să vreau zâmbesc din nou larg, nu mă pot abține.

— Cui îi pasă de Jamie? adaugă și începe iar să plângă.

Mă folosesc de starea ei ca s-o strâng încă o dată în brațe. Chiar așa, cui îi pasă de Jamie?

— Nu înțelegi, o aud gemând în dreptul inimii mele.

Trag adânc aer în piept și mă las inundat de parfumul ei.

— Știu, îi zic.

Înțeleg un lucru: Autumn trăiește în lumea asta și în ficțiunea scrisă de ea sau de alții ca ea. Nu știu cine ne face să fim într-un fel anume — Dumnezeu? genetica? destinul? —, dar Autumn e făcută să spună povești. O să fie o scriitoare extraordinară. Mereu a fost incredibilă. Indiferent de subiectul romanului, o să mă uimească. Sunt sigur de asta.

— De-abia aștept să-l citesc, îi zic.

Zâmbesc din nou si stiu că-si dă seama din vocea mea. Mă cunoaște aproape la fel de bine precum o cunosc și eu pe ea.

— N-ai voie.

Stăm aplecați unul spre celălalt, ca două laturi ale unui triunghi. Încă-și mai trage nasul.

— De ce nu?

Mi-a mai zis cândva că era posibil să iau niște lucruri *ad litteram*, să fac legături cu viața ei adevărată. Poate a inclus chestii despre Jamie sau despre tatăl ei sau mai degrabă despre absența lui. Poate are legătură cu Sylvie? Pare puțin probabil.

Dar sunt convins că vrea să-l citesc. Știe că a scris ceva bun, așa cum știe și că e frumoasă. Știe că romanul ei e bun, dar îi e teamă că nu e așa de bun precum speră. Sau cel puțin asta presupun, pentru că tot asta-mi spusese cândva și despre ultima variantă a piesei ei lirice în patru acte — despre un război dintre

Scan with **Fast Scan**

dragoni și zâne —, pe care o scrisese când avea aproape doisprezece ani.

— Nu toți dragonii vor să distrugă zânele, doar unii dintre ei... iar ceilalți dragoni li se alătură la sfârșit zânelor, mi-a explicat Autumn, de parcă vorbea de niște evenimente din prezent.

Nu prea îmi păsa de zâne, însă m-am gândit că n-o să-mi displacă povestea ei. Dar când am citit acel poem superlung, mi s-a părut mult mai bun decât mă așteptasem. M-a surprins. Nu suna deloc a ceva ce ar fi scris un copil și exact asta i-am zis după ce l-am citit. I-am mărturisit că ajunsesem să țin la prințul dragon mult, mult mai mult decât m-aș fi așteptat sau decât aș fi vrut. Și chiar așa era. Autumn era triumfătoare și mi s-a părut minunat s-o văd așa.

Acum s-a întunecat de tot. Respiră sacadat. Ar putea să se miște dacă ar vrea. De ce nu s-a mișcat?

— OK, cedează ea. Poți să-l citești după ce mâncăm.

Își lipește la loc obrazul de pieptul meu, iar eu îmi las brațele să cadă.

— Bine, îi zic.

Nu trebuie să-i spun că am mâncat deja. Nu mai țineam cont de ora meselor vara asta. Mă ridic de pe pat și îi întind o mână.

— Ăăă, trebuie să mă îmbrac! mă anunță.

Las mâna jos.

— Oh! încep să râd. Nu mi-am dat seama. Te aștept la mașină?

Poate nu sunt chiar așa de groaznic, dacă grija mea față de starea ei emoțională m-a făcut să ignor complet faptul că e aproape dezbrăcată.

Scan with **Fast Scan**

Șapte

Afară, cu lumina lunii și a felinarelor, e mai puțin întuneric decât la ea în casă. Mă sui în mașină, pornesc motorul și aprind farurile, astfel încât terasa din spate e luminată ca o scenă. Nu mai durează mult până apare și ea. Poartă blugi și un tricou, e relaxată și intangibilă. Și-a luat laptopul cu ea. Oare îl aduce acum ca să nu-i piară curajul? Își ferește ochii de lumina puternică și vine spre mașină.

— Unde mergem? Tacos? Burgeri? Pui? o întreb când se așază pe scaunul din dreapta.

Nu mai e roșie la față.

— Poftim? întreabă, de parcă a uitat că mergem să mâncăm.

— Mergem să sărbătorim, îi zic. O să ne oprim la benzinăria aia care are dulciurile tale preferate, cele în tub care arată ca gelul de păr și cele care sunt ambalate în hârtie și parcă-s detergent.

Nu râde.

— Bine.

— E genial că ți-ai terminat romanul, chiar dacă simți că ai... — încerc să-mi aleg cuvintele cu atenție — ...că ai rămas fără personajele principale.

— Da! dă ea din cap.

Își întoarce fața și se uită prin parbriz.

— Nu știam că o să doară așa de tare.

— Tot mai trebuie să-l editezi, nu? zic în timp ce pornesc mașina. Și când o să fie publicat, cei doi o să trăiască pentru totdeauna în alți oameni, nu?

Pufnește enervată.

— Ce este? o întreb.

Scan with **Fast Scan**

— Nu poți să spui pur și simplu „Când o să fie publicat“, Finny.

Îi surprind expresia înainte să mă uit înapoi ca să ies din parcare. Se uită pe geamul întunecat.

Oftează.

— Probabil că n-o să fie publicat niciodată. Asta e realitatea.

— Nu, nu, nu.

Aștept să treacă o mașină înainte să ies pe Elizabeth Street și continui:

— Nu-i adevărat. Realitatea e că ești bună. Realitatea e că o să mă lași să-l citesc.

Mă înveselesc. Cred că e un efect întârziat al faptului că am ținut-o în brațe.

Oftează din nou. Risc și mă uit iar la ea. Stă ghemuită, sprijinită de geam. Vreau să-i spun că e periculos să meargă cu picioarele ridicate pe scaun, dar nici nu vreau să fiu pisălog și, oricum, sunt un sofer bun.

— Deci unde mergem? o întreb.

După o pauză, îi aud vocea gravă, în dreapta.

— Tacos, propune ea.

— Cum vrei[4], zic și aud râsul pe care știam că-l va provoca referința cinematografică.

Când își dezlipește capul de geam, îl deschid ca să las aerul nopții să intre în mașină, așa cum îi place. Scoate o mână pe geam și se lasă mângâiată de curenții de aer. Vântul îi ciufulește părul și mă inundă mirosul ei, umplându-mi plămânii.

În vara asta au fost seri în care eram cu ea și pur și simplu am întors mașina ca să revenim acasă doar pentru că eram prea obosit și mi-era teamă că nu sunt destul de atent ca să mai conduc. Ador să o am lângă mine. Ador să aud cum reacționează la tot felul de prostii pe care le auzim la postul de radio local. Ador

Scan with **Fast Scan**

să-i țin mâinile sub ale mele pe volan, să-i arăt că va putea să conducă dacă are încredere în ea.

— Și pe urmă? m-a întrebat Jack. Ce o să se întâmple pe urmă?

În final va trebui să-i spun că lucrurile nu vor putea mereu să meargă cum au mers în vara asta sau, dacă e să fiu realist, cum vor merge probabil și în toamna asta. Nu vreau să fiu ca toți nenorociții ăia care nu văd la ea mai mult decât corpul ei, dar nici nu pot să-i fiu doar prieten. Nu, dacă sunt așa de aproape de ea. Nu, dacă sentimentele mele sunt mult mai puternice decât ale unui simplu prieten. Va trebui să-i spun asta până de Crăciun, altfel o s-o iau razna.

Dar în seara asta are nevoie de mine. O vreme măcar am o scuză: fragilitatea ei de acum, faptul că va trebui să ne acomodăm cu viața la facultate și apoi... și apoi... și apoi...

Nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Te deranjează dacă pun muzică? o întreb.

— Nu, deloc, șoptește, iar eu întind o mână ca să iau un CD din torpedou.

Am descoperit o trupă care are un cântec pe care vreau să-l asculte și ea pentru că... ei bine, dacă e să fiu sincer, sunt mai multe piese pe albumul ăsta care mă fac să mă gândesc la ea. Prima melodie îmi aduce aminte de vara asta petrecută cu ea, de energia ciudată care se simte când suntem seara împreună în mașină, chiar dacă nu avem aceleași sentimente. N-o să se întâmple nimic dacă pun CD-ul și dacă mă prefac că mesajul nu e pentru ea — măcar așa o să umplu tăcerea cât timp ea încă este cu gândul în altă parte.

N-ar trebui să mă bucur așa de mult de momentul ăsta. N-am făcut nimic ca să-l merit. Autumn are încredere în mine că sunt pentru ea prietenul de care

Scan with **Fast Scan**

are nevoie, și totuși iată-mă șoptind versurile, prefăcându-mă că îi cânt ei.

Uneori dragostea e complicată, dar, în seara asta, mă face să mă simt ușor și liber. Sunt recunoscător că pot să mă bucur de timpul ăsta cu ea. E aproape suficient.

— Mi-a plăcut mult, zice Autumn când se termină melodia.

Roșesc, deși știu că n-a prins mesajul. Începe următorul cântec.

— Ai ratat ieșirea, observă ea.

— Ah, la naiba, zic, deși am ratat-o intenționat.

— Nu uita că mi-ai promis dulciuri!

Pare că începe să-și revină.

— În niciun caz! Mai întâi mergem să mâncăm tacos, apoi luăm tot jeleul plin de fructoză și zahăr din lume. Și dupăăă — mă întorc și mă uit la ea — mergem acasă... ca-să-ci-tesc-ro-ma-nul-tău!

Mormăie ceva. Cu coada ochiului, văd cum își acoperă fața cu mâinile. Mai scoate un mormăit, se uită în sus, apoi într-o parte. Întorc pe autostradă, după ieșirea pe care am „ratat-o" și mă uit la ea când ajungem în dreptul semaforului.

Autumn privește resemnată pe fereastră, ca un condamnat care-și așteaptă cu demnitate execuția. Îmi înăbuș râsul și renunț să o mai tachinez. Cel puțin în legătură cu romanul pe care l-a scris.

Asta nu a înțeles Jamie niciodată. Autumn are nevoie ca prietenii ei s-o tachineze, ca să nu se mai ia în serios așa de mult. Altfel, se pierde în propriile gânduri. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie *s-o iei în serios*. E clar că e terorizată gândindu-se că-i voi citi romanul — și n-o s-o las să se răzgândească —, de-asta nu-i nevoie s-o mai sâcâi și eu.

— Știi, într-o zi, când o să rămâi fără dinți, o să regreți că ești ca un spiriduș obsedat de zahăr, îi zic în

Scan with **Fast Scan**

timp ce rulăm încet pe breteaua rutieră ca să ajungem înapoi pe autostrada întunecată.

Râde, așa cum am și sperat.

— Nu sunt un spiriduș obsedat de zahăr, insistă, dar știe că am dreptate. Și n-o să rămân fără dinți, adaugă.

— Eh! fac eu și ridic din umeri.

Pufnește lângă mine și-mi permit să zâmbesc, dar nu râd.

— A, deci acum o să te duci la facultatea de stomatologie? mă întreabă.

— S-ar putea să fiu nevoit, dacă nu încetezi să mănânci atâta zahăr, zic și mă lovește iar peste braț, în joacă.

Luminile strălucitoare din fața restaurantului cu tacos ne întâmpină.

— Bine, dar..., începe Autumn brusc, după ce tăcuserăm amândoi în ultimul minut.

Intru cu mașina pe aleea către drive-in.

— Te duci la Medicină, îmi zice, dar ai mâncat fast-food plin de grăsime aproape în fiecare seară în vara asta. Recunoaște că suntem amândoi groaznici și, deși tineri, ne punem în pericol sănătatea cu mâncare mizerabilă.

Cu piciorul apăsat ferm pe pedala de frână, mă întorc spre ea.

— Recunosc. Dar ies la alergat de trei sau patru ori pe săptămână. Sunt slab de felul meu, însă...

Mă aplec spre ea, ca să pot s-o privesc în ochi, în întuneric.

— ...tu ești leneșă, Autumn.

— E-adevărat! ciripește veselă și fericită și nu mă pot abține să nu râd.

Doamne, cât e de drăguță!

Ne privim unul pe celălalt.

Scan with **Fast Scan**

Șoferul mașinii din spatele nostru claxonează. Ținem rândul pe loc.

— Ups! face ea și râde, după care își lasă picioarele jos și se întinde.

Mă prefac că trebuie să fiu atent la condus, ca să mai înaintăm încă vreo doi metri. Am nimerit la o oră când e aglomerat. Nici nu am ajuns să vedem meniul.

— Vrei același lucru ca de obicei? o întreb, cu privirea înainte.

— Dap.

O aud căutându-și iar o poziție comodă. De-asta îmi place așa de mult să fim în mașina asta și de-asta îmi doresc să prelungesc cât pot de mult fiecare ieșire: e o distanță mică între noi, intimă chiar, dar suficientă cât să nu-mi pierd mințile. Condusul îmi solicită suficient de mult lobul frontal, așa încât să nu mă las purtat de gânduri.

Ridic piciorul de pe frână și mașina mai înaintează puțin.

— N-o să mai meargă multă vreme așa, continuă Autumn.

Fără să vreau, mă uit la ea, apoi îmi mut privirea și apăs încet pe frână.

— Ce anume?

— Dieta mea sau, mai bine zis, lipsa ei. Acum pot să mănânc orice. Nu mă îngraș deloc. După ce o să rămân însărcinată sau când o să îmbătrânesc, pun pariu că va trebui să mă gândesc la calorii, eventual să fac sport ca să mă mențin, cum faci tu.

M-a fascinat mereu faptul că fetele sunt așa de relaxate la gândul că în pântecul lor poate crește o ființă umană. Bănuiesc că, dacă și corpul meu ar fi fost capabil de asta, mi-ar fi fost mai ușor să-mi imaginez... sau aș fi fost mai relaxat. Șirul gândurilor

Scan with **Fast Scan**

lui Autumn mă miră deci, dar încrederea ei că într-o bună zi o să fie însărcinată mă face să inspir adânc.

Într-o zi, cineva o va lăsa însărcinată.

— Poate, dar mai e mult până atunci, nu?

În sfârșit ajungem în dreptul ferestrei unde comandăm.

Râde.

— Da, n-am nicio șansă la imaculata concepție.

Vânzătorul ne întreabă ce dorim, așa că nu mai am timp să fac o glumă despre cum o s-o ajut să-l crească pe Iisus al doilea.

Chiar aș ajuta-o, oricât de ridicol ar suna.

*

Acum, că am luat tacos, misiunea noastră este pe jumătate îndeplinită. Întorc spre autostradă ca să mergem la ciudata benzinărie unde se găsesc misterioasele dulciuri pe care le adoră Autumn.

Și-a terminat romanul.

Avem optsprezece ani, aproape nouăsprezece; în curând vor fi aniversările noastre.

Pe cât e de frumoasă, pe atât e de extraordinară.

— Vrei să ridic geamul? o întreb.

Sunt așa de mândru de tine, îmi zic.

— Trebuie să termin măcar un taco mai întâi, îmi zice, mestecând. Mor de foame.

— Ce ai mâncat acasă?

— Ăăă...

— Autumn!

— Am scris toată ziua! strigă.

— E aproape opt seara! zic și mă uit la ea. Ai mâncat doar două felii de pâine prăjită și un taco?

— Dar mai am încă șase tacos aici, răspunde.

Îl termină pe primul și îl scoate pe al doilea din ambalaj.

Scan with **Fast Scan**

După un minut, o întreb:

— Ai fi mâncat dacă n-aș fi venit la tine, după ce nu mi-ai răspuns la mesaj?

— La care mesaj?

Începe să se foiască și văd lumina telefonului când îl deschide.

— Oh! face ea.

Mă bucur că e surprinsă că n-a observat.

— Scuze!

— Nu-i nimic. E bine că am venit înainte să leșini și să te lovești la cap sau mai știu eu ce.

— A, foarte amuzant! zice, dar eu chiar vorbesc serios.

Tocmai de-asta trebuie să aștept până la vacanța de Crăciun ca să-i spun că ce simt pentru ea e mai mult decât o simplă atracție fizică — pentru că am nevoie de spațiu. În primul semestru, o să mă asigur că Autumn își aduce aminte să ajungă la cantină înainte să se închidă.

Când Autumn e deprimată sau stresată sau când scrie, se închide în mintea ei așa de tare, încât uită că există și fizic. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi să nu observ că mi-e foame. Nu pot să-mi imaginez cum e să trăiești așa de mult în afara lumii fizice, ca ea.

Autumn probabil ar spune că nu-și imaginează cum e să ai un corp ca al meu, unul care funcționează într-un ritm constant, atingându-și scopurile cu succes.

— Vrei să conduci și tu la întoarcere? o întreb când ne oprim la benzinărie.

E o lumină caldă care se reflectă din interiorul benzinăriei și parchez pe unul dintre spațiile iluminate de ferestre.

— Sunt prea obosită. Aș provoca un accident. Nici măcar tu nu ai putea să ne salvezi, îmi răspunde ea.

— Mă duc să-ți iau dulciuri. Stai aici și mănâncă!

Scan with **Fast Scan**

Probabil că ar trebui să-i spun lui Autumn că „domnul drăguț dinăuntru“, care îi zâmbește și o salută mereu, se uită la ea libidinos atunci când nu e atentă. Nu cred că tipul e periculos, e doar scârbos. Are cel puțin cincizeci de ani. Eu am optsprezece și tot reușesc să-mi stăpânesc hormonii mai bine decât el.

— Vin imediat!

Autumn dă din cap aprobator și continuă să mănânce. Pare mulțumită. Știu că vara asta nu va însemna niciodată la fel de mult pentru ea cum înseamnă pentru mine, dar vreau să-și aducă aminte cu drag de perioada asta. Nu vreau ca ciudatul ăsta să spună ceva care să întineze amintirea.

Tuburile cu jeleu pentru Autumn și pachețelele de pudră sunt pe raftul de jos la raionul de bomboane, alături de alte ciudățenii cu zahăr. De exemplu, ăsta e probabil ultimul loc de pe pământ unde se mai vând dulciuri care arată ca niște țigări. Mă întreb dacă nu am fost singurii care au cumpărat dulciurile astea toată vara și dacă nu cumva, după ce vom pleca noi, raftul va rămâne neatins cu lunile.

Iau și niște sucuri, în ciuda tachinărilor mele de mai devreme, pentru că vreau s-o fac fericită pe Autumn. O să mă fac stomatolog și o să-i repar eu dantura, dacă va avea nevoie.

Tipul în vârstă e aici. Îl văd că mă observă când mă așez la coadă. Remarc că se uită și după Autumn, în spatele meu.

Când pun produsele pe tejghea, comentează:

— Ești singur în seara asta?

Mă uit la el, pentru că nu sunt sigur de tonul lui. A ridicat din sprânceană și-mi zâmbește în același fel în care o face când crede că nu-l vede nimeni cum se uită la Autumn.

— Nu, e cu mine.

Scan with **Fast Scan**

Accentuez cuvintele ca și cum rostesc un adevăr — când de fapt doar îmi doresc să se întâmple asta: să fiu al ei.

În timp ce scanează produsele, își aruncă privirea spre geamul mașinii mele.

— Cum e? mă întreabă, de parcă aș avea ceva de împărtășit.

— Păstrează restul!

Iau cumpărăturile și plec. Mâine o să vin să iau toate dulciurile astea ciudate care-i plac lui Autumn, ca să nu mai fie nevoie să trecem vreodată pe-aici.

— Hei! Ura! zice Autumn când intru în mașină.

Îi pun în brațe captura și pornesc motorul. Mă uit spre tejghea când plecăm, dar bărbatul e ocupat cu alt client. N-o s-o mai vadă niciodată.

CD-ul merge în continuare. Dacă nu i-ar fi plăcut, ar fi găsit altceva, la radio. Nu zicem nimic niciunul dintre noi și începe un alt cântec care mă face să mă gândesc la ea. Vreau să conduc așa, cu ea alături de mine, toată noaptea, toată viața. Drumul se întinde în fața noastră, pare că nu se mai termină.

După ce se termină cântecul, o întreb:

— Ești sigură că nu vrei să conduci puțin în seara asta?

— Da. Tu nu mănânci?

— Poate mai târziu.

Mă întreb dacă observă că fac un ocol mare prin North Country, conducând la limita inferioară de viteză. Sper că absoarbe fiecare cuvânt din cântece, că dragostea mea ar putea funcționa ca o vrajă protectoare, chiar dacă Autumn nu e conștientă de asta.

Poate e prea devreme să-i zic de Crăciun. De-abia reușește să nu-și piardă telefonul și cheile. Cum o să reușească să nu-și lase băutura nesupravegheată pe la petreceri? Va trebui să stau lângă ea, să mă asigur că

Scan with **Fast Scan**

tipul de care se va îndrăgosti o va trata așa cum trebuie. De data asta, dacă o să văd ceva în neregulă, nu o să tac.

Autumn e acolo unde vrea să fie, stă lângă mine, prietenul ei, iar eu îi voi fi alături dacă va avea nevoie de mine.

— Te-ai mai gândit ce specializare o să-ți alegi la Medicină?

Se sprijină din nou cu tâmpla de geam. Pe jos e plin de ambalaje de tacos.

Dau muzica mai încet.

— N-o să-mi dau seama decât după câțiva ani de cursuri, îi zic. Încă nu știu destul de multe lucruri despre corpul uman.

Fac o pauză, pentru că vreau să mai împărtășesc ceva cu ea.

— M-am gândit mult la creier în ultima vreme.

— Ce-i cu el?

Pare distrasă, totuși e atentă și la mine.

— Păi...

Mai fac o pauză, ca să formulez cât mai ilustrativ.

— Conduc, așa că, pe de o parte, mă gândesc la vizibilitate, la viteză, la distanța dintre mașini și mișc volanul, dar, pe de altă parte, nu mă gândesc efectiv la lucrurile astea. Mă gândesc de fapt la...

...la cât ești de aproape de mine...

— ...la conversația noastră. În timpul ăsta, creierul meu le spune plămânilor să respire și inimii să bată, dar nici la asta nu mă gândesc efectiv. Creierul meu face să funcționeze *toate* lucrurile astea, în timp ce eu mă gândesc...

...la cât de mult te ador...

— ...dacă-ți explic clar ce vreau să spun.

Am rămas fără aer. Creierul meu, se pare, nu se descurcă chiar așa de bine.

Inspir adânc și continui:

Scan with **Fast Scan**

— Un singur organ face de fapt toate lucrurile astea... și e așa de mic! Mulți oameni nu-și dau seama cât de mic e de fapt creierul uman, probabil pentru că vorbim mereu despre cât de mare este în comparație cu cel al altor animale. Dar îți încape în palmă. Și e responsabil pentru tot ceea ce suntem „noi". Romanul tău a fost dictat de creierul tău, Autumn, cuvânt cu cuvânt, și mi-aș dori să înțeleg cum de este creierul tău capabil să facă asta.

Autumn nu zice nimic. Discuția nu se poate încheia așa. Rămân prea multe lucruri nerostite.

Apoi Autumn zice:

— Sau cum un creier poate să știe tot felul de lucruri logice, dar tot să trimită semnale și emoții ilogice? Cum de-ți spune să faci tot felul de tâmpenii?

— Da, exact! o aprob în timp ce ies de pe autostradă. Face tot felul de lucruri cum trebuie, dar și multe prostii. Înregistrează atâtea informații și totuși îi scapă așa de multe.

Ridic din umeri.

— De-abia aștept să învăț despre cum face toate lucrurile astea, adaug.

Mă uit la ea.

Îmi zâmbește, făcându-mi inima să bată și mai repede.

Dau muzica mai tare. Albumul a reînceput cu primul cântec și poate, la un anumit nivel, creierul ei înțelege că am pus cântecul ăsta pentru ea.

---

4 *As you wish*, în original, în lb. engl. — replică din filmul *File de poveste* (*The Princess Bride*, 1987). (*N.t.*)

Scan with **Fast Scan**

Opt

Mergem acasă la mine și intrăm fără să mai spunem nimic. S-a închis iar în lumea ei. Vreau s-o asigur că o să-mi placă la nebunie romanul ei, dar știu că n-o s-o ajute. Fac un semn spre romul de pe blat.

— Vrei să-ți torn puțin în Cola?

Strâmbă din nas.

— N-o să mai beau niciodată rom cu Cola. Nu râde de mine! adaugă. S-ar putea să vorbesc serios.

— Mă gândeam că poate-ți dă un pic de curaj.

Fac semn spre laptopul pe care-l ține în brațe ca pe un copil. Îl strânge și mai tare.

— Trebuie să fiu de față în timp ce citești? mă întreabă Autumn.

— Chiar vrei să te duci acasă?

Mă încrunt. Nu știu ce-mi doresc mai mult: să stea cu mine sau să citesc romanul scris de ea?

— Nu, zice repede.

— Atunci nu știu ce altă variantă ai.

Autumn oftează, frustrată de limitările realității, apoi se duce hotărâtă în sufragerie. O urmez și văd că se așază pe canapea și își deschide laptopul. Apasă pe câteva taste, apoi se reazemă de spătar și se uită la mine. Mă așez lângă ea.

Împinge laptopul în brațele mele și zice:

— Asta e pagina de titlu. Du-te în jos până îl termini. E destul de scurt. Cu greu se poate numi roman.

— Nu ești obligată să mă lași să-l citesc, îi zic, cu degetele pe tastatură.

Scan with **Fast Scan**

Simt că e important să o asigur de asta. Oricât de mult mi-aș dori să-l citesc, încep să-mi fac griji că nu e pregătită să mi-l arate.

— Nu. E momentul potrivit.

Mă uit la fața ei superbă și speriată, apoi încep să citesc.

— Dar să nu te gândești prea mult la ce citești, șoptește, însă eu deja sunt vrăjit de cuvintele ei.

*

A luat multe detalii din copilăria noastră. E evident. Poate de-asta e așa de îngrijorată. Dar nu a copiat întru totul perioada când eram noi mici; uneori personajul lui Izzy seamănă cu Autumn, dar apoi văd în ea câte ceva din mine; iar în Aden văd câte ceva din Autumn. Fac lucruri pe care le-am făcut și noi, de exemplu mimează că-și fac desene cu degetul pe spate noaptea, dar și lucruri pe care nu le-am făcut, deși ne-am fi dorit, de exemplu construiesc o căsuță în copac.

Îmi arunc o privire spre Autumn, care stă ghemuită în celălalt capăt al canapelei, cu o carte în mână. Vreau să-i spun că sunt onorat să văd frânturi din viețile noastre în cartea ei, dar știu că și-ar dori să continui să citesc.

Izzy are un tată grozav și mereu prezent, dar mama a părăsit-o. Părinții lui Aden îl iubesc, dar au probleme și sunt distanți din punct de vedere emoțional, motiv pentru care el își petrece mult timp în casa vecină. Dar cu prezența constantă a tatălui lui Izzy și sprijinul ocazional al părinților lui Aden, au amândoi suficientă îndrumare părintească. Este și nu este adevărat.

Autumn nu e bună la desen, dar Izzy este și își transformă poveștile în benzi desenate pentru Aden.

Scan with **Fast Scan**

În realitate, eu am făcut mici desene pentru poveștile lui Autumn și am ales să nu le arătăm nimănui. Din nou, este și nu este adevărat.

Mă simt de parcă aș călători în timp, dar într-o lume paralelă. Ca un caleidoscop, povestea se transformă sub ochii mei. Suntem noi. Nu suntem noi. Suntem noi. Nu suntem noi.

Apoi vine partea în care nu suntem noi, nu avem cum să fim noi, pentru că Aden o sărută pe Izzy și ea îl sărută pe el. Îmi simt gura uscată, dar nu mă încrunt. Îmi dau seama vag că Autumn nu mai citește, ci se uită la un film, iar creierul meu, mereu pregătit să facă mai multe lucruri în același timp când vine vorba de Autumn, înregistrează și faptul că ea se uită din când în când la mine.

Dar mă concentrez mai ales pe romanul ei. E normal să fie îngrijorată că aș putea interpreta greșit partea asta. Când începe relația romantică a celor două personaje, încep să-l văd pe Jamie în Aden: cadourile ciudate, felul în care face demonstrații publice că Izzy e a lui. Dar mă văd și pe mine. Sunt câteva detalii evidente, ca de exemplu faptul că Aden joacă fotbal și că are părul blond. Dar e mai mult de-atât, mult mai mult.

E felul în care Aden vede dincolo de nesiguranțele lui Izzy și îi apreciază calitățile.

E felul în care Aden îi zâmbește lui Izzy când îi zice:

— Îmi place că ți se pare de la sine-nțeles c-o să te-nvăț să conduci.

Mă ridic să-mi iau un pahar cu apă.

Iau o gură de rom din sticlă.

Mă întorc în sufragerie și mă așez.

E ca și cum a luat mici fragmente din viețile noastre și ale oamenilor pe care-i cunoaște, le-a pus într-un mixer și le-a asezonat abundent cu ficțiune.

Scan with **Fast Scan**

La un moment dat are loc un meci important de fotbal, Aden apără un gol și nu se mai ajunge în prelungiri, iar Izzy aleargă pe teren și-i sare în brațe, deși e plin de noroi. Și Sylvie a sărit să mă îmbrățișeze după ce am blocat o pasă exact la fel, acum câțiva ani. Autumn nu era de față, dar probabil că a aflat. Sylvie a avut probleme cu lidera majoretelor fiindcă și-a murdărit uniforma și nu a avut o atitudine elegantă sau ceva de genul ăsta.

Dar, în roman, Izzy nu poartă uniformă, pentru că Autumn nu a fost niciodată majoretă. Izzy este și nu este Autumn. Văd în Izzy și câte ceva din Brooke și din Sasha.

Izzy și Aden stau pe schelele de deasupra scenei din sala de festivități, lucru pe care Autumn și-ar dori să-l facă.

Aden nu e inspirat doar de mine. Are părți din Autumn, dar și din Jamie și probabil și din ceilalți prieteni pe care nu-i cunosc bine.

Dar felul în care Aden o iubește pe Izzy? Ăsta sunt eu.

Felul în care o întreabă dacă e bine și în care îi înțelege tăcerile dintr-o singură privire? Ăsta sunt eu.

Felul în care Aden îi spune lui Izzy să-i ignore pe profesorii care o îndeamnă să urmeze cursuri de pedagogie, când de fapt e atât de bună la scris încât ar fi păcat să nu încerce? Ăsta sunt eu. Mereu sunt eu.

Autumn se ridică și se întinde, dar eu continui să citesc. Atât de bună e povestea ei. Nu cred că prima versiune a unei cărți e de obicei așa de bună, nu? E o scriitoare super și o să devină și mai și.

Mă ridic și constat că Autumn nu mai e aici, așa că mă duc în bucătărie, iau romul și revin pe canapea.

Am de gând să termin romanul în noaptea asta.

Scan with **Fast Scan**

Nouă

Beau romul în timp ce citesc, mai repede acum, când mintea mea nu mai trebuie să înregistreze și mișcările lui Autumn pe fundal. Pe măsură ce povestea se apropie de sfârșit, mi-e mai ușor să măresc viteza.

Finalul mă ia prin surprindere. Anticipasem un sfârșit nefericit la toată povestea lor. Autumn a dovedit că-i e ușor să renunțe la prieteni și mă așteptam ca același lucru să se întâmple și cu Izzy și Aden.

Închid laptopul și-l pun pe măsuța de cafea. Romanul ei e chiar mai bun decât mă așteptasem, dar nu mă pot concentra pe poveste.

Scriitorii scriu despre ce cunosc. Știam asta.

Dar, dacă Autumn a descris dragostea mea cu asemenea detalii perfecte, înseamnă că știe. Înseamnă că a știut mereu, că a înțeles mereu ce simt pentru ea.

În toți anii ăștia, eram convins că am păcălit-o pe Autumn și că am făcut-o să creadă că sentimentele mele erau doar o joacă de copii în cel mai rău caz sau, în cel mai bun caz, hormoni de adolescent. Dar a știut mereu adevărul. Mi-a observat dragostea și mi-a împărtășit-o într-o ficțiune.

— Tind să cred că știe că ești îndrăgostit de ea și se joacă cu tine, ca să se simtă ea mai bine, mi-a zis Jack.

A știut. Toată vara a știut.

În toți acești ani a știut. Încă din școala generală.

Ar fi putut să-mi spună că sentimentele mele erau evidente și că o făceau să se simtă inconfortabil sau că avea nevoie de spațiu. Ar fi fost suficient. Aș fi înțeles. N-ar fi trebuit să-mi și explice de ce.

Scan with **Fast Scan**

În schimb, a dispărut.

Am fost un tâmpit că am sărutat-o atunci, de revelion, totuși nu meritam să se poarte atât de rece cu mine atâția ani, pentru ca mai apoi să se îmblânzească și să-mi zâmbească din nou — nu meritam asta cu atât mai mult cu cât știa că eram îndrăgostit de ea și că, pe parcursul acelui semestru, îmi fusese atât de dor de ea. Dacă știa că o iubesc, atunci știa și că m-a răscolit când a reapărut în viața mea de Crăciun, ca apoi să mă abandoneze din nou.

Am terminat romul; am terminat și cartea. De ce mai stau aici?

Informația asta nouă mă apasă pe piept ca un bolovan. Cu mare efort, mă ridic de pe canapea.

Beau un pahar de apă înainte să mă duc s-o caut pe Autumn. Vreau să am mintea limpede când o să-i cer explicații.

Verific mai întâi camera mamei, dar evident că s-a dus în patul meu. Pentru că a știut mereu, dar s-a folosit de mine ca să se simtă ea mai bine.

Când răsucesc mânerul ușii, creierul îmi paralizează. Nu știu ce o să-i zic.

Lumina din hol îi cade pe chip și o face să tresară.

— Autumn!

Sunt foarte supărat pe ea, dar drăgălășenia ei mă lovește ca un pumn în stomac.

Scoate un scâncet și clipește. Împing ușa, astfel încât acum e aproape închisă și lumina nu-i mai pică direct pe față.

— Autumn! o strig din nou.

— Ce e?

Se ridică, își dă părul laoparte de pe față și se uită la mine, cu ochii împăienjeniți de somn și atât de frumoasă!

— De ce a trebuit să pleci așa? mă surprind zicând.

— Eram obosită. Și tu citeai.

Scan with **Fast Scan**

— Nu.

N-am de gând să mă abțin. Îi zic direct:

— După ce am împlinit treișpe ani. De ce a trebuit să mă părăsești?

Autumn rămâne nemișcată. Îmi dau seama că e trează de-a binelea și că pricepe ce-i spun.

Nu are niciun răspuns.

Stiu asta acum.

— Nu am plecat, răspunde în cele din urmă și știm amândoi că minte. Pur și simplu, ne-am îndepărtat unul de celălalt.

N-am de gând s-o mai las să-mi facă asta.

— Nu ne-am *îndepărtat* pur și simplu, Autumn.

— N-am vrut, zice. Îmi pare rău!

Ochii îi strălucesc de lacrimi. Chiar pare să regrete.

Dar nu e suficient. Nu e deloc suficient.

— Știu deja de ce ai făcut asta.

Nu trebuie să-mi explice. Știu că nu m-a vrut niciodată în felul ăsta. Nu vreau s-o aud zicându-mi în față.

— Vreau să știu doar de ce a trebuit să fii așa de crudă.

A venit momentul să accept ce-mi tot repetă Jack de atâția ani!

Autumn se încordează. De data asta, n-am de gând s-o las să scape fără să vorbim.

— OK, am fost proastă și egoistă în toamna aia. Și-mi pare rău. Dar totul ar fi revenit la normal dacă nu m-ai fi sărutat din senin, fără să mă întrebi. Ai idee cât de mult m-ai speriat în noaptea aia?

Am speriat-o? Îmi aduc aminte expresia de pe fața ei când s-a dat înapoi. Era dezgustată. Nu, era...

— Te-am speriat?

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

— Nu eram pregătită.

Scan with **Fast Scan**

Și le șterge cu podul palmei, ca un copil mic.

— Și n-am știut ce să cred.

Nu era pregătită?

Am speriat-o.

E prea mult de digerat. Mă așez la capul patului. Stau cu fața la fereastră, văd și fereastra ei și nu suport asta, așa că mă uit în jos, la mâinile mele.

Nu era pregătită? Și am speriat-o.

Am prins-o de braț. Am încercat să fiu romantic, dar am ratat toate semnalele.

Am meritat să se poarte cu mine așa în anul următor. Am noroc că mai vrea să stea cu mine acum, că încă are o părere suficient de bună despre mine, încât să mă includă în romanul ei. Autumn scoate la iveală tot ce-i mai rău în mine. Am știut mereu asta și totuși am continuat să dau vina pe ea.

Nu mi-am ratat șansa cu Autumn în noaptea aia. Pur și simplu nu ar fi trebuit să încerc.

Dacă aș fi așteptat, dacă i-aș fi acordat spațiu... Dacă aș fi avut încredere în Autumn pe care o cunoșteam, în loc să plec urechea la toate poveștile nemernicilor din vestiar...

Simt cum se mișcă salteaua când se apropie de mine.

— Îmi pare rău. Mă urăsc pentru că te-am rănit.

Încearcă să se uite atent la mine în întuneric, dar eu încă nu suport să mă uit la ea. Am trezit-o ca să-i cer explicații pentru cruzimea ei, dar mi-am dat seama că eu sunt cel care îi datorează mii de scuze.

— Și mie îmi pare rău, îi zic.

Am întârziat amândoi așa de mulți ani!

— Pentru ce?

Probabil că e încă adormită.

— Că te-am sărutat.

— Nu spune asta!

N-am văzut-o niciodată așa de tristă.

Scan with **Fast Scan**

— Nu spune că-ți pare rău că ai făcut asta!

Îi datorez scuze și pentru altceva?

Se dovedește că de fapt nu știu cine e Autumn și nu știu nici cine sunt eu. Îmi scapă un râs amar. Oricât aș încerca, pare că ajung mereu s-o rănesc.

— Nu știu niciodată cum să procedez ca să te fac fericită, nu-i așa?

Îmi răspunde așa de repede, încât mă ia prin surprindere.

— Mă faci mai fericită decât oricine pe lumea asta.

Tonul ei e convingător, fără nicio îndoială.

— Serios?

Așa cum mi-a zis Jack: povestea ei nu are sens.

— În fiecare zi, completează ea.

Ne așezăm.

Autumn nu era pregătită s-o sărut.

Autumn nu vrea să-mi cer scuze că am sărutat-o.

O fac fericită.

Aceste trei noi informații îmi trec rapid prin minte, se ciocnesc cap în cap până când, deodată, se așază într-un fel care le face să aibă sens.

Doar că nu are cum să fie adevărat.

Știu oare cum s-o fac pe Autumn fericită?

Prima dată am sărutat-o fără să-i cer voie.

— Și dacă te-aș săruta acum?

Respiră adânc, iar eu am murit deja.

— Asta m-ar face foarte fericită.

Nu știu ce să fac mai departe.

Nu ești cu fața la ea, îmi șoptește creierul meu.

Mă răsucesc pe pat, îmi pun un picior sub mine, așteptând ca ea să mă oprească, să clarifice ce a zis, pentru că n-are cum să fi vorbit serios.

Își ridică fața spre mine și expresia de pe chipul ei îmi taie răsuflarea.

Întind o mână, gata s-o retrag imediat. Ușor, îi ating părul la spate, deasupra gâtului. Se relaxează

Scan with **Fast Scan**

când îmi simte mâna și ceva se frânge în mine.

Lacom, o trag spre mine. Când mă aplec, îi lovesc nasul cu nasul meu. Cât pe ce să-mi cer scuze când își întoarce fața și buzele ei sunt așa de aproape!

Toate scuzele sunt acum uitate și buzele mele le ating pe ale ei.

Doar buzele mele. Nicio altă parte din mine nu mai există.

Autumn.

O sărut pe Autumn.

Îmi doresc s-o împing pe pat și s-o simt sub mine — și anumite gânduri încep din nou să prindă contur în mintea mea.

N-o da în bară, Finn!

Îmi pun mâna pe șoldul ei, astfel încât degetul meu să poată să-i mângâie acel loc care se unduiește când merge — silueta ei e fantastică. Autumn geme, așa cum am auzit-o de mii de ori în fanteziile mele.

O sărut și se apleacă spre mine.

E adevărat.

Se întâmplă.

Autumn.

Mâna ei e pe umărul meu și am impresia că o să mă împingă, dar de fapt mă trage mai aproape, deși suntem cât de aproape putem în poziția asta.

Vrea asta. Mă vrea *pe mine.*

Autumn își pune mâna pe genunchiul meu și mă abțin să nu gem.

— Au! țipă ea.

Scutură din cap și-mi dau seama că am tras-o de păr.

Mă dau repede în spate.

— Scuze, zic, gata să-mi retrag mâinile.

— Nu! Nu te opri! îmi spune.

Mâna ei e în continuare pe umărul meu. Mă trage iar spre ea și adaugă:

Scan with **Fast Scan**

— Întinde-te lângă mine!

Autumn se lasă pe spate, pe pat. Întinde mâinile spre mine.

— O, Doamne! șoptesc eu.

Vrea să...

A zis „lângă mine", nu „pe mine", dar mâinile ei...

Mă așez peste ea și mă sprijin în cotul drept. Unul dintre sânii ei e lipit de pieptul meu. Când mă uit la ea, privirile ni se întâlnesc. Mă ia în brațe și buzele ei sunt ispititoare.

O sărut.

Mă sărută.

E așa de ciudat... parcă am ieșit din propriul corp, așa mă simt. Sunt pur și simplu un suflet care plutește extaziat în univers. Timpul și spațiul nu mai au înțeles, sunt temporare, îmi sunt indiferente.

Apoi mă prăbușesc iar în propria persoană. Corpul meu, corpul ei, momentul ăsta: toate mă lovesc brusc.

Mă sărută pasional.

Autumn mă sărută.

Îi cuprind obrajii cu palmele.

Mi-am dorit de atât de multe ori să-i ating fața; fiecare zâmbet și fiecare încruntare au fost o tentație pentru mine. Trăsăturile feței ei m-au bântuit la fel de mult ca orice altă parte din corpul ei.

Corpul ei.

Autumn se agață de mine, se lipește de mine. Geme ușor când buzele ni se desprind, ca să inspirăm și să expirăm. Dacă mințile noastre nu ar reuși așa de bine să ne îndeplinească nevoile, probabil că ne-am fi sufocat deja.

Sper că o sărut cum trebuie. Pare că mă descurc. Poate instinctele mele reușesc în sfârșit să preia controlul și lobul frontal se poate relaxa, înainte să

Scan with **Fast Scan**

încep să mă gândesc prea mult și să găsesc o metodă să stric momentul.

Autumn mă sărută cu aceeași intensitate cu care o sărut și eu, precipitat și apăsat. Încerc să mă calmez, mi-e teamă că entuziasmul meu va deveni obositor. Dar Autumn adoptă ritmul meu și pare că suntem parteneri de dans și că muzica s-a schimbat. Nu-mi dă drumul. Sunetele de plăcere sunt amețitoare.

Cum am ajuns aici? Nu reușesc să înțeleg ce s-a întâmplat în ultimele minute, e prea mult pentru mine. Trebuie să fiu prezent în momentul ăsta, căci nu știu cât va mai dura.

Ea.

Ea.

Vreau să-i ating sânii.

Nu, Finn.

Încerc să mă concentrez din nou pe buzele ei — pe buzele lui Autumn! —, căci ea mă sărută din nou și din nou și din nou.

Încerc să fiu recunoscător pentru că sânul ei e lipit de pieptul meu și că i l-aș putea atinge și pe celălalt.

Oare știu cum s-o fac fericită? Pentru că nu mă pot desprinde de gura ei, să putem vorbi. Cu mâna stângă îi mângâi obrazul, apoi gâtul, apoi umerii.

Încet, Finn. Încet.

Încerc să-i sugerez ce fac, ca să știe. Fără surprize, fără greșeli. Vreau să-i ating și celălalt sân și-mi apropii mâna de el, simțindu-i coastele sub degete.

Încet.

Îmi mișc mâna, apoi...

Îi cuprind în palmă sânul.

După toți anii ăștia în care am încercat să nu mă uit la ei, dar în care forma corpului ei mi s-a gravat cumva în minte, o simt pe Autumn sub mine, o ating cu mâinile, cu buzele și cu șoldurile mele.

Scan with **Fast Scan**

Geme așa cum a făcut și de dimineață, în cort — un sunet pe care mi-am dorit să i-l provoc eu și care mă face să amețesc din nou. Exist doar prin senzații. Nu există nicio altă realitate, e doar Autumn.

— Finny...

Buzele mele simt când îmi rostește numele și în același moment îl și aud.

Mă prăbușesc din nou în timp și spațiu.

Îmi aduc aminte că o sărut pe Autumn.

Semnalul ajunge la mine.

Oprește-te!

Ridic capul și mă uit la ea.

— Da?

— Vreau...

Lumina e în continuare slabă, totuși pot să-i văd mai clar chipul. Are obrajii roșii și ochii îi strălucesc, umezi. Pare din nou temătoare.

O s-o spun eu în locul ei, dacă ea nu poate.

— Vrei să mă opresc?

— Nu! strigă, luându-mă prin surprindere. Dimpotrivă!

Își mușcă buzele după ce spune asta și se mișcă timid sub mine, iscând o serie de senzații în corpul meu, care mă împiedică să înțeleg ce zice.

Pentru că n-are cum să zică ce cred eu.

Asta ar însemna să...

— Vrei să continui?

— Da, șoptește Autumn.

Corpul meu urlă de aceeași dorință.

Instinctele mele vor să preia din nou controlul, dar, de data asta, nu au dreptate.

— N... Nu... n-am...

Probabil că Autumn presupune că am prezervative, dar nu e adevărat. Oare chiar vrea s-o facem după ce ne-am sărutat o dată, pe când cu Jamie

Scan with **Fast Scan**

așteptase atât de mult timp? *Fără greșeli, fără interpretări greșite.*

— Nu-mi pasă, zice.

Vorbește ferm, cu o încredere absolută.

— Autumn, nu!

Ar trebui să mă ridic și să ne liniștim amândoi, dar nu mă mișc. Autumn își atinge nasul de nasul meu. *Își atinge nasul de nasul meu.*

— Te rog, Finny! șoptește și mă sărută pe gât într-un fel care mă topește. Te rog, Finny!

În toate fanteziile mele, nu a existat niciodată o explicație pentru care eu și Autumn să ajungem să facem dragoste. În povestea din mintea mea, săream direct la momentul în care o sedusesem ca prin magie, în tot felul de circumstanțe.

Și au fost multe circumstanțe fantastice.

Niciodată, în nicio clasă, în nicio mașină, în nicio curte și sub niciun acoperiș, Autumn nu mă implora.

— Te rog, insistă ea în timp ce buzele ei îmi ating gâtul și maxilarul. Te rog, te rog...

Bariera din mintea mea se prăbușește.

Buzele ei le ating din nou pe ale mele și mă las pradă dorinței.

Sigur o să-mi spună să mă opresc.

Îmi trec mâna peste tricoul ei și și-l dă jos. Nu-mi spune să mă opresc când mâinile mele găsesc închizătoarea sutienului.

Sutienul lui Autumn zboară și sunt copleșit când îi simt pielea și când îi văd forma trupului învăluit în umbre. Trage de nasturele de la blugii mei.

Chiar vorbește serios.

Scoate un icnet de frustrare când degetele îi alunecă și nasturele rămâne închis.

Mă dorește.

Toată rațiunea și logica mea au pierit în fața unui fapt clar: Autumn mă dorește.

Scan with **Fast Scan**

Acum eu sunt cel nerăbdător.

Îi dau mâna laoparte și deschid eu nasturele. Mă retrag puțin, cât să-mi dau jos blugii și boxerii și îi arunc pe jos. Se aude o bufnitură surdă când telefonul din buzunarul pantalonilor aterizează pe podea și mă uit iar la Autumn, care-și ridică șoldurile ca să-și scoată și ea blugii.

Mâinile mele preiau controlul, vreau s-o ajut să se dezbrace și, ca să fac asta, aproape că o îmbrățișez. Chicotește și îi sărut picioarele când reușește să se elibereze.

Apoi îmi dau și eu jos tricoul și mă uit la ea.

— Doamne, Autumn!

Prietena mea. Visul meu. Dragostea mea.

În ochi i se citește o încredere intensă. Nu merit privirea asta; nu poate fi adevărat.

Își dă jos și chiloții, ultima piesă de vestimentație care ne mai stătea în cale.

Nu mai am putere să-i spun că nu putem face asta, deși știu că totul se întâmplă prea repede și că probabil nu e o idee bună. O ajut. Îi arunc chiloții pe jos.

Chiar dacă e o greșeală, tot o s-o facem.

Își deschide brațele, ca să mă întorc în îmbrățișarea ei. Trebuie să-i zic asta, cât încă mai am capacitatea să gândesc.

— Pot mai întâi să-ți spun că te iubesc?

N-am de gând să ratez șansa să-i spun asta, deși știe că e adevărat. Deja risc prea multe.

— Da.

Mă prăbușesc peste ea, dar în ultimul moment îmi revin și mă las încet mai jos, mă așez între picioarele ei și instinctele animalice preiau din nou controlul.

— Te iubesc, îi mărturisesc pentru toate acele dăți când n-am putut să-i spun asta și pentru toate acele dăți când poate nu voi mai reuși s-o fac. O, Doamne,

Scan with **Fast Scan**

te iubesc! îi repet, pentru că ea e aici, eu sunt aici și nu-mi spune să mă retrag sau să mă opresc, ci mă atinge cu nasul, iar eu îi simt respirația fierbinte pe claviculă. O, Doamne, Autumn!

Încet, Finn.

Fără greșeli.

Din felul diferit în care respiră, din felul în care mă strânge și mai tare, îmi dau seama că e în agonie și extaz.

Încet. Concentrează-te, Finn!

Încet...

Încearcă să se relaxeze sub mine. O simt.

Vrea să continuăm să facem dragoste, deși o doare. Nu știu cum de sunt așa de sigur, după toate greșelile din trecut, dar situația e lipsită de orice echivoc.

Autumn m-a sedus.

Absurditatea gândului aproape că mă face să râd, dar ea îmi șoptește la ureche:

— E-n regulă, Finny. Sunt bine.

Își lipește obrazul de al meu. Oftează fericită.

Sper că sunt la fel de blând și după aceea, când mă simt copleșit de atingerea sânilor ei pe pieptul meu, de coapsele ei în jurul taliei mele, ca și cum i-ar fi frică să nu evadez.

Vreau să-i rostesc numele la final, dar nu reușesc să spun mai mult decât prima vocală.

Scan with **Fast Scan**

Zece

Autumn geme și simt cum se scurge din noi unul dintre multele motive pentru care nu ar fi trebuit să facem asta. Mă mișc, dar fără regrete, pentru că amintirea asta o să-mi rămână pentru totdeauna.

Ies din transă... trebuie să știu dacă e bine.

— Autumn! e tot ce reușesc să zic.

— Și eu te iubesc. Am uitat să-ți spun.

Începe să plângă, însă nu ca înainte, nu ca atunci când o durea finalul personajelor ei. Dar tot lacrimi sunt, așa că trec sub tăcere ce mi-a mărturisit și mă concentrez asupra ei.

Mă aplec și o sărut pe față, din nou și din nou.

— E-n regulă. Nu plânge! îi șoptesc, amânând toate celelalte lucruri pe care aș vrea să i le spun.

Ești în siguranță. O sărut pe ochi. *Ești iubită.* O sărut pe frunte. *Voi fi tot ce ai nevoie să fiu, după acest moment.* O sărut pe obraz. *Orice vei vrea să fiu.* O sărut pe celălalt obraz.

— Nu plânge! E-n regulă.

— Vrei să mă ții în brațe? mă întreabă și e cea mai bună idee pe care am auzit-o vreodată.

Mă întind lângă ea; își șterge repede lacrimile și își pune capul pe umărul meu. O cuprind în brațe — și este de-a dreptul fantastic.

— Așa? o întreb ținând-o cu blândețe, dar ferm.

— Da, îmi răspunde și n-am de gând să mă mai clintesc vreodată.

Inspir parfumul părului ei și mă ia amețeala.

N-am mai fost niciodată așa de euforic.

Scan with **Fast Scan**

Un cor de păsări cântă aducând un tribut acestei minunate zile, corpului ei, bucuriei mele. În lumina dimineții, îi văd umbra genelor pe obraji, forma șoldului sub pătură.

Sunt așa de fericit, încât nu mi-ar părea rău să mor acum.

— Nu pot să cred că s-a întâmplat asta! mă surprind zicând.

Ochii mi se închid involuntar și mă bucur când vorbește, pentru că așa mă ajută să rămân treaz.

— Ai vorbit serios când ai spus că mă iubești? mă întreabă.

— Bineînțeles că am vorbit serios.

Sunt așa de obosit și de fericit, încât nu mă gândesc la cât de ridicolă e întrebarea. Mă mișc — încet, ca să n-o deranjez și ca să mă mai bucur de atingerea pielii ei înainte să adorm. Ochii mi s-au închis de tot, dar o aud zicând:

— N-ai spus-o doar pentru că asta trebuie să spună un băiat?

Țin în continuare ochii închiși, dar îmi zic: *Care băiat?* Ca apoi să-mi dau seama că se referă la mine. Eu sunt băiatul. Băiatul care a trebuit să zică...

Deschid ochii.

Se preface că nu știe?

Sunt complet treaz acum și-mi repet în minte întrebarea ei.

Se preface că nu știe.

De ce face asta?

Mă întorc și mă sprijin în cot. Trebuie să-i văd fața.

— Haide, Autumn! Știu că știi că sunt îndrăgostit de tine dintotdeauna. Nu trebuie să te prefaci.

Orice va vrea de la mine după momentul ăsta, singura mea regulă e să nu rămână nimic nespus între noi.

Scan with **Fast Scan**

— Poftim?

E foarte convingătoare, dar știu ce bună actriță poate fi.

— E-n regulă! oftez eu, pentru că nu mă pot abține să nu simt o undă de exasperare, chiar și acum. Am știut tot timpul că știi.

Dar Autumn se supără. Se ridică și își trage pătura peste ea, de parcă ar vrea să se apere. Se încruntă. Păsările ciripesc în continuare.

De ce o supără că știam că știa că o iubesc? Eu nu sunt supărat pe ea din cauza asta.

Sau cel puțin nu acum. Am uitat cum am reacționat azi-noapte, când am citit romanul scris de ea.

— Cum adică *dintotdeauna?* mă întreabă Autumn.

— Știi tu. Dintotdeauna. De când aveam... cât? Unșpe ani?

— Din clasa a cincea? Anul în care i-ai tras un pumn lui Donnie Banks?

Iată! Știe despre ce vorbesc.

— Da. Nu-ți aduci aminte ce a spus Donnie Banks?

— M-a făcut ciudată.

— A zis „*Iubita* ta e o ciudată!“ Și știa că tu nu vrei să fii iubita mea, dar că eu îmi doream asta.

Pentru că toată lumea știa asta. Toată lumea. Inclusiv Autumn.

Nu?

— Mă plăceai și atunci?

Chiar e confuză. Dar dacă nu știa în școala primară, ce s-a întâmplat cu noi?

Mă ridic de tot. Trebuie să gândesc limpede.

— Nu de-asta n-ai mai fost prietenă cu mine în generală? Pentru că te săturaseși ca eu să vreau mai mult?

Asta s-a întâmplat. Știu foarte bine.

— Nu, zice Autumn. Habar n-aveam că asta voiai.

Scan with **Fast Scan**

Spune adevărul. Cumva, nu înțeleg cum, nu știa.

— Dar după ce te-am sărutat, atunci ai știut, nu?

Pentru că Autumn chiar crede că o iubesc. I-am citit romanul. E evident.

— Nu, insistă Autumn. N-am știut de ce m-ai sărutat și m-am speriat. Am crezut că poate doar voiai să vezi cum e să săruți o fată.

Voiam să văd cum e? Am cumva halucinații? Îmi plimb privirea prin dormitor. Totul pare normal.

Autumn nu știa că o iubeam în școala primară sau în generală? Nu. Nu. Sigur știa.

— Dar n-are niciun sens, îi zic. Dacă nu știai, de ce m-ai părăsit?

Își lasă privirea în jos. Asta e? Am prins-o cu minciuna? Mi se pune un nod în stomac. O s-o iubesc și dacă se dovedește că e crudă. Ăsta e blestemul meu.

— Era așa de bine să nu mai fiu fata ciudată! îmi spune Autumn. Îmi plăcea să fiu populară. Chiar ne-am îndepărtat în anul ăla.

Roșește și rămân cu gura căscată.

— Nu zic că nu e vina mea. Spun doar că n-am făcut-o intenționat, mă asigură ea.

Oh, Autumn!

Niciodată nu m-am gândit că lui Autumn îi pasă de ce cred oamenii despre ea. Nu-i stă deloc în fire. Mereu am apărat-o în școala generală, dar nu pentru că a dat vreodată semne că o deranja ce credeau sau ce spuneau ceilalți copii. Poate de câteva ori s-au întâmplat niște lucruri care au făcut-o să plângă, dar o credeam mereu când zicea că e supărată de cât de nedrept e totul sau din principiu.

Când a ajuns în sfârșit să fie apreciată de colegii noștri, părea să o ia ca pe ceva firesc, că în sfârșit lucrurile s-au așezat cum trebuia. N-a zis niciodată, în primele zile din școala generală, că se bucură că a

Scan with **Fast Scan**

devenit populară peste noapte. Părea indiferentă, nu entuziasmată.

Autumn e o actriță bună, dar nu chiar așa de bună. De exemplu, acum încearcă să ascundă cât e de rușinată, dar nu-i iese. Autumn e o mincinoasă bună. Autumn nu e o mincinoasă bună. Este și nu este adevărat.

— Chiar nu știai? o întreb, ca să fiu sigur.

— Nu. Chiar nu știam.

O cred și nu mai rezist. Sistemul meu nervos decide că nu mă mai poate ține drept, dacă vreau și să funcționez, și să gândesc limpede. Mă întind pe spate și mă uit în gol.

Autumn nu știa că o iubesc.

Mă uit la tavanul alb, dar nu văd decât miile de amintiri în lumina acestei noi informații. Mă simt de parcă ADN-ul întregii mele relații cu Autumn a suferit o mutație. De fiecare dată când îmi făceam griji că-i par penibil, ea nu știa sau nu observa.

— În toți anii ăștia mi-a fost teamă că e evident că încă te... știi tu...

— Încă...?

După toate astea, tot are nevoie să-i spun răspicat:

— Încă te doream.

— Serios?

N-am ce să-i mai răspund la o asemenea întrebare.

Toate agoniile mele au fost cauzate doar de imaginația mea. În noaptea în care a trebuit să-l sun pe Jack ca să ne ducă acasă pe Sylvie și apoi pe mine, am găsit-o pe Autumn mâncând pe terasa din spate. Era supărată din cauza părinților ei și mi-a ascultat răbdătoare toate prostiile spuse la beție, în timp ce eu eram sigur că i-am făcut cele mai evidente și mai penibile declarații de iubire. A doua zi dimineață, am zăcut în pat, bolnav ca un câine, de-a dreptul îngrozit de ce-i zisesem.

Scan with **Fast Scan**

Dar totul a fost doar în mintea mea. Nimic n-a fost adevărat. Autumn nu știa. Autumn nu auzea dragostea care urla așa de tare în mintea mea.

În semestrul în care am fost parteneri la sport, am regretat multe lucruri pe care i le-am zis după ore, iar momentele în care am cedat tentației s-o ating păreau grozav de ridicole. Știam sigur că eram mereu în pericol să fiu iar alungat de Autumn, pentru că nu reușeam deloc să-mi ascund iubirea față de ea.

Dar ea nu știa.

Când mi-a zis că lui Jamie nu i-ar plăcea să ne petrecem — eu și ea — timpul împreună, n-a fost o dovadă a faptului că am încălcat niște limite. Poate că Jamie o fi fost un nenorocit, dar dacă Autumn m-ar fi iubit atunci...

Ce a crezut în toți anii ăștia fata asta pe care am iubit-o mereu și pe care credeam că o cunosc în profunzime?

— Cum rămâne cu Sylvie? mă întreabă Autumn și nu mă pot abține să nu râd.

Totul pare o comedie a erorilor scrisă de Shakespeare. Așa arată ironia? Poate îmi zice Autumn.

— Dintr-un singur motiv am început să-mi petrec timpul cu majoretele după antrenamentele de fotbal: eram sigur că încă sunteți prietene. Credeam că așa o să am o șansă cu tine, că o să fiu suficient de cool pentru tine. Dar după aceea a venit prima zi de liceu și nici măcar nu m-ai salutat în stația de autobuz. Și am aflat nu doar că nu mai erai prietenă cu ele, ci că le și urai. Iar tu ai început să ieși cu Jamie. Alexis mă întreba de ce o duc pe Sylvie de nas, iar eu nu pricepeam despre ce vorbește...

A fost o conversație oribilă. După un meci de fotbal, primul în care chiar am jucat mai mult, Alexis m-a tras deoparte când am ieșit din vestiar. Eram

Scan with **Fast Scan**

epuizat și transpirat. Ea era cu Jack și m-am cam speriat când m-a luat de braț așa de posesiv. Părea furioasă.

— De ce-i faci asta? m-a repezit ea.

— Cui?

M-am dus imediat cu gândul la Autumn, deși nu avea niciun sens.

— Oh, Doamne! a șoptit Alexis. Lui Sylvie, monstrule ce ești!

Sentimentele mele față de Alexis din ultimii patru ani sunt asemănătoare cu sentimentele pe care oamenii le au față de o soră sau un frate. O iubesc, pentru că o cunosc de atâta vreme, dar mă scoate din sărite și, în majoritatea timpului, nici nu prea-mi place de ea.

Alexis a exagerat atunci, dar aberațiile ei au mereu un sâmbure de adevăr.

Îmi cam plăcea de Sylvie la vremea aceea.

Sylvie vorbea cu mine în stația de autobuz. Nimeni altcineva nu mai făcea asta. Faptul că era la fel de frumoasă ca Autumn, deși în alt fel, a fost un bonus binevenit. Mi se părea în siguranță să mă uit la Sylvie.

Când Alexis mi-a atras atenția, am înțeles ce voia să spună. Și m-am simțit vinovat. În plus, văzusem cum un tip o săruta pe Autumn pe treptele unde stătea mereu. Planul meu eșuase.

Așa că am invitat-o pe Sylvie la film și ne-am distrat. Chiar ne-am distrat. Era singura persoană pe care o știam care asculta NPR în timp ce se pregătea de școală, dimineața. Îmi plăcea că citea biografii și avea un raft special dedicat preferatelor ei. Era frumoasă. Era amabilă. Voia să fie cu mine.

Mi-a prins bine să fiu cu Sylvie. M-am bucurat aproape de fiecare minut cu ea. Și a făcut din mine o persoană mai bună, din multe puncte de vedere. Sper

Scan with **Fast Scan**

ca, într-o bună zi, să pot să-i explic totul, dar acum îi zic lui Autumn:

— Să nu crezi că nu mi-a păsat de Sylvie, nici vorbă!

Îmi pasă de ea.

— Nu e așa cum crezi.

E mult mai mult decât ce știi.

— Și avea nevoie de mine, să am grijă de ea, când tu n-ai mai avut nevoie.

Pentru că și ea e ca tine: complicată.

— Am iubit-o, dar într-un mod diferit de cum te iubesc pe tine.

O iubesc în continuare pe Sylvie și sunt foarte multe chestii pe care n-o să le zic cu voce tare, deși am declarat că nu vreau să las nimic nespus.

Dar sunt atât de multe lucruri despre care eu și Autumn trebuie să vorbim, în afară de Sylvie!

— Oh, Finny! zice Autumn.

Vocea ei e atât de încărcată de emoție, încât inima începe să-mi bată cu putere.

Inspir adânc, ca să mă liniștesc puțin. Mă uit la ea cu coada ochiului. E un truc vechi: să mă uit la Autumn, fără să mă uit la ea cu adevărat.

Ea mă analizează continuând să stea pe pat. Părul îi strălucește încadrându-i fața ca o aură. Cearșaful a alunecat din nou de pe ea. Nu am suficientă încredere în mine să o privesc direct. O să-mi piară curajul.

— Ai spus..., încep eu.

Trebuie să aflu. Plângea când a zis-o și, oricât de ciudat pare, nu era sigură de sentimentele mele pentru ea.

— Ai spus că și tu mă iubești.

Poate, vulnerabilă fiind, a spus mai mult decât voia de fapt.

— Da, confirmă Autumn. Chiar te iubesc.

Vocea îi tremură, dar e sigură pe ce spune.

— De când?

Scan with **Fast Scan**

De aseară? De luna trecută?

— Nu știu, șoptește. Poate dintotdeauna, dar n-am recunoscut-o până acum doi ani.

Poate dintotdeauna?

Nu mai rezist. Mă uit direct în ochii ei. Are un zâmbet gingaș, sublim pe față, care se transformă într-un oftat când se prăbușește înapoi la pieptul meu.

Mă iubește.

Mă iubește cu adevărat.

O țin atât de strâns în brațe, încât trebuie să-i comand corpului meu să se relaxeze, ca să n-o rănesc.

Autumn.

Autumn a mea.

Dacă vrea să fie a mea.

— Și acum...

Nu știu cum să întreb asta. Autumn mă iubește, dar încerc să mă asigur că nu mai există neînțelegeri între noi.

— Ce?

— Suntem împreună, nu?

O aud cum râde la pieptul meu, înainte să zică ceva.

— Phineas Smith, mă întrebi dacă vreau să fiu iubita ta?

Nu asta fac mereu? mă întreb, disperat. Inima îmi bate cu putere. Pentru mine a părut o formalitate, dar poate că, din cauza atâtor lucruri prost înțelese în trecut, încep iar să mă simt nesigur.

— Ei bine, da. E ciudat? insist.

— Doar pentru că mi se pare că deja suntem mult mai mult decât atât.

Mă relaxez din nou.

— Da, știu, îi zic, în timp ce-i comand creierului meu să se calmeze și îi șoptesc că ar fi absurd s-o întreb pe Autumn dacă nu vrea să mergem la Vegas să

Scan with **Fast Scan**

ne căsătorim. Dar deocamdată va trebui să ne mulțumim cu asta.

Deocamdată.

Închid ochii.

— Tot mai trebuie să te desparți de Sylvie, îmi zice.

Deschid ochii din nou.

— Știu. Și asta o să fac. Mâine.

— Adică azi.

Mi se pune un nod în stomac. Normal, e deja dimineață. Ce prost sunt!

— A, da, zic și o strâng și mai tare în brațe. Cred că ar trebui să dormim puțin.

— Da, e o idee bună, zice Autumn.

Ne lipim unul de celălalt și, curând, Autumn începe să sforăie ușor.

Dar eu nu adorm. Sunt prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Scan with **Fast Scan**

Unsprezece

Una dintre ironiile sorții — trebuie neapărat să-mi aduc aminte s-o rog pe Autumn să-mi explice ce e ironia — e că acum am ce să-i spun lui Sylvie.

Sylvie va accepta că o aleg pe Autumn dacă între noi e mai mult decât o simplă prietenie. Tocmai asta face totul așa de complicat.

Încerc să fiu atent la cuvintele pe care le folosesc. Încerc să spun doar ce simt și exact ce simt. Oamenii cred că e greu să mă citească, dar niciodată n-am înțeles de ce. Nu am niciun secret. De cele mai multe ori, pur și simplu nu vorbesc despre mine decât dacă sunt întrebat.

Prima dată când Sylvie s-a interesat de Autumn, n-am vorbit de fapt despre ea.

Era ultima zi din clasa a noua.

Jamie tocmai trecuse prin fața noastră, când ieșeam din campus. O ducea pe Autumn pe umeri, în timp ce ea țipa și se prefăcea că-i este frică, iar gașca lor de rockeri se ținea după ei, cântând din toți rărunchii un cântec enervant.

— Care-i faza? a întrebat Sylvie.

Mica paradă a lui Jamie ne depășise deja și începuserăm din nou să mergem. Eu și Sylvie ne îndreptam spre un restaurant fast-food de lângă campus și aveam senzația că acolo se duceau și ei.

— Eh, tipul ăla se dă mare mereu, am zis.

L-am privit pe Jamie în timp ce a învârtit-o pe Autumn, după care a lăsat-o jos.

— Nu despre asta-i vorba! m-a contrazis Sylvie. Care-i faza cu tine, de fiecare dată când o vezi cu el?

Scan with **Fast Scan**

— Despre ce vorbești?

— Autumn Davis și Jamie Allen, a precizat Sylvie și, când m-am uitat la ea, m-a tras de braț. Haide, Finn! Tocmai te uitai urât la ei.

— Nu-mi place de el, i-am explicat ridicând din umeri. Ți-am mai zis: în copilărie am fost prieten cu Autumn. E aiurea că-i place de măscăriciu-ăla.

Am ridicat din nou din umeri. În fața noastră, Autumn și prietenii ei așteptau la trecerea de pietoni să se facă verde.

— Dar cu toții se comportă de parcă ar vrea să zică: „Hei, uită-te la mine, sunt așa de ciudat"? Ea poartă o coroniță în fiecare zi și pare că-i place cum se laudă Jamie cu ea peste tot în public.

— Autumn a fost mereu ciudată, i-am zis. Așa e ea. Jamie face totul ca să atragă atenția și știi ce părere am despre oamenii care fac asta.

A fost o lovitură sub centură, țintită nu doar spre Jamie, ci și spre Sylvie, așa că niciunul dintre noi nu a mai zis nimic.

Cu câteva săptămâni mai înainte, încurajată de niște băieți mai mari și de un tip cu care ieșea Victoria, Sylvie se sărutase cu Alexis în roata cea mare și ne certaserăm rău, pentru prima dată.

I-am spus atunci lui Sylvie că nu mi-ar fi păsat dacă s-ar fi sărutat cu Alexis pentru că asta voia să facă. Ar fi fost chiar cool dacă ar fi vrut cu adevărat să facă asta. Dar faptul că a făcut-o doar ca să impresioneze niște băieți pe care nu-i mai văzuserăm în viața noastră... m-a scârbit. Și i-am spus și asta.

— Nu pot să fiu cu tine dacă vrei doar să atragi atenția.

Până am ajuns la restaurant, niciunul dintre noi nu a mai zis nimic. Când am intrat noi, Autumn și prietenii ei erau deja acolo. Sylvie s-a dus la toaletă.

Scan with **Fast Scan**

Am comandat pentru amândoi și m-am așezat cu spatele la Autumn și la prietenii ei.

Când s-a întors de la baie, părea că plânsese.

— Syl...

A ridicat o mână, făcându-mi semn să mă opresc.

— Vreau să-ți spun ceva, dar mai târziu, m-a anunțat.

Am mâncat și am răsuflat ușurat când Autumn și prietenii ei au plecat, ca să nu vadă ce atmosferă ciudată era între mine și Sylvie. După masă, am mers în parc și am poposit pe un deal, unde Sylvie mi-a povestit despre domnul Wilbur.

Mi-a explicat că, în clasa a șaptea, un profesor era interesat s-o ajute să-și dezvolte multiplele talente. S-a oferit s-o mediteze și a început să-i spună că o s-o ajute să termine liceul mai devreme, ca să poată începe facultatea la șaisprezece ani. Părinții lui Sylvie au crezut că asta e dovada faptului că fiica lor era cu adevărat deșteaptă.

Wilbur n-a acționat imediat. A început prin a spune, în repetate rânduri, cât de dezamăgit era de progresul lui Sylvie, întrebând-o de ce refuza să muncească la fel de mult cum muncea el pentru ea. A izolat-o de prietenii ei și a făcut-o să renunțe la activitățile ei, ca să se concentreze exclusiv pe școală. După care a început să facă tot felul de comentarii, să-i spună că ar trebui să se acopere mai mult, că, la urma urmei, era și el bărbat și că ea era așa de frumoasă! De-abia în al doilea semestru din clasa a opta i-a spus că l-a dezamăgit din punct de vedere academic și că l-a tentat din punct de vedere sexual de prea multe ori. Îi era datoare, i-a zis el.

Din fericire, cineva a intrat peste ei.

— Am fost prinși, mi s-a confesat Sylvie, după care s-a încruntat și s-a corectat. Cineva a intrat și *el a* fost prins.

Scan with **Fast Scan**

— Da, pe el l-au prins, am aprobat-o. Tu n-ai făcut nimic rău. Ai fost salvată.

Voiam să-i spun mult mai mult de-atât, cât de puternică e, că inteligența ei nu e o minciună pe care i-a zis-o Wilbur, ci un adevăr de care tipul a profitat.

Sylvie a dat din umeri.

— Un pic cam târziu.

Ne aflam pe dealul care dădea spre lac. Era prea cald, dar niciunul dintre noi nu a zis nimic despre asta. Îngrozit, am rămas încremenit, fără să pot s-o consolez sau s-o sprijin. Pur și simplu am stat lângă ea și am ascultat-o.

— Deci, a continuat Sylvie și, pentru prima dată după aproape o oră, s-a uitat la mine. Merg la terapie o dată pe lună și-ți spun asta pentru că ai avut dreptate.

M-am încruntat confuz și am clipit.

— Despre faza din roată. I-am spus domnului Giles că ne-am certat și am vorbit despre motivele pentru care m-am purtat astfel. E...

— Sylvie, nu contează.

— Ba da! a insistat ea. Contează! Am nevoie să înțelegi asta. Wilbur s-a comportat oribil, dar ajunsesem dependentă de aprobarea lui, ca de un drog. M-a făcut să-mi doresc cu atâta disperare să mă accepte, încât mă cuprindea un val de adrenalină de fiecare dată când se întâmpla asta. Nu știu. Domnul Giles spune că uneori îmi e dor de senzația aceea. Tind „să mă dau în spectacol"... și poate că are dreptate, a concluzionat dându-și ochii peste cap.

— Cred că înțeleg, i-am zis.

Asta a fost tot ce-am putut să-i ofer. O rănisem ca să-mi protejez o rană veche provocată de Autumn, fără să mă întreb dacă nu cumva le-avea și ea pe-ale ei. Am fost șocat de comportamentul meu, dar impresionat de forța și de demnitatea ei.

Scan with **Fast Scan**

— Acum lucrez cu domnul Giles, a continuat Sylvie, fără să se mai uite la mine, și încerc să-mi dau seama când sunt eu cu adevărat și când mă comport așa cum m-a transformat domnul Wilbur. Apropo de faza din roată... Lucrez la asta, bine?

— Sylvie..., am dat să zic.

A ridicat mâna ca și mai înainte, așa că am tăcut.

— Wilbur a încercat să-mi fure adolescența. Fără prieteni, fără petreceri, voia ca în viața mea să existe doar el și niște cursuri la colegiu, în timp ce îi făcea pe părinții mei să creadă că mă pregătea pentru Harvard. M-am mutat de la școală și acum fac tot ce se face la liceu: sunt majoretă, m-am înscris în consiliul elevilor, fac parte din echipa de organizare a balurilor. Vreau să mă distrez și să fac ce face orice adolescent, chiar dacă uneori mai greșesc.

— Îmi pare rău că ai trecut prin asta. Îmi pare rău că am zis...

— Lasă-mă să termin, Finn! Ambiția mea? Asta am fost dintotdeauna, nu ce a vrut domnul Wilbur, deși s-a folosit de mine. Așa că vorbesc serios când spun că vreau să fac tot ce se face în liceu. Ăsta e planul, asta sunt eu cu adevărat.

S-a uitat la mine și am dat din cap aprobator. O înțelegeam.

— De-asta vreau... știi tu... să am un iubit în liceu, a continuat. Dar domnul Giles spune că nu pot să fiu cu cineva care mă face să mă simt nesigură.

— Îmi pare rău, n-am vrut să...

— Finn, am nevoie să aud că vrei să fii cu mine. Că nu sunt doar planul tău de rezervă, pentru că nu poți să fii cu persoana cu care vrei de fapt să fii.

S-a uitat la mine, calmă și echilibrată, așteptându-mi răspunsul, oricare ar fi fost acela.

— Ești așa de puternică! i-am zis, pentru că era adevărat.

Scan with **Fast Scan**

Încercam să-mi dau seama ce puteam să-i spun, ca să fiu sincer. Chiar *îmi era ușor* să fiu cu ea. Autumn nu mă iubea. Deci chiar voiam să fiu cu Sylvie.

— Vreau să fiu cu tine! am asigurat-o. Și tot ce mi-ai spus mă face să te respect și mai mult. Te iubesc, Sylvie!

Nu mai pronunțasem niciodată cuvântul ăsta și, o secundă, am simțit panică, până când ea mi-a zâmbit ușor.

— Și? a întrebat Sylvie.

— Nu știu ce altceva vrei să spun, am mințit.

— Că nu vrei să fii cu nimeni altcineva. Că vrei să fii doar cu mine.

Am luat-o în brațe. Nu-mi plăcea să-mi exprim afecțiunea în public, mai ales în primul an de relație. M-a strâns și ea în brațe.

— Sylvie, ești una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut în viața mea. Și una dintre cele mai deștepte. Și așa de ambițioasă! Înainte să te cunosc, nu știam cât de atrăgătoare e ambiția pentru mine.

Am sărutat-o pe frunte, apoi am continuat:

— Și eu vreau să fac cu tine toate lucrurile care se fac în liceu, Sylvie — balurile, evenimentele, tradițiile pe care ți le dorești tu. O să mergem la petreceri și o să facem greșeli stupide, care se vor transforma în povești amuzante.

Am continuat așa o vreme, în timp ce o țineam în brațe, promițându-i că vom face tot felul de lucruri în următorii trei ani.

— Te iubesc, Sylvie, i-am zis din nou în cele din urmă și am sărutat-o până ni s-a tăiat respirația.

La vremea aceea, credeam că n-a observat ce nu i-am spus, dar mă înșelam.

*

Scan with **Fast Scan**

Autumn se agită în somn. Ca să mă protejez, îi mut capul de pe umărul meu și i-l așez ușor pe o pernă. Mă uit la ceas. E 7 dimineața. Astăzi trebuie să-i spun lui Sylvie că o aleg pe Autumn, așa cum s-a temut mereu că o voi face.

Stau întins pe o parte și mă uit la Autumn, până când mă ia din nou somnul.

*

Mă lovește de câteva ori și probabil zgomotele pe care le fac o trezesc și pe ea. De fiecare dată când adorm la loc, mă întind spre ea, spre fața ei, spre mâinile ei. Încerc să șoptesc, deși nu sunt sigur că reușesc să articulez vreun cuvânt:

— Te iubesc.

Scan with **Fast Scan**

Doisprezece

Mă trezesc.

Telefonul.

Sună, în buzunarul blugilor, pe podea, unde i-am aruncat când eu și Autumn...

Se foiește lângă mine. Mă ridic repede din pat și încerc să opresc soneria înainte s-o trezească. Văd numele la care mă așteptam. Resping apelul. Când ridic privirea, constat că Autumn se uită la mine.

— Bună!

Nu-mi pare rău s-o văd trează.

— Ea era? întreabă Autumn.

Îmi pun telefonul pe noptieră. E 1:30 după-amiaza.

— Contează? o întreb.

Vreau să fim doar noi doi, cât se poate de mult.

— Da.

— Ea era.

Autumn își coboară privirea. Strânge din buzele-i rozalii. Las blugii pe jos și mă bag iar în pat.

— Vino-ncoace!

Mă simt ușurat când o țin din nou în brațe.

Ca să se așeze mai bine, se foiește, apoi respiră adânc. Simt că-mi inspiră mirosul, așa cum am făcut și eu cu ea. Mă uimește iar noua mea realitate. Mă iubește. Autumn e îndrăgostită de mine, asta e sigur. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că se va întâmpla asta.

În toți anii ăștia în care am tânjit fizic după ea, nu mi-am permis niciodată să mă gândesc cum ar fi să fiu iubitul ei, cel puțin nu la nivel conștient.

Dar mereu am avut vise clare. Puteam să-mi controlez gândurile când eram treaz, dar noaptea

Scan with **Fast Scan**

creierul meu se bucura de obsesia lui secretă. Am avut același vis, recurent, că eu și Autumn eram un cuplu. Ca și în fanteziile mele conștiente, nu exista nicio explicație pentru care ajungeam împreună. Pur și simplu, se întâmpla.

Indiferent de vis — fie că eram în spațiu, fie că eram într-o versiune a liceului McClure în care holurile erau cu susul în jos —, răsuflam mereu ușurat că eram împreună. Mi se părea că visul meu era de fapt realitatea și, când mă trezeam, simțeam că sunt într-un coșmar în care eu și Autumn iubeam pe altcineva, fără ca măcar să mai fim prieteni. Mi-am negat sentimentele în fața lui Jack, în fața lui Sylvie și chiar față de mine însumi, dar creierul meu continua să insiste cu încăpățânare că mie și lui Autumn ne era sortit să fim împreună. Credeam că dorința și gelozia se amestecau, creându-mi iluzia că totul era doar o eroare și că întâmplările care ne aduseseră aici erau o greșeală.

Dar...

Iată-ne!

— Te simți vinovat?

Vocea lui Autumn e ușoară ca un fulg, de parcă încearcă să sufle cuvintele.

Doar eu trebuie să mă simt vinovat. E important să înțeleagă asta.

Am nevoie să priceapă că a trebuit să fac asta. A trebuit să fiu cu ea, dacă s-a ivit șansa. Dragostea mea pentru ea e o parte din mine.

— Da, recunosc eu. Dar simt și că am fost fidel unui lucru mai important.

E doar începutul a tot ce vreau să-i spun, dar sunt întrerupt de sunetul telefonului, la care ar fi trebuit să mă aștept.

Am de gând să-l ignor, dar Autumn zice:

— Ar trebui să vezi cine e.

Scan with **Fast Scan**

— Nu vreau, îi răspund automat.

— Ar putea fi mamele noastre, iar dacă nu vorbim cu ele, o să creadă că am murit și o să se întoarcă mai devreme acasă.

Pun pariu că e Sylvie, să-mi dea datele zborului ei înainte să se suie în avion, în Chicago, dar Autumn are dreptate. Nu vreau ca mamele noastre să apară și să ne întrerupă.

Mă dezlipesc de Autumn, mă ridic și iau telefonul.

ORD > STL Zbor#5847 4:17pm Mâncăm după? Da/nu?

Mă bucur că stau cu spatele, pentru că nu mă pot abține să nu zâmbesc. E așa de tipic pentru Sylvie: prescurtările militare, presupunerea că o să recunosc codul aeroportului din Chicago. O parte dintre motivele pentru care Sylvie se subestimează e că nu-și dă seama că majoritatea oamenilor nu au eficiența și candoarea ei. Presupune că toți știu exact ce vor de la viață și că aplică tot felul de strategii ca să obțină lucrurile respective cât mai repede. Autumn e singura persoană pe care o cunosc care-i seamănă în privința asta.

Super k ai ajuns OK. N-am dormit deloc. Tb să mă odihnesc. N vdm doar noi 2? La 7?

Opresc soneria telefonului.

Mă întind iar pe pat, aproape de Autumn, și ne uităm unul la celălalt.

— Tot ea era? mă întreabă, deși știe.

— I-am spus că nu o aștept la aeroport. O să mă duc s-o văd după ce ia cina cu părinții ei.

— A! Când?

— Mai avem câteva ore la dispoziție.

Patru ore și cincizeci și unu de minute.

Scan with **Fast Scan**

— Culcă-te la loc! o îndemn.

— Nu sunt obosită.

— Nici eu.

Nu contează ce facem, atâta vreme cât pot să mă uit la ea.

Poate și Autumn simte același lucru, pentru că se uită la mine și fac ce am visat de mii de ori că voi face: întind mâna și-i dau laoparte părul de pe frunte.

Autumn închide ochii când încep să o mângâi pe tâmple și pe păr. Pare atât de fericită! Cum se poate s-o fac să zâmbească așa, doar atingând-o cu vârful degetelor? Nimic altceva nu o poate face să zâmbească astfel: nicio muzică, nicio altă senzație.

Sigur e ceva la mijloc.

După patru ani în care l-a refuzat pe Jamie, de ce a acceptat s-o facă acum cu mine?

Aproape că râd când îmi dau seama că nu a spus *da* la ceva ce i-aș fi propus eu. Dimpotrivă, ea a fost cea care a făcut propunerea. Eu doar am cedat rugăminților ei, în ciuda motivelor pentru care știam că era o idee proastă s-o facem.

Autumn tremură când o ating, de parcă degetele mele sunt mai mult decât poate suporta.

— Regreți ce s-a întâmplat? o întreb, sigur că ceva va merge prost.

Deschide ochii.

— Nu.

Înainte să apuc să răsuflu ușurat, continuă:

— Dar mi-aș fi dorit să fie prima dată și pentru tine.

Își mută privirea și îngheț.

Fără s-o trădez pe Sylvie, trebuie să-i explic lui Autumn cât de importantă a fost noaptea trecută pentru mine.

Las mâna jos și mă concentrez să-mi aleg cuvintele.

Scan with **Fast Scan**

— Prima dată... eram amândoi atât de beți, încât niciunul dintre noi nu-și mai amintește nimic. Și după aceea mi-am dat seama că putea s-o facă doar când era beată. Și, dacă era beată, nu mi se părea mie în regulă. Nu s-a întâmplat des și nici n-a fost prea bine. Așa că, din multe puncte de vedere, azi-noapte a fost și pentru mine prima dată.

Sper că nu trebuie să mai dezvolt ideea, totuși Autumn mă întreabă:

— Cum adică nu putea s-o facă dacă nu era beată?

— Cineva a rănit-o la un moment dat, îi zic.

E adevărat că Sylvie a fost rănită, dar nu e adevărat că a fost rănită doar o dată.

— Oh!

E păcat că nu-mi aduc aminte prima dată când am făcut sex, dar nu de-asta am simțit că aseară a fost prima dată pentru mine. Cu Sylvie, de cele mai multe ori ajungeam să-i spun că e prea beată ca să continui. Au fost și nopți în care era suficient de trează cât să-și dea consimțământul, dar tot a trebuit să ne oprim. Rareori am terminat și mereu mă temeam să nu-i fac rău.

Autumn își pune mâna peste a mea și brusc îmi aduc aminte de toate lucrurile pe care vreau să i le mai spun. Îmi întrepătrund degetele cu ale ei.

— Voiam ceva mai bun pentru tine, îi zic. De-asta te-am pus să-mi promiți că n-o s-o faci niciodată după ce bei; dar, sincer, ideea că ai fi putut s-o faci cu oricine mă scotea din minți.

Vreau s-o avertizez cu privire la efectul pe care îl are asupra mea:

— Mai ții minte când mi-ai spus că voiai s-o faci prima dată după absolvire, iar a doua zi stăteai pe trepte și îl așteptai pe Jamie?

— Da.

Scan with **Fast Scan**

— Am venit aici și am dat un pumn în perete. Nu mai făcusem niciodată asta până atunci. M-a durut.

— Ai crezut că...

— Da.

Trebuie și s-o previn că în preajma ei devin foarte egoist.

— După ce am aflat că v-ați despărțit, mi-a fost greu să te văd suferind după el, când eu eram atât de fericit, încât voiam să te ridic în brațe și să te învârt.

Așa cum îl văzusem pe Jamie făcând de atâtea ori.

În loc să reacționeze la ipocrizia mea, Autumn îmi spune:

— Și tu ai fost trist când Sylvie ți-a dat papucii. Am fost așa de furioasă că te-a rănit, încât m-am gândit cum ar fi s-o împing în fața autobuzului școlii.

Aproape râd când aud ce nebunie îi trecuse prin cap.

— Am fost trist, dar a fost vina mea! recunosc eu. Le-am zis tuturor că nu-mi place când cineva face comentarii la adresa ta, așa că Sylvie a devenit geloasă. M-a întrebat dacă am sentimente pentru tine.

Atunci Sylvie chiar mă întrebase direct.

— Și i-am spus s-o lase baltă și am tot încercat să schimb subiectul. Și-a dat seama.

Am încercat să aplic ce funcționase înainte: să-i spun lucruri adevărate într-un fel care să ascundă ce nu voiam să-i dezvălui. În repetate rânduri îi spusesem lui Sylvie ce credeam eu că voia să audă, dar atunci nu mi-a mai mers. Sylvie m-a părăsit, așa cum meritam. A fost rece și tăioasă.

— Finn, și dacă deliberat o faci pe indiferentul, tot ar fi o problemă. M-am săturat de mascarada asta.

A durut, pentru că niciodată nu considerasem relația noastră o farsă.

O parte din mine își dorește să-i spună lui Autumn cât de dor mi-a fost de Sylvie în săptămânile

Scan with **Fast Scan**

alea. Mi-a fost dor să vorbesc cu ea despre politică. Mi-a fost dor să ieșim la alergat împreună, când nimeni altcineva nu voia să mai iasă, pentru că era prea frig. Mi-a fost dor s-o sun să-i urez noapte bună. Mi-a fost dor de serile petrecute la bibliotecă, în timp ce lucram cot la cot, fără să vorbim.

În cele din urmă, am mințit-o pe Sylvie. Am mințit-o din nou și din nou. Sigur, îi spusesem că la un moment dat îmi plăcuse de Autumn. Dar i-am zis și că, atunci când am pierdut-o, mi-am dat seama că de fapt nu fusesem îndrăgostit de ea. I-am spus că ea, Sylvie, era singura persoană cu care voiam să fiu și ea mi-a dat impresia că mă credea.

— De ce te-ai împăcat cu ea? m-a întrebat Autumn, luându-mă prin surprindere.

— Și tu erai îndrăgostită de Jamie, nu?

— Mda, zice ea și sunt mirat că încă mai simt un ghimpe de gelozie.

— Atunci de ce nu înțelegi? Voiam... am încercat s-o iubesc doar pe ea.

Privirea lui Autumn îmi sugerează că înțelege măcar atât, ceea ce mă determină să continui:

— Când ți-am spus luna trecută că o să mă despart de Sylvie, n-am făcut-o pentru că speram să am vreo șansă cu tine. Puteam să te iubesc de la distanță, dar ar fi fost nedrept față de ea să fiu îndrăgostit de prietena mea cea mai bună.

Brusc, Autumn se ridică în capul oaselor. Își trage pătura în jurul ei, de parcă ar bandaja o rană. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Când i-am mărturisit că am tras cu pumnul în acel perete, deși el n-avea nicio vină, și că m-am bucurat când ea a suferit, mi-a zâmbit dulce. De ce e supărată acum? Mă ridic și eu.

— Autumn!

Șuvițe de păr îi acoperă obrajii.

Scan with **Fast Scan**

— Dacă o vezi și-ți dai seama că totul a fost o greșeală? mă întreabă.

— N-o să se întâmple asta.

— S-ar putea.

— Ba nu!

— Dacă o iubești..., zice Autumn, dar nu pot s-o las să continue.

— Dar dacă am sansa să fiu cu tine...

Încă mi se pare ireal că, după câte s-au întâmplat, tot nu înțelege cât de incontrolabil de mult o iubesc.

— Doamne, Autumn! Ești idealul cu care le-am comparat mereu pe toate celelalte fete. Ești amuzantă și deșteaptă și ciudată. Nu știu niciodată ce urmează să zici sau să faci. Iubesc asta. Pe tine. Te iubesc pe tine.

După toți anii în care m-am abținut să nu-i fac cele mai elocvente declarații de dragoste, marele meu discurs de-acum pare sec, dar încerc să las să se vadă toată emotia.

Își dă laoparte șuvițele castanii și ochii ei uriași mă iscodesc pe sub gene.

Nu știu cum de mai respir.

— Și ești așa de frumoasă! mă surprind zicând.

Își ascunde iar fața și încep să râd.

— Uite ce e, *știu* că știi deja asta.

Râd pentru că am văzut-o stânjenită de complimentul ăsta de atâtea ori!

— E altceva când o spui tu.

Vorbește așa de încet, încât de-abia pot s-o aud.

Râd.

— În ce fel?

— Nu știu, șoptește.

Dulcea mea Autumn.

— Ești așa de frumoasă!

O mângâi pe față și îi ridic bărbia. Trebuie să mă vadă când îi spun asta:

Scan with **Fast Scan**

— Noaptea trecută a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în toată viața mea și niciodată nu m-aș gândi să consider că a fost o greșeală... poate că tu ai spune asta.

— N-aș spune-o niciodată, șoptește.

Zâmbesc și-mi lipesc fruntea de a ei. Închid ochii și-i zic:

— Atunci totul o să fie bine. Suntem împreună acum, da?

Am nevoie s-o aud rostind asta. Gata cu greșelile!

— Bineînțeles, zice Autumn și nu mă pot abține să nu râd din nou.

Se mai retrage un pic de lângă mine.

— N-am crezut niciodată că o să se întâmple asta, îi explic, și acum tu spui „bineînțeles", ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume.

— Nu așa pare?

Și da, și nu. Pare natural să fiu cu Autumn, dar și supranatural în același timp. Mă gândesc la cum romanul ei a surprins și a descris atât de bine dragostea mea pentru ea, fără să fie conștientă că asta simțeam. Mă gândesc la visele mele recurente în care ne întorceam la cum ar fi trebuit să fie lucrurile de fapt, în care eu și ea eram împreună.

— Cum am ajuns aici? mă întreb cu voce tare.

Cum se poate ca unor oameni să le fie sortit să fie împreună, dar, în același timp, să nu le fie sortit să fie împreună?

Simt din nou că e posibil să fie o păcăleală, că soarta nu o să mă lase să fiu cu ea; dar, când mă uit la Autumn și văd cum mă privește în tăcere, calmă, așteptând să zic ceva, îmi dau seama că nu contează.

Probabil că mi se schimbă expresia feței, pentru că zâmbește și se așază pe genunchii mei. Ne luăm în brațe și ne strângem tare. După câteva clipe, rupe tăcerea:

Scan with **Fast Scan**

— Știi, nici eu nu am crezut că se va întâmpla asta vreodată. Când Jack mi-a spus că...

Apoi se oprește.

Îmi dau capul pe spate și mă uit la ea.

— Ah! Nu ți-am explicat partea asta azi-noapte...

— Ce parte? mă sperii eu, dar sper să nu se vadă.

Ce i-o fi zis Jack?

— Mai tii minte când am fost la filmul ăla horror cu Jack, acum câteva săptămâni? Tu te-ai dus să iei covrigei și nu mai știu ce, iar în lipsa ta el mi-a zis: „Lui Finn i-a luat o veșnicie să te uite data trecută. Te joci iar cu el?“

Îl imită bine pe Jack. Continuă:

— Și eu m-am mirat: „Poftiiim?“ Pentru că habar n-aveam că te simțiseși așa. Dar Jack a zis că nu mă mai plăceai și că totuși el era un pic îngrijorat. Așa că în ultimele săptămâni m-am gândit că mi-am ratat șansa cu tine.

Nu comentez nimic. Sunt prea plin de gânduri și sentimente contradictorii.

— Finny?

— Scuză-mă! Încercam să mă hotărăsc dacă ar trebui să-l omor pe Jack că ți-a spus că te plac sau dacă ar trebui să-l omor că ți-a zis că nu te mai plac. Grea decizie.

— Nuuu, se opune Autumn și mă sărută pe obraz. Nu fi supărat! Era și el îngrijorat pentru tine. A fost un dulce. Te iubește.

— Da! sunt eu de acord.

Jack mă proteja, nu putea să creadă că nu mai aveam sentimente față de Autumn. Dar acum încep să mă întreb altceva.

— Ce-ai fi făcut dacă ți-ar fi spus adevărul, că sunt — încerc să-mi aduc aminte cum se exprimase Jack — mort după tine?

Scan with **Fast Scan**

Autumn își lasă capul pe umărul meu. Nu pot să cred că se întâmplă aievea, că o țin în brațe.

— Hmmm, face ea. Cred că mi-ar fi fost greu să-l cred.

— Serios?

— Da. Nu sunt chiar genul tău.

— Dar...

Mă hotărăsc să nu mai zic nimic despre comentariul ăsta privind „genul" meu.

— Să presupunem că Jack te-ar fi convins. Sunt sigur că ar fi reușit în cele din urmă. Și apoi?

— Cred că aș fi...

Face o pauză, apoi continuă.

— Cred că aș fi flirtat cu tine!

— Cum?

— Habar n-am, zice Autumn. Dar când ți-am dat să citești... Of!

Înainte să reacționez, se desprinde din brațele mele și se uită disperată la mine.

— După tot ce s-a întâmplat azi-noapte, aproape că am uitat că ți-am dat să citești romanul.

Se uită la mine de parcă m-am transformat într-un animal sălbatic în care nu are încredere.

— Autumn, e minunat! îi zic.

Continuă să se uite la mine, neîncrezătoare.

— Serios!

— E prima versiune, îmi zice. N-are cum să fie minunat. Dar, dacă ți s-a părut OK, e un început bun.

— Mi-a plăcut la nebunie!

Scutură din cap, respingându-mi laudele.

— De ce aveai așa de multe emoții să mi-l arăți?

— Pentru că..., zice trăgându-și pătura pe genunchi. Mi-am pus sufletul pe tavă în cartea asta, m-am dezvăluit total. Acum nu mai am emoții legate de felul în care ai interpretat relația dintre Izzy și Aden, dar azi-noapte m-am gândit că ar putea fi sfârșitul

Scan with **Fast Scan**

prieteniei noastre. Pentru că m-ai uitat. După ce te-am abandonat.

— Dar nu te-am uitat! o contrazic eu. N-am putut să te uit.

Se uită iar la mine.

— Mă bucur că nu m-ai uitat! îmi mărturisește, iar expresia ei îngrijorată e înlocuită de un zâmbet vag. Deci ți-a plăcut cartea. Dar ești subiectiv, evident.

— Îți aduci aminte cât de furios am fost azi-noapte? Am crezut că mi-ai surprins perfect devotamentul, în cele mai mici detalii, după care mi l-ai reproșat, fără să te gândești la sentimentele mele. Însă tot mi-a plăcut povestea. Ești o scriitoare bună, Autumn. Mereu ai fost bună la asta.

Ridică din umeri și își mută privirea, zâmbind.

— Mulțumesc! șoptește ea.

Nu mă mai pot abține. Mă aplec și o sărut insistent. Facem asta câteva minute, dar tresar când simt cum degetele ei mă cuprind.

— Nu putem să mai riscăm o dată să rămâi însărcinată, îi zic, deși o sărut pe gât și nu fac nimic ca să-i opresc mâna.

Autumn se retrage un pic și își pune cealaltă mână pe umărul meu.

— Nu-ți face griji! îmi șoptește. Știu ce fac.

Mă împinge pe pat și, o vreme, nu-mi dau seama cât, mă abandonez în brațele ei.

Scan with **Fast Scan**

Treisprezece

C-ât timp mai avem? mă întreabă Autumn.

Nu vreau să mă gândesc la asta, totuși mă uit la ceas. Ne-am petrecut toată după-amiaza sărutându-ne și moțăind.

— Peste o oră ar trebui să fac un duș, îi zic.

Când s-a dus mai devreme la baie, mi-am verificat telefonul pe furiș și am văzut mesajul de la Sylvie, care îmi confirma că pot să vin s-o iau de-acasă după 7.

Autumn își lipește spatele de pieptul meu și nu o mai mângâi pe braț, ca să pot s-o îmbrățișez. O sărut pe obraz. Rămânem așa o vreme.

După ce Autumn m-a torturat cu mâinile ei fermecându-mă și după ce m-a răvășit triumfătoare cu gura, am încercat să-i întorc favoarea. Mai am nevoie de antrenament, dar entuziasmul lui Autumn e infinit.

Pe parcursul după-amiezii, Autumn s-a uitat la mine de mai multe ori ca și cum încearcă să se convingă că totul e adevărat. A fost o oglindă așa de ciudată a propriilor mele sentimente!

Mi-a spus de mai multe ori că mă iubește. Mi-a zis-o cu respirația întretăiată, printre săruturi. Mi-a șoptit-o înainte să mă muște încet de umăr, făcându-mă să gem de plăcere, surprins. Mi-a spus-o cu toată certitudinea după ce m-a epuizat, în timp ce încă tremuram sub atingerea mâinilor ei.

Creierul meu începe să accepte situația. Și Autumn mă iubește.

— Mâine, îmi șoptește Autumn.

— Ce se întâmplă mâine?

Scan with **Fast Scan**

Mâine o să fie minunat, la fel și poimâine și în toate zilele ce vor urma, pentru că sunt al ei. Doar seara asta va fi mai complicată, dar asta e doar problema mea.

— Nu poți să mai aștepți până mâine?

O strâng și mai tare în brațe și îmi îngrop fața în ceafa ei.

— Nu, trebuie s-o fac azi.

Îi sărut umărul. Undeva, în străfundurile minții mele, sunt în continuare surprins că vrea s-o ating.

Autumn se întoarce cu fața spre mine.

— Spune-mi o poveste, îmi cere ea.

— Ce fel de poveste?

Încerc să-mi ascund amuzamentul din voce, pentru că ea e foarte solemnă.

— Despre noi. Ceva adevărat. Ceva ce s-a întâmplat când nu știam că ne iubim.

— Hmmm...

Cred că înțeleg ce vrea și mă întreb dacă știe și ea niște povești de genul ăsta.

— Îți aduci aminte coronița aia pe care ți-a dăruit-o mama de Crăciun? A zis „Finny a ales-o". Eu am cumpărat-o. Am văzut-o într-un magazin și am știut că o să-ți placă. I-am dat-o mamei și am rugat-o să-ți spună că e din partea amândurora.

Autumn rămâne cu gura căscată.

— O, Finny, îmi zice. Ai fi putut să-mi spui...

— Nu. N-aș fi putut. Nu ne mai luaserăm cadouri de Crăciun de foarte mulți ani. Ar fi fost ciudat.

— O, Finny! repetă ea, dar, de data asta, e de acord cu mine.

— Acum spune-mi tu o poveste, îi zic.

— Păi, începe, mai ții minte ce s-a întâmplat de Ziua Îndrăgostiților, imediat după Crăciunul ăla? Erai bolnav și ți-am adus o felicitare de la...

Se oprește, nu e nevoie să continue.

Scan with **Fast Scan**

— Îmi aduc aminte.

Am resimțit toată iarna agonia acelei zile. M-am gândit obsesiv câteva săptămâni la cât de penibilă a fost acea conversație.

— Arătai așa de bine! șoptește Autumn, fără să se uite la mine și clipesc surprins.

Se scutură ușor și închide ochii, ca și cum ar vrea să alunge amintirea.

— Ai apărut la ușă fără tricou, transpirat, roșu în obraji și...

Geme, frustrată. Când se uită iar la mine, spune:

— Dar ai văzut cum m-am uitat la tine, nu? N-aveai cum să nu observi. A fost așa de evident!

Zâmbește, de parcă se așteaptă să fiu de acord cu ea.

— Am crezut că felicitarea era *de la tine*, de Ziua Îndrăgostiților. Am fost confuz și fericit, apoi am devenit și mai confuz când mi-am dat seama că era de la Sylvie! spun eu și din nou ezit. Am crezut că ai observat greșeala mea și m-am simțit atât de prost și de bădăran față de tine... iar tu erai așa de frumoasă, ca de obi...

— Ai crezut că eu... Cum aș fi putut să...? Finny, nu!

Ne uităm uimiți unul la celălalt.

— Aș vrea să mă întorc în timp, îmi spune.

— Nu-i mai bine să te întorci la clipa în care ziceai că arătam bine?

Autumn râde. Îmi spune că-i plăcea să vină cu mamele noastre la meciurile mele de fotbal, dar că în același timp ura asta. Nu se putea concentra din cauza picioarelor mele musculoase în pantaloni scurți — și nu-mi vine să cred că mă admira de la distanță, așa cum făceam și eu în ceea ce o privește.

De parcă mi-ar citi gândurile, îmi spune că era mereu conștientă de fiecare mișcare a corpului meu când eram prin apropiere — în stația de autobuz, pe

Scan with **Fast Scan**

canapea când ne uitam la televizor, la cinele de sărbători —, așa cum și eu înregistram fiecare detaliu despre ea.

O mângâi pe păr și pe braț în timp ce vorbește și o privesc cum închide ochii de plăcere, apoi îi deschide ca să se uite la mine.

— Mai vreau o poveste, îmi spune.

Încerc să-mi aduc aminte cea mai intensă amintire în care am dorit-o. Cobor mâna pe spatele ei și geme ușor. Mă descurc. O să am timp să învăț restul.

— Anul trecut, de Halloween, zic în cele din urmă. Te-am privit toată seara. Nu m-am putut abține. Erai...

Derulez în minte toate cuvintele pe care le-am învățat asociindu-le cu ea.

— Erai splendidă în seara aia, Autumn. Dacă aș fi avut un telefon din ăla nou care face poze? M-aș fi gândit să încerc să-ți fac una. Dar n-am avut!

Îmi zâmbește în timp ce-i mărturisesc cât de groaznic sunt; bănuiesc că ar trebui să mă bucur că *La răscruce de vânturi* i s-a părut romantică.

— Nici măcar nu purtam un costum sexy, chicotește Autumn.

— Radiai pur și simplu, o asigur eu.

În noaptea aia am fost mai impresionat ca niciodată. Pielea ei palidă și strălucirea părului său castaniu au avut mereu puterea să mă hipnotizeze. Dar în acel an a fost extrem de fermecătoare, râsetele ei erau seducătoare și fiecare mișcare părea un balet straniu.

— Nu puteam să-mi iau ochii de la tine, îi mărturisesc. Înainte să te lovești de mine, mi-am mutat privirea, ca să nu vezi că mă holbam la tine, dar ți-am subestimat viteza și...

Râdem amândoi cu gândul la amintirea asta.

O văd cum reflectează la acea seară.

Scan with **Fast Scan**

— Erai îngrijorat că eu și Jamie am fi putut face sex în noaptea aia.

— Da, mă rog, dacă aș fi fost în locul lui Jamie...

Își mușcă buza și zâmbește ușor.

— Acum cred că e clar ce s-ar fi întâmplat, îmi mărturisește.

— Ei bine, nu văd cum am fi putut ajunge acolo.

Privirea lui Autumn se schimbă, ca și cum se uită la un film pe care eu nu-l pot vedea.

— Să presupunem că, atunci când ne-am ciocnit, zice Autumn, paharul s-ar fi vărsat pe mine, nu pe tine. Iar eu aș fi zis: „Vino cu mine să ții de șase cât îmi schimb tricoul". Aș fi vrut să fiu singură cu tine și pun pariu că ai fi făcut asta.

— Sigur, îi zic, încurajând-o să continue.

— Odată ajunși sus, ți-ai fi terminat băutura, în timp ce eu îmi schimbam tricoul.

— Oare?

— Da, îmi zice Autumn. Pentru că ai fi avut emoții, nu? Ai spus că magia Halloweenului aruncase o vrajă asupra ta și în noaptea aia nu trebuia să conduci.

Nu așteaptă să o aprob. Știe că are dreptate.

— Ai fi dat paharul pe gât în timp ce te-ai fi uitat la ușa mea, încercând să nu te gândești la mine schimbându-mi tricoul de cealaltă parte a ei. Când aș fi ieșit, ți-aș fi zâmbit, fiind și eu puțin amețită de băutură, m-aș fi uitat la tine puțin prea insistent...

Brusc, văd exact tabloul pe care-l descrie, ca și cum așa s-a întâmplat. Buzele lui Autumn și zâmbetul ei în timp ce mă uit la ea în holul întunecat, ritmurile muzicii de la petrecerea de jos făcând totul și mai intim, și mai plin de secrete. Percep circumstanțele tentante pe care le creionează și, în versiunea asta, niciunul dintre noi nu reușește să-i reziste celuilalt.

— Dacă m-ai fi sărutat, Finny, aș fi fost surprinsă, dar te-aș fi tras în cameră și... ei bine, așa cum am zis

Scan with **Fast Scan**

și înainte...

Zâmbește.

— Nu cred că am fi mers până la capăt, îi zâmbesc la rândul meu. Nu sunt nesăbuit. Știi asta. În plus, ai fi fost pregătită?

— Problema cu Jamie n-a fost niciodată că nu eram pregătită. Ceva nu era în regulă, dar nu am știut asta până nu te-am sărutat pe tine. Dacă ne-am fi sărutat atunci, de Halloween, probabil că ai dreptate. N-am fi mers până la capăt, chicotește ea. Dar sigur ar fi zburat de pe noi câteva haine înainte să ne revenim în fire și să realizăm că lumea o să observe dispariția noastră sau că o să ne prindă cineva.

— Și? Petrecerea continuă, noi stăm pe patul tău și...

Zâmbește larg, dar vreau să aud povestea!

— Bine. Stai puțin! zice Autumn parcă privind prin mine, după care continuă. Ne dăm seama că trebuie să ne oprim înainte să fim prinși și, în timp ce încercăm să ne desprindem unul de celălalt, ne șoptim câteva secrete în aburii alcoolului. Nu avem prea mult timp. Cred că niciunul dintre noi nu are suficient curaj cât să spună cuvântul care începe cu i. Ne-am aranja hainele și părul, dar știm că n-ar fi bine să fim văzuți coborând împreună.

Sunt fascinat. Oare la genul ăsta de lucruri se gândește când are expresia asta pe față?

— Am stabili de comun acord că eu ar trebui să cobor prima, decide Autumn. Din moment ce e casa mea, prima dată ar fi observată lipsa mea. M-aș strecura lângă Jamie și m-aș preface că sunt mai beată decât sunt de fapt, iar tu ai mai aștepta și te-ai întoarce la petrecere după câteva minute.

Se uită din nou la mine, cel din prezent.

— Crezi că ne-am întoarce la timp? Că scuzele noastre ar fi crezute? adaugă ea.

Scan with **Fast Scan**

Mă bucur că-mi cere părerea. Mă gândesc la colegii noștri, la casa ei, la amintirile mele din acea seară.

— Cineva probabil că a văzut ceva, o provoc eu. Dar nu suficient cât să zică ceva până a doua zi.

Autumn dă din cap aprobator și continuă:

— Ar trebui să ne prefacem că e totul în regulă și, mai departe pe parcursul petrecerii, ne-am evita. Probabil că am bea amândoi mai mult ca de obicei, ca să ne ascundem emoțiile, am încerca inutil să nu ne uităm unul la celălalt, prin mulțime.

Autumn se întoarce la povestea pe care o scrie ca să mă mulțumească pe mine.

— Înainte să se termine petrecerea, m-aș întreba dacă întâlnirea noastră chiar a însemnat ceva pentru tine sau dacă doar erai beat.

Se uită la mine, așteptând o confirmare.

— Da. Și eu la fel, îi zic.

— De dimineață m-aș preface că mi-e rău... mă rog, probabil că mi-ar fi rău cu adevărat și m-aș folosi de scuza asta ca să scap cât mai repede de prietenele care au rămas la mine peste noapte. Tu unde ai fi?

E o întrebare simplă.

— Acasă. Singur. Te-aș suna în secunda în care l-aș vedea pe Jamie plecând cu mașina.

Autumn zâmbește, mulțumită fie de contribuția mea la poveste, fie de tendințele mele obsesive — nu știu sigur de ce.

— OK, zice Autumn. La telefon, chinuiți de cumplite dureri de cap, am continua să ne confirmăm șoaptele de aseară, ne-am da explicații mai detaliate cu privire la dorințele noastre adevărate. Unul dintre noi ar ajunge la celălalt acasă și...

Face un gest spre noi doi de-acum și zâmbim.

— Și cam asta ar fi.

Scan with **Fast Scan**

— Dar, adu-ți aminte, cineva ne-a văzut aseară, îi zic rapid.

Autumn cască.

— Da, dar fiecare dintre noi ar trebui să se despartă de partenerul său, ca să putem fi împreună. Zvonurile de la petrecere s-ar răspândi rapid și ar fi exagerate. E inevitabil. Am stârni un adevărat scandal, lumea ne-ar acuza că ne-am înșelat partenerii. Sau, nu știu... Pe tine te place toată lumea, așa că pentru tine poate n-ar fi așa de greu, nu?

Oricât de mult mă bucur că Autumn s-ar fi despărțit de Jamie pentru mine și ar fi suportat consecințele, tot observ cum se încăpățânează să evite să pronunțe numele lui Sylvie, deși despre Jamie vorbim amândoi relaxat. De-asta trebuie să mă despart azi de Sylvie. Nu înțelege?

— Mi-aș dori să se fi întâmplat asta, îi zic. Mi-aș dori să fi fost împreună în tot acest timp și azi să fi fost doar o zi obișnuită pentru noi.

Autumn îmi caută privirea și repetă ce am zis eu mai devreme.

— Totul va fi bine. Suntem împreună acum, nu-i așa?

— Te iubesc.

De câte ori i-am zis asta? O să devină enervant în curând, nu?

— Și eu te iubesc, Finny, zice Autumn și mă ciupește de nas. În timp ce am tot vorbit despre lucruri nespuse, nu ți-ai dorit în secret să-ți spun Finn?

— Nu. Eu mă prezint Finn, dar tocmai de-asta îmi place că tu-mi spui Finny. E special.

— Deși și mamele noastre îți zic la fel?

O ciupesc și eu de nas și repet ce a zis ea:

— Sună altfel când o zici tu.

— Finny...

Scan with **Fast Scan**

Autumn mă sărută din nou, apoi încă o dată, cu pasiune. După câteva minute, îmi șoptește la ureche:

— Avem timp, nu? Putem să...

Avem timp și-mi este din ce în ce mai greu să rezist să nu fac dragoste cu ea din nou, așa că decid să cumpăr prezervative în seara asta.

*

Mai târziu o întreb dacă vrea să vină cu mine la duș. Roșește și își ascunde fața în mâini. Stăm pe o parte, îmbrățișați în continuare.

— Autumn?

Zice ceva în palme.

— Nu te aud, iubita mea!

Mă miră și pe mine că o alint așa. N-am folosit niciodată cuvântul ăsta, dar acum l-am rostit firesc și mă întreb dacă o să devină un obicei.

— Mă simt prea stânjenită. Nu pot să fac duș cu tine.

— Suntem... deja dezbrăcați.

Stăm de câteva ore bune la mine în pat.

— Dar la duș e apă! zice Autumn și concluzionez că asta e una dintre acele situații în care creierul ei funcționează diferit.

— Bine. Dușurile sunt un nivel de intimitate la care putem ajunge mai târziu.

— S-ar putea să mai treacă un timp, zice, cu obrazul lipit de pieptul meu.

Nu mă pot abține să nu chicotesc. O mai mângâi o dată pe spate și, când o trec fiorii, aproape că sunt tentat să rămân totuși în pat.

— Avem tot restul vieții în față, îi șoptesc în păr și mă întreb dacă tot restul vieții e prea mult pentru ea.

Autumn își ridică privirea și-mi zâmbește larg.

— OK, zice. Ai dreptate.

Scan with **Fast Scan**

Ne lipim buzele unele de altele îndelung, apoi o sărut pe frunte și mă dau jos din pat. Ea nu se ridică nici măcar când îmi strâng hainele. Rămâne în pat și se uită la mine. O privesc mirat.

— Nu pot să mă îmbrac în fața ta, zice. E prea ciudat.

Fac o pauză, încercând să-mi dau seama cum să formulez prima întrebare, dar apoi râd și îi zic:

— Te iubesc, Autumn!

Surprinzător, încă nu s-a plictisit să audă asta.

Scan with **Fast Scan**

Paisprezece

Când mă întorc de la duș, încrederea lui Autumn în viitorul nostru s-a evaporat. Stă la capul patului, ghemuită, în hainele ei șifonate, trecându-și degetele prin păr ca să și-l ordoneze. Pare pierdută și stranie și... înspăimântată.

— O să fie bine! o asigur eu.

Mi-aș dori ca mintea ei să accepte adevărul pe care creierul meu l-a acceptat; ne-am întors unul la celălalt.

— Nu poți să mai aștepți până mâine?

— Vreau să se termine mai repede.

Nu pot să-i explic cât de greu va fi să mă despart de Sylvie. Asta n-o s-o ajute pe Autumn să-și recapete încrederea. Dar siguranța unui viitor împreună mă îndeamnă s-o fac și, când o să mă întorc la ea, va înțelege. Îi voi demonstra în fiecare zi, atâta vreme cât mă va dori.

— Vreau să fim doar noi.

Mă foiesc, dar adevărul e că a venit vremea să plec. O să mă întorc peste câteva ore. E în regulă. Are emoții pentru că ea e cea care trebuie să mă aștepte, dar nu are de ce să-și facă griji. Mă uit la ea în timp ce stă în continuare cu genunchii sub bărbie.

— Vii cu mine până afară?

Încerc să par relaxat, dar îmi amintesc cu groază că o voi vedea pe Sylvie și că-i voi face rău.

Trebuie să-i spun lui Sylvie.

*

Autumn mă ține de mână și merge alături de mine, coborâm scările și ieșim din casă. Cerul e gri,

Scan with **Fast Scan**

plin de nori negri, iar vântul a început să bată mai tare.

O să simt golul ăsta în stomac până când o să mă întorc la ea, dar trebuie să vadă cât sunt de hotărât. Fac asta pentru noi și, surprinzător, încă nu înțelege cât de profundă și arzătoare e pasiunea mea pentru ea.

Când ajungem în dreptul mașinii mele, îi zic:

— Îți promit că o să mă întorc cât de repede pot! Dar s-ar putea să dureze.

— Nu pleca, te rog! îmi spune.

Oh, iubita mea!

O iau în brațe și o țin strâns.

— Trebuie să fac asta. Știi bine, Autumn.

Nu zice nimic, dar se lipește și mai mult de mine.

— Uite cum facem, îi vorbesc, cu bărbia pe capul ei. După ce vin mamele noastre acasă, te duci la culcare devreme și, când mă întorc, mă strecor pe ușa din spate și urc la tine. Și o să te țin în brațe toată noaptea.

Sau o să facem mai mult decât atât, dacă o să vrea. Când va fi pregătită din nou, voi avea și eu prezervativele pregătite.

Face un pas înapoi și se uită la mine.

— OK, zice, ca și cum depunem un jurământ sacru.

Mi-aș dori să facem asta.

Nu mă pot abține și o sărut rapid, dar, când se apropie de mine și mă sărută din nou, mă las dus de val. Autumn mă dorește. Autumn mă iubește.

Se sprijină de mașină și mă trage spre ea, iar eu mă lipesc de ea, încă o dată sedus mai mult decât plănuisem. O doresc chiar acum — la naiba cu precauția și cu etica! Autumn mă sărută disperată și iubirea pentru ea mă sufocă. Dacă nu intrăm acum în casă, dacă nu o să-i ating iar pielea într-un minut, o s-o iau razna.

Scan with **Fast Scan**

Simt cum se încordează și creierul meu percepe zgomotul unei uși de mașină trântindu-se. Se uită în spatele ei, dincolo de mașina mea, iar eu mă uit peste creștetul ei. Mamele noastre s-au întors mai devreme. Mătușa Claire zâmbește, dar nu zice nimic. Mama pare că încearcă să-și ascundă fața.

— Crezi că ne-au văzut? întreabă Autumn.

— Sigur.

Suntem la mai puțin de zece metri, dar se prefac că nu i-au observat pe copiii lor, pe care nu i-au mai văzut de două zile și care se sărută în fața casei.

— O, Doamne! zice Autumn.

Îmi dau seama că o îngrozește gândul la toate zâmbetele discrete și comentariile mărunte. Când eram mici, mamele noastre visau cu ochii deschiși la ziua în care noi doi aveam să ne căsătorim, ca să poată fi bunici. Dar, serios vorbind, mamele noastre vor fi fericite pentru mine. Mi-a fost imposibil să ascund cât de mult îmi doream asta.

— Cred că mama are o sticlă de șampanie pe care o ține special pentru ocazia asta, îi zic.

Glumesc doar pe jumătate. Mama chiar obișnuiește să păstreze niște sticle pentru ocazii speciale, ca de exemplu pentru sfârșitul mandatului lui George W. Bush și lucruri de genul ăsta. Pe o sticlă mai scumpă scria „Ziua Finny + Autumn sau Revelion 2010". Atunci m-am bucurat că avea două variante.

— O, Doamne! șoptește Autumn iar.

Își îngroapă fața la pieptul meu. Până la urmă chiar a venit „Ziua Finny + Autumn".

Mă uit la Autumn, la iubita mea. Așa o să-i zic de-acum încolo. I se potrivește.

— Mă întorc repede și o să te-ajut să le ții la distanță.

— OK, mă aprobă și e timpul să plec.

Scan with **Fast Scan**

Fără să ne mai lipim unul de celălalt, mă aplec și o sărut înainte să plec, pentru că pot, pentru că nu e ultima dată.

Deschid ușa de la mașină. Senzația de gol în stomac devine mai pregnantă, dar îmi face bine certitudinea că mă voi întoarce la Autumn, că o voi ține în brațe, că o voi săruta și că voi sta alături de ea în timp ce, în somn, își poartă războaiele dintre dragoni și zâne. Îi zâmbesc. Pare așa de posomorâtă!

— După asta, totul o să fie așa cum trebuie.

Nu mai pot să amân. Mă urc în mașină și închid portiera.

— Se va termina curând, șoptesc, în timp ce pornesc motorul.

Nu mă mai uit la ea decât în oglinda retrovizoare. Întorc pe stradă și cobor dealul, în timp ce începe să plouă.

Scan with **Fast Scan**

Cincisprezece

Mă uit la telefon doar pentru că știu că mă sună mama. Nici n-am ieșit încă de pe strada noastră. Probabil că Autumn a inventat o scuză și a fugit la ea în cameră.

— Mamă, plouă și sunt la volan, așa că, practic, n-ar fi trebuit să răspund la telefon! îi spun direct, fără s-o salut.

— Sfatul meu a funcționat, puștiule! zice mama. Îmi permit să mă dau mare un minut. Și de-abia picură.

Uitasem ce mă sfătuise înainte să plece: „Vorbește cu ea". Se pare că a prevăzut totul mai bine decât mine.

Niciuna dintre mame nu a zis vreodată despre noi că ar vrea să fim împreună, nu direct cel puțin. Asta e chestia când ești crescut de femei: înveți despre diferitele forme de comunicare de la o vârstă fragedă. Fără să spună ceva direct, mamele noastre au comentat totuși de multe ori că și-ar dori, de dragul meu, ca Autumn să mă iubească. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că poate încercau să-mi spună că ea *chiar* mă iubește cu adevărat.

— Nu mă așteptam la asta, recunosc eu către mama, încercând să nu-i spun prea multe, ci doar suficient cât să mă lase în pace.

— A fost o vară interesantă, zice ea și nu mă pot abține să nu râd.

— Da.

— Eu și Claire suntem la noi acasă, bem șampanie, continuă mama și eu îmi înăbuș un chicotit. Autumn a fugit în camera ei și o s-o lăsăm în pace deocamdată. Promit!

Scan with **Fast Scan**

Mama face o pauză, apoi continuă:

— Să încerc s-o conving pe Claire să rămână la noi până mai târziu azi?

— Ăăă, da. Sună bine, confirm eu și roșesc.

I-aș mulțumi mamei mele că mi-a intuit planurile secrete, dar e prea mult pentru mine.

— Bine atunci, zice, scutindu-mă de stânjeneala unei discuții. O să te las să faci ce ai de făcut. Te iubesc! Sunt mândră de tine.

— Tot timpul spui că ești mândră de mine, pentru cele mai ciudate chestii, mamă! îi răspund. Și eu te iubesc. Pa!

*

O să împușc doi iepuri dintr-o lovitură când o să mă duc la benzinărie: o să-i cumpăr lui Autumn dulciurile preferate, dar și niște prezervative. Bănuiesc că tipul ăla ciudat nu și-a început încă tura.

Dar m-am înșelat. Parchez în același loc ca aseară și îl văd prin vitrină. Locuiește aici? Acum plouă de-a binelea. Plănuisem să-l sun pe Jack în drum spre Sylvie, dar nu-mi place să conduc și să vorbesc la telefon când plouă. Îmi scot telefonul și caut numărul lui Jack.

— Da?

Pare confuz, probabil pentru că mi-a zis să-l sun după ce mă despart de Sylvie și știe că e prea devreme pentru asta.

— Bună! îi zic. O să ajung la Sylvie curând. Te-am sunat să-ți spun că ai avut dreptate.

— Bineînțeles că am avut dreptate, zice Jack. Cu ce?

— Eu și Autumn suntem cei mai proști oameni de pe pământ.

— Stai! zice. Poftim?

Scan with **Fast Scan**

— Mă iubește! îi zic eu și sunt așa de vesel, încât până și mie mi se pare că sunt ridicol. Am vorbit cu ea despre atât de multe lucruri azi-noapte, iar ea habar nu avea că o iubesc. N-a știut niciodată. Și-a cerut scuze pentru ce s-a întâmplat în școala generală... Deși nu a fost vina ei. A fost și vina mea. Iar acum suntem împreună.

Amutesc brusc.

Nu se mai aude nimic. Încep să cred că s-a întrerupt conversația, când aud glasul lui Jack:

— Ești sigur?

— Absolut sigur! râd eu. Vorbesc serios, frate. Ne-am petrecut împreună toată ziua... Crede-mă! E îndrăgostită de mine, jur!

— OK. Hmmm... Ăăă... păi, mă bucur pentru tine! Și dacă tot ești fericit și într-o dispoziție bună, o să-ți dau și eu o veste. Eu și Alexis ne-am combinat din nou.

— Ce naiba, Jack?

— Doar până la sfârșitul verii! insistă el. N-am de gând să mă mai țin după ea ca un cățeluș. E doar o relație fizică.

— Bine că se duce la Carbondale, pentru că altfel ajungeați cine știe cum să vă căsătoriți.

— E, oricum, când o să te desparți tu de Sylvie, e posibil ca Lexy s-o rupă cu mine, îmi zice el. Mai ales dacă îi spui că acum ești cu prințesica Autumn Davis.

— Nu-i spune așa!

— Așa-i spun ele. Doar te previn.

— Dacă Alexis o termină cu tine pentru că sunt eu cu Autumn, atunci vă fac amândurora o favoare. Și știu deja cât de greu o să fie cu Sylvie. Ar trebui să te bucuri pentru mine și când colo eșuezi lamentabil.

— Mă bucur că și-a cerut scuze, zice Jack.

— A făcut mult mai mult de-atât. Crede-mă!

Scan with **Fast Scan**

— Mă bucur că ești fericit, continuă Jack. Ai ajuns deja la Sylvie?

— Mai fac o oprire scurtă. Am de luat câteva lucruri.

Cobor în cele din urmă din mașină și alerg spre ușa magazinului. Părul mi se udă imediat.

— Nu amâna prea mult! mă îndeamnă Jack.

— Am de făcut niște cumpărături esențiale, îi zic, în timp ce mă îndrept spre raionul de dulciuri. După care o să pornesc spre Sylvie. Probabil că n-o să te pot suna mai încolo.

— De ce nu? Nu vrei să treci pe la mine?

În timp ce răspund, iau de pe raft o mulțime de jeleuri și pachețele de pudră.

— O să fiu cu Autumn.

Mă uit în jur și-mi dau seama că aici prezervativele se vând la casă, așa că va trebui să vorbesc cu tipul ciudat.

— Trebuie să închid. Te sun mâine.

— OK, Finn, oftează Jack. Vorbim mai încolo.

Închid. Da, chiar văd prezervativele la casă.

Nu ar fi trebuit să presupun că tipul ăsta nu-și începe tura așa de devreme. Probabil că are un salariu de mizerie și lucrează mult. O să-i cer pur și simplu o cutie de prezervative, sperând că n-o să comenteze nimic scârbos.

Mă apropii de tejghea și aștept. Ciudatul glumește cu clientul din fața mea. Nu mă observă până când nu-mi vine rândul și las toate dulciurile pe tejghea.

Se uită în spatele meu, sperând s-o vadă, și i se citește dezamăgirea pe chip. Mă uit la fruntea lui unsuroasă, ca să nu-l privesc în ochi.

— Și... o cutie cu doișpe prezervative, zic, încercând să am un ton relaxat.

Urăsc faptul că mă intimidează. Comportamentul lui întruchipează toate stereotipurille pe care le urăsc când vine vorba de bărbați și totuși o parte din mine

Scan with **Fast Scan**

vrea să pară suficient de bărbat în fața lui. Probabil că totul pornește de la faptul că tata nu a fost prezent în viața mea, dar ideea e că tipii de genul ăsta mă fac să mă simt dezgustat și complexat.

Scanează dulciurile pe care i le-am luat lui Autumn, după care ia prezervativele de pe un raft aflat în spatele lui. Se uită la mine și zâmbește larg, încercând să-mi surprindă privirea. Trebuie să-i spun lui Autumn adevărul despre tipu' ăsta.

Sunt atât de îngândurat, încât nici nu-l aud când vorbește cu mine.

— Poftim?

— Ai planuri mari în seara asta? zice bătând cu degetul arătător în cutia de prezervative.

— Ești scârbos, îi zic, ceea ce ne ia pe amândoi prin surprindere. Îmi pare rău! adaug, deși nu-mi pare rău deloc. Dar nu te mai uita după adolescente. Găsește-ți pe cineva de vârsta ta!

Pe fruntea unsuroasă i se vede brusc o venă de un mov intens. Mustața îi tremură de furie.

Îi arunc banii pe tejghea și ies din magazin. Jur să am mereu cash la mine, tocmai pentru situații de genul ăsta.

Bărbatul strigă ceva în urma mea, dar nu contează ce, pentru că deja m-am suit în mașină. Ies din parcare. Trebuie să termin ce-am început.

Scan with **Fast Scan**

Șaisprezece

Casa lui Sylvie nu e atât de frumoasă precum s-ar aștepta mulți colegi de școală. Nu vreau să spun că nu e o casă perfect normală, dar de regulă Sylvie se poartă de parcă ar locui într-o vilă luxoasă. Nu e un lucru rău. Ador atitudinea ei. Admir felul în care găsește haine scumpe la reduceri și cum își spală de mână rochiile de mătase și puloverele de cașmir.

Și nu, nu se preface că e bogată. Mai degrabă îmbrăcămintea ei sugerează ce va deveni când va fi adult. Așa și-a recăpătat controlul asupra vieții ei după faza cu Wilbur, cred. Și deși nu știe exact ce visuri are, știe că ar putea să fie senator, CEO, orice.

Eu și Sylvie formăm o echipă grozavă. Niciodată nu mi-am zis că *vreau să mă căsătoresc cu ea*, dar nici nu mă vedeam despărțindu-mă de ea.

O iubesc și gândul ăsta îmi amplifică durerea din piept. Trag pe dreapta.

Nu este o situație de genul *nu mai sunt îndrăgostit de ea*. Sunt îndrăgostit de Sylvie, dar nu mai pot să fiu cu ea și asta mă doare. Mă doare și că urmează s-o rănesc. Faptul că nu am de ales nu ușurează lucrurile. Ar trebui să pornesc mașina, să merg acasă la ea, dar n-o fac. Nu încă. Deschid radioul și pun piesa pe care i-am cântat-o lui Autumn azi-noapte. Azi-noapte, când totul era diferit între noi.

Dacă i-aș fi spus acum câțiva ani că o iubesc, n-aș mai fi ajuns aici acum. Pentru că și ea mă iubea pe mine. Și mă iubește de atâta vreme.

Doar două lucruri o să mă ajute să trec peste asta.

Scan with **Fast Scan**

Primul e că vreau ca Sylvie să fie cu cineva care o iubește așa cum o iubesc eu pe Autumn. Merită asta.

Și al doilea e gândul că Autumn mă așteaptă. Nu pot s-o dezamăgesc. Nu putem începe o relație până când nu o termin pe asta. Vreau s-o țin în brațe pe Autumn fără să mă simt vinovat.

Trebuie să fac asta, după care trebuie să merg acasă.

Când se termină cântecul, pornesc din nou la drum. Sunt aproape de casa modestă cu trei camere, unde am învățat cu Sylvie și unde ne-am sărutat și unde am încercat de câteva ori să facem dragoste. Probabil că mă așteptase la ușă, pentru că fuge prin ploaie spre mașina mea înainte să parchez în fața casei.

Deschid ușa din dreapta și, până să apuc să mă dezmeticesc, Sylvie e deja în mașină, își strânge umbrela și închide ușa.

Sylvie.

Își dă părul blond laoparte de pe față și se uită la mine.

— Nenorocitule! îmi spune.

Scan with **Fast Scan**

Șaptesprezece

O parte din mine spera ca Sylvie să fi simțit că ne-am îndepărtat și să fi bănuit ceva, ca să n-o iau complet prin surprindere, dar la asta chiar nu mă așteptam.

Ne uităm unul la celălalt și tot ce se aude e răpăitul ploii.

— Ce știi? o întreb după câteva secunde.

— Totul, îmi zice, dar n-are cum să fie adevărat.

Nici măcar eu n-am știut totul până azi-noapte. Și Jack sigur n-ar fi sunat-o înainte să ajung eu.

— Ca de exemplu?

Nu știam că pot să mă simt și mai vinovat, dar se pare că vina e ca un izvor nesecat.

— Îți bați joc de mine?

Sylvie e deopotrivă surprinsă și furioasă.

— De fiecare dată când tu și Autumn ați mers împreună la Blockbuster vara asta, am primit cel puțin două e-mailuri despre asta de la persoane care v-au văzut. Nici măcar n-ai încercat să fii discret.

— Până de curând, am fost doar prieteni, încep să-i explic, dar are dreptate.

Nu am nicio scuză.

— Taci și hai să mergem undeva! zice Sylvie. Nu le-am zis părinților mei că te desparți de mine în seara asta. Ei cred că ai plănuit ceva romantic. Am simțit nevoia să țip la tine înainte să-mi dau seama că o să-i dezamăgesc din nou.

— N-o să fie dezamăgiți de tine pentru ceva ce am făcut eu, Sylvie.

Își pune centura de siguranță.

— Nu mă încântă deloc gândul că trebuie să le explic, bine? Dar o să vorbesc cu doctorul Giles

Scan with **Fast Scan**

despre frica mea de a-i dezamăgi pe oamenii care au autoritate. Nu trebuie să-mi ții și tu un discurs acum. Nu după minciunile pe care mi le-ai spus.

— Eu... eu...

Nu pot să spun că n-am mințit-o niciodată. Am mințit-o acum câțiva ani, când i-am spus că nu mai sunt îndrăgostit de Autumn și am mințit-o prin omisiune toată vara.

Îi sugerez să mergem într-un loc unde să stăm de vorbă liniștiți, dar se opune pe motiv că n-o să poată să țipe la mine într-o cafenea.

— Mai bine te concentrezi să conduci și să mă asculți, Smith! Pentru că am multe întrebări la care trebuie să-mi răspunzi.

Apoi Sylvie Whitehouse scoate din geantă o listă scrisă de mână, pe care o netezește pe genunchi. În mod normal, mi s-ar părea minunat și aș râde, dacă nu mi-ar veni să plâng. Mi-aș dori ca ea și Autumn să fie prietene.

— În primul rând, zice Sylvie, moment în care îmi înghit emoțiile și devin atent. Când m-ai înșelat prima dată?

— Azi-noapte, îi spun, dar nu mă crede, așa că-mi ia mult timp să-i răspund complet la întrebare.

Îmi ia atât de mult timp s-o conving că nu s-a întâmplat nimic fizic între mine și Autumn până aseară, încât trecem de râu și de câmpiile din estul orașului. Plouă și mai tare și cerul e brăzdat de fulgere, care par să ne fure cuvintele. Totul este cumplit de intim.

— Deci ai făcut... mă rog, ce-ai făcut cu ea azi-noapte, Finn.

Nu trebuie să-mi iau privirea de la drum ca să știu că-și dă ochii peste cap.

— Dar asta nu înseamnă că mi-ai fost fidel vara asta, continuă.

Scan with **Fast Scan**

Conduc și ne certăm cu privire la ce înseamnă de fapt să înșeli.

Cearta noastră ar fi durat și mai mult dacă Sylvie nu ar fi făcut parte din echipa de dezbateri și oratorie, dar tot aici am fi ajuns. Pentru că are dreptate.

Lucrurile nu au început azi-noapte.

Am început s-o înșel pe Sylvie încă de acum câteva săptămâni, de când i-am zis la telefon:

— Mă pregătesc să iau micul-dejun.

Dar fără să-i dezvălui că, de fapt, luam micul-dejun cu Autumn.

Mi-am zis că, pentru binele lui Sylvie, nu-i vorbeam la telefon despre Autumn, dar nu era adevărat. Nu i-am spus lui Sylvie că eu și Autumn eram din nou prieteni, pentru că nu voiam să-i explic că era o relație platonică. Când Sylvie mă suna din Europa și mă întreba ce am mai făcut, îi spuneam „M-am uitat la un film", fără să recunosc că mă uitasem „cu Autumn", nemaivorbind de faptul că nu i-am spus niciodată că am văzut filmul „cu Autumn stând amândoi la mine în pat și, când ea a adormit înainte să se termine filmul, am oprit sonorul și am stat întins lângă ea".

După ce am hotărât că o să mă despart de Sylvie, m-am gândit să-i răspund sincer, să-i dau șansa să bănuiască ceva, dar, când mă întreba ce am mai făcut, îi spuneam că nimic, în loc să-i zic: „eu și Autumn ne-am dus în apropierea aeroportului și ne-am uitat la avioane cum decolau, în timp ce ea a mâncat atât de multe dulciuri, încât i s-a făcut greață".

— Ai dreptate, îi zic în timp ce trecem pe pod înapoi spre oraș. Te-am mințit toată vara. Îmi pare rău.

— Deci înțelegi că nu e vorba doar despre ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Da. Înțeleg.

Scan with **Fast Scan**

Suntem din nou în Missouri. O iau spre nord, spre casă. Plouă în continuare, dar tunetele sunt mai îndepărtate.

— A doua mea întrebare e: ai fost vreodată îndrăgostit de mine?

— Syl, zic, dar nu știu cu ce să încep.

Rămân pe autostradă, trec pe lângă toate ieșirile care ne-ar putea duce acasă.

— Ai fost vreodată îndrăgostit de mine? repetă Sylvie.

Vocea îi e fermă, dar în spatele ei se citește furia.

— Nu vreau să aud că ai ținut la mine sau că există mai multe moduri în care poți iubi pe cineva. Ajunge cu minciunile prin omisiune!

Inspir adânc.

— Sunt îndrăgostit de tine, Sylvie.

Mă aștept să protesteze. Aud doar sunetul ploii și al ștergătoarelor.

— Te cred, îmi răspunde.

Sunt atât de surprins, încât mintea mi se blochează. Aștept să zică ea ceva, pentru că nu știu ce să mai cred.

— Nu pot să te pun să-ți ceri scuze pentru că o iubești mai mult decât pe mine.

— N-o iubesc mai mult decât pe tine, ripostez.

Văd cu coada ochiului cum începe să se foiască pe scaun.

— Nu e vorba de asta! adaug eu.

— Atunci despre ce e vorba? întreabă și aproape izbucnește în râs.

— Despre sufletele noastre.

Știu cât de ridicol par. Dar îi datorez lui Sylvie adevărul, chiar dacă mă pune într-o lumină proastă.

— Despre ce?

Inspir adânc.

Scan with **Fast Scan**

— „Nu știu din ce sunt plămădite sufletele noastre, dar știu că al meu și al ei sunt la fel.“

— Ce... ce...?

Sylvie rămâne extrem de rar fără cuvinte, așa că, instinctiv, mă uit la ea. E roșie la față de furie.

— Citezi cumva din *La răscruce de vânturi* ca să justifici faptul că m-ai înșelat?

— Nu, îi zic. Nu pot să justific asta.

Strâng din dinți și încerc să-mi înghit nodul din gât, pentru că a venit momentul să-i spun cel mai crud adevăr.

— Citez din *La răscruce de vânturi* ca să-ți explic de ce o aleg pe Autumn.

Ștergătoarele fac prea mult zgomot, așa că le dau mai încet. Ploaia se mai domolește. Luminile stradale sunt aprinse. Dau mai încet aerul condiționat, ca să nu se aburească geamurile.

— Vreau să cobor, zice Sylvie și își drege vocea.

Mă uit la ea. Lacrimile îi curg pe obraji. Calmul vocii ei ascundea ce dezvăluie acum luminile stradale.

— O să te duc acasă, îi zic încet.

Drumul de la periferie e pustiu. Semnalizez și dau să întorc.

— Nu, zice Sylvie, vreau să cobor aici.

Întorc oricum. Sylvie își desface centura de siguranță.

— Syl, îi zic în timp ce conduc spre casa ei, accelerând puțin. Nu fi ridicolă! Și-așa m-am purtat oribil cu tine! Nu te las și să mergi pe jos, prin ploaie.

— Vreau doar să fiu cât mai departe de tine! țipă ea.

O privesc și nu știu ce să fac. Drumul e ud și mașina derapează. Încerc să frânez și să întorc, dar ne îndreptăm rapid spre rigolă. Ne învârtim.

Așa s-ar putea termina totul. Așa s-ar putea să mor.

Ne lovim de ceva.

Scan with **Fast Scan**

Brusc, totul e neclintit.

Ce s-a întâmplat? Sunt în viață. Mă doare fața. Îmi ating buza de sus și degetele mi se umplu de sânge. Airbagurile nu s-au deschis. M-am lovit cu fața de volan? De ce sunt cioburi peste tot?

Mă uit în dreapta la...

Sylvie!

Unde e? S-a dat jos din mașină?

Apoi o văd.

Dincolo de parapetul de care ne-am lovit, întinsă pe asfaltul ud.

E ghemuită. Sigur are vreo fractură.

Sunt... bine. Pot să mă mișc.

Du-te la Sylvie! Spune-i să nu se miște!

Sună la ambulanță!

Du-o pe Sylvie la spital!

Du-te acasă la Autumn!

Știind ce am de făcut, cobor din mașină și alerg spre ea prin ploaie.

Cad în genunchi în fața lui Sylvie și mă sprijin cu o mână de asfalt. E ud...

Scan with **Fast Scan**

Jack

Scan with **Fast Scan**

Unu

— A murit Phineas Smith!

— Lexy! îi zic.

E prea devreme pentru ea ca să mă sune. Nu contează că ne-am combinat din nou.

— Nu mai fi așa de dramatică! mormăi la telefon și mă dau jos din pat.

— Jack! Nu glumesc!

— Lex, nu-mi pasă cât de supărate sunteți tu și Sylvie pe el...

— Finn a murit azi-noapte, Jack! spune, pe un ton mai ridicat. Asta îți spun. A murit. E mort.

Mă ridic.

— Pe naiba!

E mult prea devreme ca Alexis să mă sune doar pentru că Finn s-a despărțit în sfârșit de Sylvie. Nici n-a răsărit bine soarele.

— Finn e mort, Jack. Tocmai m-am întors de la spital cu Sylvie și cu părinții ei. Au avut un accident. Sylvie are o contuzie, dar Finn a murit.

— Pe naiba! îi zic din nou, pentru că n-are cum să fie adevărat.

Nu. Nu?

— Da. Finn nu mai e.

Alexis plânge. Chiar plânge.

— La naiba! Nu! Cum? spun eu.

N-are cum să fie adevărat.

Chiar n-are cum să fie adevărat.

Sigur o să-mi spună că e în comă sau în moarte clinică sau că e conectat la aparate, dar că mai are o șansă, nu? Trebuie să mai existe o speranță!

— Poftim? Nu înțeleg ce zici, Lex!

Scan with **Fast Scan**

Mă chinui să o aud. Afară, păsările ciripesc. Norii de ploaie s-au risipit.

— Cum naiba s-a electrocutat Finn?

*

Mă simt de parcă mă dă cineva cu capul de pereți încercând să găsesc consolarea sau speranța care, teoretic, există în orice situație tristă. Dar nu găsesc nimic.

Finn a murit.

Încerc să reformulez corect.

OK, îmi spun. *Finn e puternic. O să învețe să trăiască cu...*

Dar, nu.

Trebuie să existe o metodă să dăm timpul înapoi.

Dar, nu.

Așa e moartea.

Am închis telefonul acum câteva minute. Ar trebui să mă pregătesc să mă duc la ea, dar rămân în pat.

— Finn a murit, spun cu voce tare.

Trebuie să ne întoarcem în timp și să reparăm asta, îmi zic.

Călătoriile în timp nu sunt o opțiune. Dar fiecare problemă în viață are o soluție. Dacă te gândești suficient de mult, dacă muncești suficient de mult, există o soluție. Nu?

Trebuie să-i spun lui Finn că poate să se despartă de Sylvie la telefon. Asta e soluția.

Dar nu se mai poate face nimic. Finn a murit.

Mă ia amețeala încercând, încercând, încercând să găsesc o ieșire din labirintul ăsta. Trebuie să existe o soluție prin care să mă conving că toate astea nu sunt adevărate, reale. Moartea e atât de definitivă! S-a terminat. Gata. Finn.

Scan with **Fast Scan**

*

— Mă duc la el acasă, zic la telefon, în timp ce ies cu mașina din parcare.

Vocea îmi tremură.

După ce am vorbit cu Alexis, m-am simțit paralizat, mă uitam la tot și la nimic, încercând să înțeleg. Apoi am strigat-o pe mama, am chemat-o în camera mea, așa cum făceam când eram mic și mă trezeam dintr-un coșmar. Nu aveam încredere în propriile picioare că mă țin ca să pot merge.

Mama s-a așezat pe pat lângă mine și m-a ținut în brațe în timp ce i-am dat vestea. Nu am mai îmbrățișat-o așa strâns de ani buni, ca un înecat care se agață de ceva salvator. Cu alți șase frați în casă, trebuia să te rănești tare de tot ca să stai singur cu mama. M-a mângâiat pe păr și, pe măsură ce suspinele mi s-au mai domolit, mi-am adus aminte de ultima dată când am avut nevoie de ea așa — îmi fracturasem tibia, în clasa a șasea. Mi se păruse că am așteptat o veșnicie la Urgențe ca să primesc niște pastile pentru durere, însă mama mi-a jurat că am stat acolo doar douăzeci de minute.

Dar pentru durerea asta nu există nicio pastilă.

În cele din urmă, mama m-a întrebat dacă știu ceva de mama lui Finn, dar nu știu nimic. Asta m-a făcut să mă dau jos din pat. Mama nu a fost prea încântată de planul meu, dar, după ce i-am zis că Finn nu a avut norocul să aibă o familie așa de mare ca *a noastră*, mi-a spus că pot să mă duc.

Scot mașina din parcare și îmi sprijin telefonul la ureche cu umărul, ca să pot să țin ambele mâini pe volan când întorc. Finn mi-ar spune că degeaba stau cu ambele mâini pe volan, dacă vorbesc la telefon.

— Dar toată lumea vine aici, îmi zice Alexis.

Scan with **Fast Scan**

— Vreau să văd dacă mama lui are nevoie de ceva. O să vin și eu mai târziu. Vicky și Taylor sunt acolo?

— Da, dar...

— Lex, o să vin și eu. Dar trebuie să fac asta.

— De ce?

— Eu... a fost cel mai bun prieten al meu, Lex. Și și ea a fost importantă pentru mine. Știi asta.

Eu și Alexis mai vorbeam uneori despre lucruri profunde.

— Scuze, ce-ai spus? Jack, trebuie să închid. Vine o grămadă de lume. Știu. Nu-mi vine să cred...

Închid. Finn a avut dreptate în ceea ce ne privește pe mine și pe Alexis.

La ultima noastră discuție.

Îmi revine în minte cu putere.

N-am cum să-i mai zic lui Finn că nu se înșelase cu privire la Alexis.

Mă sunase să-mi spună că am avut dreptate în privința lui Autumn sau, mai corect spus, că greșisem. El a văzut dintotdeauna lucrurile într-un mod care mie mi se părea ciudat.

Dar asta a fost azi-noapte... nu, aseară!

Acum două zile m-am trezit într-un cort făcut din pături, pe care Finn i l-a construit lui Autumn. Stăteau lipiți unul de celălalt, ca niște cățeluși, iar ea sforăia ca un tren de marfă.

Oare și ea e îndrăgostită de el sau e pur și simplu o sociopată? m-am întrebat când i-am văzut împreună.

Nu i-aș fi dat șanse lui Finn. Așa că, atunci când m-a sunat să-mi spună că și ea îl iubește, l-am întrebat dacă era sigur.

— Absolut sigur! mi-a răspuns.

Părea așa de fericit!

Și acum e mort.

Finn a murit.

Dar n-are cum.

Scan with **Fast Scan**

Respir precipitat. Trag mașina pe dreapta și-mi sprijin capul de volan.

Dacă i-au greșit numele sau a fost o încurcătură la spital?

Alexis mi-a zis că Sylvie l-a văzut cu ochii ei. L-a văzut mort.

Mort.

Finn.

E o lume nouă. Finn a murit.

Mă simt amorțit.

*

Mereu mi s-a părut greu să ajung cu mașina în fața casei lui Finn și să plec de-acolo, din cauza terenului în pantă, așa că parchez pe stradă și traversez peluza pe jos. Casa arată ca de obicei, dar mașina lui nu e aici.

Finn n-o să mai fie în casă sau la etaj sau pe drumul spre casă.

Finn n-o să se mai întoarcă niciodată acasă.

La gândul ăsta, se prăbușesc peste mine toate acele lucruri pe care n-o să le mai facă niciodată și mă opresc brusc, în iarba de care n-o să se mai plângă niciodată că trebuie s-o tundă. N-o să mai joace niciodată fotbal sau un joc pe calculator. Finn n-o să-mi mai spună niciodată o poveste sau o glumă. N-o să mai învețe niciodată pentru vreun test, n-o să mai mănânce niciodată un burger, n-o să-și mai dea ochii peste cap și n-o să se mai uite la filmul ăla nou cu supereroi, de care vorbea din decembrie.

Totul s-a terminat.

Povestea lui Finn s-a terminat.

Toată viața lui.

Asta a fost.

Scan with **Fast Scan**

Nu avea nici măcar nouăsprezece ani și nici n-o să-i mai împlinească vreodată, n-o să mai facă niciodată nimic. N-o să se mai ducă la facultate și n-o să-și mai sărbătorească ziua de naștere. N-o să se mai tundă și n-o să mai schimbe uleiul de la mașină. N-o să-și mai roadă unghiile și n-o să mai cumpere vreun CD. Finn Smith a făcut deja tot ce a putut face vreodată.

N-o să fie cu Autumn.

Amintirea bucuriei lui de azi-noapte mă lovește din nou.

Chestia e că mereu am urât-o pe Autumn. Prima dată când ne-am întâlnit, l-a ignorat pe Finn, de ziua lui. După care a continuat să-l ignore, nu știu... în următorii patru ani? De-abia de vreo doi ani încoace, când Finn vorbea despre ea (când îi permiteam eu s-o facă) părea că tipa a revenit la sentimente mai bune. Oarecum.

Apoi, brusc, Autumn se desparte de Jamie și începe să-și petreacă tot timpul cu Finn. Am fost aproape sigur că asta era dovada că Autumn era rea, exact cum mă gândisem eu. Dar m-am distrat cu Finn și cu Autumn de câteva ori. Am înțeles mereu de ce lui îi plăcea de ea. Dar n-am înțeles niciodată de ce n-a reușit să o uite, când era așa de evident că n-avea nicio șansă, așa că mă pregăteam să-mi petrec primul an de facultate încercând să-l fac să treacă peste durerea că Autumn îl abandona din nou.

De-asta n-am procesat cu adevărat ce mi-a zis Finn la telefon azi-noapte. Părea imposibil ce susținea că s-a întâmplat între ei, dar era așa de sigur pe el, așa de fericit! Era convins că și ea îl iubește.

Și acum e mort.

Nu pot să-l întreb pe Finn de ce era așa de sigur pe el. Nu mai pot să-l întreb nimic. N-o să mai aibă

Scan with **Fast Scan**

niciodată vreun gând de împărtășit, pentru că mintea lui nu mai are gânduri.

Mi-era teamă că Autumn avea să-i frângă inima lui Finn. Acum îmi doresc să fi avut șansa asta. Mi-aș dori să fie înăuntru, devastat de purtarea lui Autumn sau poate rănit grav în urma accidentului. Oricât ar fi de oribil, mi-aș dori ca Finn să mai poată să simtă ceva, orice.

Stau în curte la Finn și mă uit la iarba pe care n-o s-o mai tundă niciodată. Nu știu după câtă vreme, aud vocea unei femei:

— Jack, nu?

E prietena Angelinei, mama lui Autumn. Finn îi zicea mereu mătușa Claire sau ceva de genul, nu?

— Bună ziua, mă scuzați, îi zic, deși nu știu de ce... pentru că sunt aici sau pentru că Finn nu e. Am venit s-o văd pe Angelina. Să văd dacă are nevoie... dacă pot să ajut...

Parcă implor ceva și nu știu de ce o fac.

Mă ia în brațe și încep să plâng în fața casei lui, în fața acestei femei pe care nici n-o cunosc bine, iar ea mă mângâie pe păr, așa cum a făcut și mama de dimineață.

— Știu, zice. Știu. Știu. Știu.

Îmi dau seama că înțelege, într-un fel în care mama n-a putut. Știe cât de nedrept e. Știe că Finn e ultima persoană care ar fi trebuit să aibă un accident stupid. Știe că toată lumea îl iubea.

— Uită-te la mine! îmi zice și așa fac.

Mă privește în ochi, de parcă încearcă să-mi pătrundă gândurile.

— Așa o să fie o vreme, înțelegi? O să fii bine, după care, în clipa următoare, o să plângi. O să ți se pară că-ți pierzi mințile, dar nu o să se-ntâmple asta. Pur și simplu, realitatea e prea îngrozitoare ca s-o poți accepta dintr-odată. Înțelegi?

Scan with **Fast Scan**

Dau din cap, deși înțeleg doar pe jumătate.

— Bine.

Face o pauză, se uită la mine câteva secunde, apoi adaugă:

— Poți să faci ceva pentru Angelina sau, mai bine zis, pentru amândouă. Eu trebuie să merg la spital cu ea. Nu pot s-o las să meargă singură. Poți să rămâi tu cu Autumn?

Mă analizează atent și îmi dau seama ce trebuie să facă Angelina la spital.

Cadavrul.

Cadavrul lui.

Finn.

Alexis mi-a spus că Finn a fost declarat mort la locul accidentului. Fin n-a auzit cum s-a tras fermoarul sacului peste fața lui. A fost luat de acolo cu ambulanța, dar sirenele n-au răsunat în noapte, pentru că nimeni nu se mai grăbea, nimeni nu mai avea de ce să-și facă griji pentru Finn. Spre deosebire de părinții lui Sylvie, probabil că Angelinei i s-a cerut să vină la spital când poate. Mă întreb cine a anunțat-o: un polițist care s-a prezentat la ușa ei, cineva care i-a dat telefon de la spital? I-au explicat cum să ajungă la morgă?

— Da, îi răspund. Sigur.

Pare ceva simplu și o să fac orice îmi cere ca s-o ajut pe mama lui Finn. O urmez spre casă, la intrarea din spate. Mă concentrez asupra corpului lui Finn, asupra corpului care alerga lângă mine pe terenul de fotbal — acum e doar un obiect care trebuie ridicat, ca o valiză.

Mintea mea se întreabă din nou cum ar fi să nu fie el. Dar atunci întrebarea ar fi unde e Finn cel adevărat și de ce a zis Alexis că Sylvie l-a văzut când ea și-a recăpătat cunoștința?

Scan with **Fast Scan**

Finn e mort. Trebuie să încetez să mai cred că ar putea fi o greșeală.

Când intru la el în casă — unde el n-o să mai intre niciodată —, sunt copleșit de mirosul lui Finn. Nu mirosea urât, dar avea un miros specific, cum are toată lumea. Șamponul lui sau altceva de genul, plus ceva numai al lui. Simt mirosul lui Finn în casa asta, deși n-o să-l mai miros niciodată pe Finn.

Alergam împreună des, nu doar la antrenamentele de fotbal. Pentru că ne plăcea amândurora să alergăm, mirosul transpirației lui amestecat cu cel al deodorantului clasic îmi era la fel de familiar precum tachinările dintre noi de la întreceri. Aș da orice să mai pot alerga o dată cu el, să-l mai miros o dată pe Finn transpirat.

Nu mă așteptam deloc ca aerul din casa lui să aibă un astfel de efect asupra mea și nu eram pregătit nici să văd pozele de pe pereți și de pe scări — unde am alunecat o dată și Finn și-a dat seama că mi-am scrântit glezna. Ar fi trebuit să mă gândesc că o să fie greu să mă aflu aici.

Dar îmi reamintesc că sunt aici pentru Angelina și, pentru prima dată, mă întreb de ce nu poate Autumn să stea singură.

Aflu răspunsul când o văd.

Bănuiesc că nu mai am nicio urmă de îndoială cu privire la sentimentele lui Autumn pentru Finn. Fața îi e atât de umflată de plâns, încât nici nu mai pare ea. E ghemuită într-un colț de canapea, își roade unghiile și se uită în jos, de parcă doarme cu ochii deschiși.

— Autumn? o strigă mama ei.

Autumn întoarce capul spre noi, automat, de parcă e un robot.

— O duc pe Angelina la spital, îi zice mama ei.

Autumn tresare.

Scan with **Fast Scan**

— Jack e aici. A venit să vadă dacă avem nevoie de ceva. Nu e drăguț?

— Bună.

Vocea lui Autumn e groaznică — atât de răgușită, încât de-abia se aude. Pare cu totul lipsită de vlagă și de emoție, ca o statuie dintr-o grădină, pe care ploile au erodat-o atât de mult de-a lungul anilor, încât de-abia i se mai disting trăsăturile feței.

Nu știu ce ar trebui să fac, dar pare o idee bună să mă așez în celălalt colț al canapelei. Mama ei se duce sus. Când mă uit la Autumn, o văd că mă fixează cu privirea.

— Bună! îi zic, pentru că mai devreme n-am salutat-o.

Continuă să se uite la mine și încep să mă simt incomod.

— Cine ți-a spus? mă întreabă în cele din urmă.

Pare dureros pentru ea să vorbească.

— Alexis. Au sunat-o părinții lui Sylvie și au rugat-o să meargă la spit...

Mă opresc, totuși nu cred că a deranjat-o faptul că am menționat numele lui Sylvie.

— Cum se simte?

— Alexis?

Autumn râde, tușește și se strâmbă.

— Nu, reușește să spună cu greu. Alexis probabil că organizează un priveghi neoficial și face totul să fie ea în centrul atenției.

Pe față are o expresie pe care nu reușesc s-o deslușesc.

— Întrebam de Sylvie.

— Nu știu.

Mă întreb dacă n-ar fi trebuit s-o sun pe Sylvie înainte să vii aici, ca să văd dacă are nevoie de ceva.

Scările din spatele nostru scârțâie și aud vocea Angelinei din fundul casei.

Scan with **Fast Scan**

— Autumn, Jack, vă iubesc pe amândoi, dar, dacă vă văd acum, o să plâng. Trebuie să plec. Trebuie să plec. Trebuie să plec..., repetă Angelina și mama lui Autumn șoptește ceva pe un ton liniștitor, până se aude ușa din spate închizându-se.

Autumn trage aer în piept, tremurând.

Nu pricep de ce am venit aici, poate fiindcă mi s-a părut mai potrivit decât să mă duc la Alexis, unde probabil că sunt oameni care l-au cunoscut pe Finn, dar nu cu adevărat.

Nu așa cum l-am cunoscut eu și Autumn.

O privesc din nou.

Se uită fix la covor și vorbește fără să mă privească.

— Poți să deschizi televizorul, dacă vrei.

— Mulțumesc, îi răspund. Poate mai târziu.

Autumn începe să-și roadă unghiile. Are părul nepieptănat și miroase vag a transpirație. Nu știu dacă l-a iubit pe Finn la fel de mult cum a iubit-o el pe ea, dar l-a iubit. Cred asta acum.

Încerc să mă decid dacă ar trebui să-i zic ce gândesc. Nimic nu pare adevărat, așa că mi-e greu să gândesc limpede. În cele din urmă, mi se pare că Finn ar fi vrut să fac asta.

— Știi, Finn m-a sunat azi-noapte, în drum spre Sylvie.

Autumn se uită la mine, speriată.

— M-am gândit că ar fi bine să știi cât de fericit era.

Pentru o clipă, pe față i se citește bucuria, dar apoi chipul i se întunecă.

— Da? șoptește.

Îmi dreg vocea, ca să nu-mi tremure.

— Era așa de fericit!

— Mi-era teamă să nu se răzgândească atunci când o s-o vadă, zice Autumn.

De-abia o aud.

— Asta... nu. N-avea cum.

Scan with **Fast Scan**

Nu știu cum să-i explic. N-o cunosc pe Autumn, nu suficient de bine, or, ăsta e un lucru așa de intim... — în același timp, e vital să înțeleagă, de dragul lui Finn.

Înghit în sec și continui:

— Nu. În niciun caz. Autumn, a fost îndrăgostit de tine de când l-am cunoscut eu.

Se uită la mine cu interes, dar nu pare să mă creadă.

Încerc din nou.

— Știi dragostea aia din basme? Sau din desene animate, când un personaj are numai inimioare în jurul capului? Sau dintr-un montaj de film cu cea mai bună muzică? Asta erai tu pentru el.

Îmi trag nasul, dar trebuie să termin.

— Ai fost mereu cel mai mare și cel mai imposibil vis al lui.

Îmi șterg lacrimile cu degetele înainte să-mi curgă pe obraji.

— Ești sigur?

Par ultimele cuvinte pe care mai e în stare să le rostească.

Îmi rețin lacrimile la fel de repede cum m-au copleșit, exact așa cum mi-a zis mama ei că o să se întâmple.

— Absolut!

Umerii i se relaxează puțin și fața umflată de plâns îi pare mai puțin crispată. Încerc tehnica mamei ei.

— Uită-te la mine! îi cer ferm.

Își ridică privirea, dar nu și capul.

— Finn te-a iubit, îi zic cu încredere. Voia să se întoarcă la tine. Poți să fii sigură de asta.

— OK, șoptește, dar aproape că n-o aud.

Vocea i-a pierit și doar văd cum mișcă buzele. Poate i-am ușurat durerea măcar un pic. Nu pot să fac nimic cu privire la restul.

Scan with **Fast Scan**

În cele din urmă, deschid televizorul și nu mai scoatem nicio vorbă.

Mă întreb cât durează să identifici formal un cadavru și să semnezi documentele.

Finn Smith, într-o morgă. Picioarele lui ridicol de lungi și claia de păr blond nu vor mai fi niciodată transpirate de alergat. Corpul lui e rece.

Corpul care e Finn, dar nu e Finn, pentru că Finn nu mai e.

Plâng puțin, ștergându-mi discret lacrimile, și-mi trag nasul. Încerc să nu fac zgomot, pentru că mi-e rușine. Mă uit spre televizor și cred că reușesc destul de bine să-mi ascund emoțiile, dar, tocmai când mă mai liniștesc, Autumn zice:

— I-ai fost un prieten bun.

Așteptase să-mi revin.

— Mă bucur așa de mult că ai făcut parte din viața lui! I-ai fost un prieten mai bun decât i-am fost eu în ultimii ani.

Tușește și se chinuie să vorbească, după care scoate un sunet care ar putea sau n-ar putea fi un chicotit.

— Ultimii câțiva ani din viața lui, zice în cele din urmă.

— Ești bine? Ți-e rău? Sau e de la plâns?

Privește în gol și asta mă cam sperie.

— Am țipat o vreme, îmi răspunde ea. Am refuzat să cred că e adevărat și am țipat... o vreme.

Nu știu ce să-i spun, nici nu pare să aștepte un răspuns. Se uită spre televizor, dar are privirea unui om drogat. Tăcem.

*

Când se întorc mamele lor, o strâng în brațe pe Angelina și mai rămân o vreme. Arată de parcă ea a avut un accident de mașină, totuși reușește să-mi

Scan with **Fast Scan**

vorbească liniștit câteva minute, înainte să plec. Mama lui Autumn mă conduce afară și-mi mulțumește că am stat cu fiica ei.

— Doamna Davis... ăăă, Autumn e bine? Mă rog, nimeni nu e bine și-mi fac griji și pentru Angelina. Dar...

Deodată mă simt groaznic că am întrebat asta.

— Autumn o să fie bine si la fel si tu. Cu totii o să fim bine.

Se uită la mine așa cum s-a uitat când am ajuns de dimineață, dar, de data asta, cred că încearcă să se convingă și pe ea de ceea ce spune.

— Viața poate fi — și, de multe ori, chiar este — groaznic de crudă, continuă. Tu și Autumn ați aflat mai devreme decât majoritatea oamenilor, dar amândoi, și chiar și Finny, oricum v-ați fi lovit de asta, în cele din urmă.

Vocea începe să-i tremure. Respiră adânc și-mi zâmbește chinuit.

— Eu și Angelina știam că așa e. Să pierzi un copil e cel mai cumplit lucru, dar vom supraviețui, pentru că trebuie! Cu toții vom supraviețui, inclusiv Autumn. Inclusiv tu.

Dau din cap aprobator, pentru că simt că are nevoie să fac asta, nu pentru că sunt de acord cu ea.

— Încă nu am stabilit toate detaliile, dar sunt sigură că ne vom vedea la priveghi, Jack, zice înainte să se întoarcă în casă. Îți mulțumesc încă o dată.

Scan with **Fast Scan**

Doi

În timp ce merg cu mașina acasă la Alexis, se întâmplă ceva ciudat. Parcă mă privesc din afară. Nu e o experiență extrasenzorială. Nu mă văd efectiv, dar nu simt nicio emoție și parcă nu eu sunt cel care ia hotărâri. Tot ce fac e automat și îndepărtat.

De-abia după ce parchez, văd că strada e plină de mașini. Am parcat la câteva case distanță, nicidecum unde o fac de obicei.

Nu o recunosc pe fata cu lacrimi în ochi care-mi deschide ușa și care-mi face semn spre subsol, după care se îndreaptă spre toaletă. Bănuiesc că nici ea nu mă recunoaște pe mine.

Într-adevăr, la subsol are loc o comemorare tristă, cu mult mai mulți oameni decât aș fi putut să-mi imaginez. Unii plâng, dar lacrimile sunt amestecate cu alcool și cu iarbă, chiar dacă e de-abia ora prânzului, chiar dacă părinții lui Alexis ar putea ajunge acasă mai devreme și ne-ar putea prinde pe toți.

Mi-aș dori să-i spun lui Finn cum îmi vine să mă las în genunchi și să plâng când văd jocul de fotbal de masă — lui i se părea amuzant, iar acum ar face o glumă despre cum mă bătea măr de fiecare dată. Dacă aș putea să-i spun ceva, ar fi despre cât de banal e jocul ăsta. Nu ne-am mai fi gândit la el începând de anul viitor. Acum îmi vine, deopotrivă, să sărut masa de fotbal și să-i dau foc, ca nimeni altcineva să n-o mai poată atinge, acum, că Finn nu mai e.

Înainte să mi-o ia mintea razna, Alexis vine la mine și mă ia în brațe, ca și cum încă am fi

Scan with **Fast Scan**

îndrăgostiți.

— Nu pot să cred că e adevărat, spune, de parcă nu ea încerca să mă convingă acum câteva ore.

O bat ușor pe spate cu o mână, în timp ce mă uit în jur. Sentimentul că trăiesc în afara propriului corp persistă. Oamenii sunt strânși în grupulețe prin cameră, vorbesc încet. Ricky, din echipa de fotbal, își pune mâna pe umărul unei fete care nu i-a acordat atenție niciodată.

— Cum te simți? mă întreabă Alexis.

Jasmine se dă mai aproape de Ricky — și îmi amintesc că Finn i-a spus o dată lui Ricky să se potolească, pentru că nu era nevoie să auzim cu toții ce crede el despre corpul ei.

— Jack! mă face atent Alexis.

Face un pas înapoi, iar eu mai scanez o dată camera înainte de a-i răspunde.

— Nu contează, mă aud zicând.

Alexis dă din cap.

— Da, evenimentul ăsta schimbă perspectiva asupra lucrurilor, nu? Mai ții minte când am zis că viața mea s-a terminat fiindcă am fost pusă pe lista de așteptare la WashU? Ce prostie mi se pare acum!

— Da, o aprob, de parcă vorbele ei aveau vreo legătură cu ce spusesem eu.

Sigur a dat replica asta cu WashU toată noaptea.

Toată ziua.

Lumina intră în subsol pe niște ferestre înalte și văd cum particulele de praf plutesc prin aer. Atmosfera întunecată de-aici se potrivește într-un mod absurd cu situația asta oribilă. Nimic nu este așa cum ar trebui să fie.

Alexis îmi spune ceva, dar eu nu fac decât să mă străduiesc să pricep dacă Finn a murit și de ce toată scena asta mi se pare un déjà-vu.

— Da, repet eu.

Scan with **Fast Scan**

Alexis vrea să mă ia din nou în brațe, după care pare să înțeleagă că n-am chef să ne prefacem că mai suntem împreună. Văd cât de repede i se schimbă dispoziția.

— Nu vrei o bere? mă întreabă.

După ce îmi dă o sticlă, se duce să facă pe gazda în altă parte, iar eu încerc să găsesc un loc în care să stau jos, de preferat undeva unde să fiu singur.

Sentimentul de detașare a dispărut și a fost înlocuit de o oroare tăcută. Am fost de-atâtea ori cu Finn și cu Sylvie în subsolul ăsta! Oare din acest motiv am senzația asta nouă și totuși familiară?

Câțiva oameni mă salută rezervați când trec pe lângă ei. Cel puțin doi dintre ei șoptesc „prietenul lui cel mai bun", dar nu mă alătur niciunui grup. Găsesc un fotoliu-puf într-un colț, suficient de departe de restul lumii, cât să nu simtă nevoia să mă includă cineva în conversație. Îmi șterg palmele ude de condensul de pe sticla de bere și iau o gură. Conversația cu Alexis mi-a amintit de ceva ce mi-a zis la telefon de dimineață:

— *Sylvie a văzut că e mort când ea și-a recăpătat cunoștința.*

Încerc să mă concentrez pe lumina aurie. Încerc să urmăresc particulele de praf și mă gândesc cum, când eram mic, spuneam că sunt planete minuscule, într-un cosmos care se învârte. Mă gândeam că și Calea Lactee e de fapt făcută din fire de praf în lumea unui gigant, că existența noastră de la Big Bang încoace e atât de scurtă pentru cei care se uită la noi, așa cum îmi par mie firele de praf care dansează în fața mea.

— *Cum adică, Lex?*

— *Probabil că n-ar fi bine să-ți explic.*

Fata care mi-a deschis ușa trece prin cameră și firele de praf se ridică din nou, ca niște mici înotători sincron.

Scan with **Fast Scan**

E ziua în care Finn a murit.

— *Curentul electric i s-a dus pe braț. Au zis că asta l-a omorât. Din palmă i-a trecut prin braț până la inimă și partea aia a feței era...*

Dacă Alexis a zis că Finn a fost declarat mort imediat după miezul nopții, asta înseamnă că a murit înainte de miezul nopții? Mă gândesc din nou la cum trebuie să fi venit medicii, la cum i-au pus corpul în sac, la cum l-au dus la spital fără să se mai grăbească.

— *Sylvie mi-a zis că, atunci când i-a văzut fața, și-a dorit să fi murit și ea.*

Mă uit în jur, după Sylvie. Alexis a spus că, prin nu se știe ce miracol, Sylvie s-a ales doar cu o contuzie și că a fost externată. Dar nu e aici. Mă gândesc dacă n-ar trebui să mă duc la Alexis și s-o întreb dacă chiar i se pare o idee bună să organizeze comemorarea asta, în loc să stea cu prietena ei cea mai bună care a fost la un pas de moarte, dar știu că n-are niciun rost, așa cum nimic n-are niciun rost când e vorba de Alexis.

N-o să pot să-i spun lui Finn că a avut dreptate. Dar, dacă ar mai fi în viață, probabil că mi-aș mai fi tras-o cu Alexis până plecam la facultate și chiar și în vacanța de Crăciun, dacă ar fi avut chef și ea.

Mi se pare așa de evident acum; contează cu ce oameni îți petreci timpul și contează cum îți petreci timpul, pentru că nu știi cât timp mai ai.

Mă uit din nou în jur. Unii plâng, alții râd și vorbesc, dar toți o să moară. Poate nu azi. Poate nu mâine. Dar o să moară. Toți cei pe care îi iubesc vor muri și nimeni nu poate să oprească asta.

În anul în care ne-am cunoscut, eu și Finn am citit o carte despre un băiat care vede cum se schimbă un măr, dar nu înțelege despre ce fel de schimbare e vorba, ci doar că, într-un fel sau altul, mărul s-a schimbat — pentru ca, mai târziu, să se spună în carte

Scan with **Fast Scan**

că acel băiat văzuse tot timpul viața în alb și negru și că, acum, vedea pentru prima dată că mărul era roșu.

Mă uit la toți acești oameni din subsol și mă simt ca băiatul din acea carte, doar că eu îi văd pe toți ca pe niște viitoare cadavre.

Toți acești oameni care beau și vorbesc, toți sunt doar niște schelete acoperite de carne. Cele mai mici unde electrice — cele mai mici! — trec prin fiecare dintre noi, dar se vor opri într-o zi. O să putrezim sau o să fim arși, dar, într-un fel sau altul, vor scăpa de noi.

Cu toții suntem niște viitoare cadavre, oameni care n-au murit încă.

Mărul a fost mereu roșu; dar băiatul nu putea să-l vadă.

Respir adânc și mă uit în jos, la pieptul meu. Îmi imaginez plămânii roz sub coastele mele albe, cum se umflă cu aer, cum îl împing afară — se umflă, se dezumflă. Simt cum inima mea de carne bate, bate, trimițând oxigen din plămâni în sânge. Îmi simt arterele pulsând, împingând, lucrând.

Sunt viu.

Am fost mereu viu.

Dar azi nu mă simt așa.

Mai respir o dată și îmi țin aerul până când corpul mă imploră să expir, ca să pot respira iar.

*

După o vreme, cineva pune să se repete un cântec de pe albumul depresiv care-i plăcea lui Finn. Mă gândesc să aflu cine a făcut asta, ca să pot fie să-i trag un pumn, fie să-l iau în brațe. Așa cum spune cântecul, nu mai există teamă, nu mai există nimic surprinzător.

Scan with **Fast Scan**

Îmi tremură picioarele de panică și îmi ridic privirea.

— Ah, scuze!

E fata care plângea sus. Trece de mine sărind peste pantofii mei și se duce lângă prietenii ei, care s-au adunat aproape de fotoliul pe care stau eu. Nu mai plânge, dar tot n-o recunosc.

— O să trăiesc! spun, vorbind de unul singur, și tresar.

Fata nu observă că am zis ceva și se întoarce spre prietenii ei. Jacoby, Mellisa și Seth — pe ei îi știu. Cel puțin, Seth a fost în echipa de fotbal.

— În fine, știu că e un lucru mărunt, dar el avea creionul ăla, zice fata, pe care nu mi-o amintesc. Dar era așa de drăguț din partea lui și chiar era un creion genial.

— Nu, înțeleg, zice Seth. Toată lumea știe că Finn era cel mai drăguț tip.

Toți murmură aprobator.

— Da, chiar era, adaugă Jacoby.

Îmi vine să-i întreb cum de pot să vorbească așa de ușor despre Finn când e mort, de parcă ar fi mort dintotdeauna.

— Ar fi trebuit să păstrez creionul ăla, ca să-mi aducă aminte să fiu mai drăguță cu oamenii, zice fata, pe un ton sumbru.

Ce drept ai tu să plângi? îmi vine s-o întreb. *De ce ești aici?*

Conversația le e întreruptă de Alexis, a cărei voce se aude din celălalt colț al camerei.

— A iubit-o așa de mult!

Oare vorbește mai tare decât toți ceilalți sau îi recunosc eu vocea pentru că mi-e așa de familiară?

— Au avut cea mai lungă relație din clasă, nu? Da.

Alexis dă afirmativ din cap.

Deci asta o să fie povestea.

Scan with **Fast Scan**

Nu știu dacă Sylvie i-a zis lui Alexis că Finn urma să se despartă de ea azi-noapte. Unul dintre motivele pentru care l-am tot împins să facă ceva a fost că, de fiecare dată când eu și Alexis eram împreună, ea îmi tot punea întrebări care mă făceau să mă gândesc dacă nu cumva știa ceva despre Finn și Autumn.

Dar nu mai contează acum. Alexis merge pe ideea de cuplu fericit și asta se va răspândi. Până când își revine Sylvie, povestea asta o să fie deja literă de lege.

— Nu, n-ar fi făcut niciodată asta, zice Alexis.

Mai iau o gură de bere și-mi dau seama că sticla e goală, dar nu-mi aduc aminte când am băut-o. Mă ridic și trec pe lângă grupul din care face parte și Alexis, îndreptându-mă spre coșul de materiale reciclabile.

— Am fost cândva prietenă cu Autumn Davis. Dacă flirta cu el? Asta e altă poveste.

Bănuiesc că aș putea s-o apăr pe Autumn, dar cum? Spunând că Finn a fost îndrăgostit de ea, și nu de iubita lui?

Încep să înțeleg ce face Alexis.

Probabil că Finn a făcut o singură greșeală în toată viața lui, și anume că a înșelat-o pe Sylvie cu o zi înainte să moară. Cu ce s-ar schimba lucrurile dacă lumea ar ști că Finn și Sylvie urmau să se despartă? Probabil că așa îi este mai ușor lui Sylvie.

În timp ce mă îndrept spre colțul meu singuratic, cu o altă sticlă de bere în mână, o aud pe Alexis:

— Puteți să întrebați pe cine vreți. Finn trăia ca să aibă grijă de Sylvie. Probabil de-asta...

Încerc s-o ignor și mă așez pe fotoliu. Același grup de oameni e în apropiere. Nu mai vorbesc despre Finn. Vorbesc despre alte persoane pe care le cunoșteau și care au murit, de parcă moartea bunicilor lor înseamnă ceva în comparație cu moartea lui Finn.

Scan with **Fast Scan**

Brusc, îmi dau seama cine e fata care plângea mai înainte.

În ultima săptămână de școală, eu și Finn stăteam de vorbă în clasă, înainte să sune clopoțelul. L-am rugat să-mi împrumute un creion. Când mi l-a dat, mi-a spus că o să trebuiască să i-l dau înapoi, pentru că era „creionul lui Maddie".

Nu mai știu ce față am făcut, dar el mi-a explicat imediat:

— Am stat tot semestrul în aceeași bancă la trigonometrie și aproape mereu își pierdea creionul. Și știi cum face doamna Fink dacă nu ești pregătit pentru ora ei. Așa că am început să iau la mine un creion în plus, dar uneori îl mai dau cu împrumut și uit să-l cer înapoi.

Probabil că am reacționat cine știe cum, pentru că s-a grăbit să adauge:

— I-am spus să-și ia o cutie de creioane și să-mi dea mie unul ca să-l țin în ghiozdanul meu pentru ea, și că n-o să-l mai dau cu împrumut altcuiva. Și-a pierdut toate celelalte creioane, dar îl mai am pe ăsta și sunt 50% șanse să aibă nevoie de el azi. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău, aș fi mințit și aș fi spus că nu am un creion în plus.

— Pentru că e creionul lui Maddie? am întrebat.

— Exact!

Dacă ar fi fost oricine altcineva, aș fi întrebat cât de bine arată Maddie asta, pentru că, știți voi, de ce i-ar fi păsat lui că n-are ea creion? Dar vorbim de Finn, așa că bineînțeles că făcea tot ce-i stătea în putere să ajute pe cineva, doar pentru că erau colegi de bancă.

Acum înțeleg comentariul ei că a păstrat „creionul ăla", pentru că, desigur, Finn s-a asigurat că Maddie și-a luat creionul de la el la finalul semestrului. Doar era creionul ei.

Scan with **Fast Scan**

Maddie, Jacoby și Melissa nu mai vorbesc despre moarte. Aș putea să-i întrerup și să le spun că Finn mi-a împrumutat *mie* creionul genial al lui Maddie. Așa că e evident că, dacă ea are dreptul să plângă, eu am dreptul să urlu. Să urlu așa cum a urlat Autumn.

Sau aș putea să mă ridic și să-i spun lui Alexis, să le spun tuturor că Finn nu trăia ca să aibă grijă de Sylvie, dar că așa era el, o persoană care avea grijă de cei din jur.

Dar nu e vina lui Maddie că nu pot eu să plâng ca ea sau să urlu ca Autumn sau să le spun tuturor poveștile cu Finn, așa cum face Alexis, care e prea ocupată să se asigure că nimeni nu va afla vreodată care a fost greșeala lui Finn.

— Lui Autumn i-a plăcut mereu de Finn, dar era ca o soră pentru el, conchide Alexis.

Aș râde, dar nu am cum. Tot ce pot să fac e să zac aici, să-mi beau berea și să-i ascult pe toți acești oameni care de-abia l-au cunoscut pe Finn, dar care vorbesc despre el ca și cum i-ar fi fost prieteni.

Finn nu e aici și, pentru o miime de secundă, sunt invidios pe el.

Scan with **Fast Scan**

Trei

Antrenorul și câțiva băieți din echipă o să ducem sicriul. Ne-a zis să ne întâlnim înainte de priveghi, să vorbim despre cum va decurge înmormântarea a doua zi. Mă simt ca la o grămadă în timpul unui meci, atât doar că suntem în parcarea unei case de pompe funebre, nu pe teren, și suntem în cămăși și în pantaloni, nu în echipament. Stăm cu ochii plecați, ca atunci când ne ceartă după un meci prost, deși vocea antrenorului e mai blândă decât am auzit-o vreodată.

— Sicriul o să fie închis, ne zice. Să nu întrebe nimeni de ce. De fapt, să nu zică nimeni nimic de față cu familia lui, bine? V-am ales special pe voi. Vreau să fiu mândru de voi.

Unii dau din cap și aprobă încet.

— Să nu întârzie nimeni mâine. Veniți mai devreme. Bine. Ne vedem mâine!

Începem să ne risipim, când antrenorul mă strigă, așa că rămân pe loc până pleacă ceilalți.

— Cum te simți? mă întreabă.

Am ajuns la concluzia că lumea o să mă tot întrebe asta de-acum înainte. După absolvire, am fost adult o scurtă perioadă, dar acum adulții din jurul meu au început iar să mă întrebe ce fac, să-mi spună ei cum funcționează lumea.

— O să supraviețuiesc. Cu toții o să supraviețuim, îi spun, pentru că mi se pare o mantra utilă.

— Mă bucur să aud asta, zice antrenorul. Dacă o să-ți fie prea greu mâine sau dacă...

Îmi ridic privirea din asfalt.

— Vreau să fac asta.

Scan with **Fast Scan**

— Voiam doar să-ți zic că e-n regulă dacă te răzgândești.

Mă bate ușor pe umăr.

— Ne vedem înăuntru.

Părinții mei au venit cu mine și mă așteaptă lângă mașină. Sunt al șaptelea copil al lor, cel mai mic. Părinții mei nu prea se plac, dar suntem catolici. Sau ei sunt catolici. Ideea e că părinții mei mă iubesc, dar au mai trecut de atâtea ori prin toate astea și nu mai au energia să lupte pentru o relație mai bună cu mine. În plus, dacă ies din adăposturile lor atent construite, ca să petreacă timp cu mine, s-ar putea să dea unul de celălalt, lucru care nu merită pentru niciunul dintre ei.

Așa că e plăcut să fie amândoi cu mine. Sunt recunoscător, dar și ranchiunos și, în tot timpul ăsta, îmi răsună în cap, ca o tobă, cuvintele: „Finn e mort, Finn e mort". Informația asta îmi pulsează în corp ca și cum are puterea să schimbe felul în care sunt aranjate organele în mine.

Parcarea e plină. Inițial mă gândesc că mai are loc alt priveghi sau altă înmormântare. Locul e mic și are două încăperi. Înmormântările ambilor mei bunici au fost organizate aici. Cunosc bine locul.

Dar ambele încăperi îi sunt dedicate lui Finn. Nenumărați oameni stau la coada lungă care se întinde în cele două încăperi, ca și cum așteaptă să se dea într-un carusel la Six Flags. Un angajat agitat, îmbrăcat în negru, ne întreabă dacă facem parte din familie și ne face semn să ne așezăm la coadă.

Așa cum am zis, îi văd aici aproape pe toți oamenii pe care i-am întâlnit vreodată. Oameni despre care nu știam că l-au cunoscut pe Finn; dar și oameni pe care nu i-am văzut niciodată — toți așteaptă să-și ia rămas-bun, să zică *îmi pare rău, îmi pare așa de rău!*

Mi-aș dori ca Finn să vadă asta.

Scan with **Fast Scan**

Gândul îmi deschide o rană nouă, pentru că mi-aș dori ca Finn să fi știut cât de mulți oameni țineau la el.

Nu se umfla niciodată în pene când unii ziceau: „Cum se face că ești cel mai drăguț om din lume, Finn?“ Și asta pentru că Finn nu băga de seamă că toate gesturile lui însemnau ceva pentru cei din jur. Asa e el.

Era.

Mi-e așa de greu să mă gândesc la el la timpul trecut!

La ora de istorie, am citit despre preoți care se rănesc singuri în timp ce se roagă și intră în transe hipnotice. Și n-am înțeles niciodată asta, dar poate înțeleg acum.

Doare, dar mă simt așa de bine când mă gândesc la Finn!

Nu mă pot abține să nu-mi zgândăr rana, pentru că rana e tot ce mi-a mai rămas.

Părinții mei le prezintă în șoaptă condoleanțe celorlalți adulți din jur. Se uită unii la alții cu subînțeles, cu o atitudine de genul *Ei bine, iată-ne ajunși aici,* de parcă se așteptau ca la un moment dat să-și însoțească și să-și sprijine copilul la moartea unui coleg.

Toată lumea e de acord că Finn a fost un copil foarte bun și vor fi mereu de acord, nimic nu poate schimba asta.

Se spune că doar oamenii buni mor de tineri, cineva mi-a zis odată că nu e adevărat, dar că ne amintim doar lucrurile bune despre cei care mor de tineri. Nu știu cine are dreptate. Știu doar că Finn a fost un om bun. Sper că, peste ani și ani, toți oamenii ăștia își vor aduce aminte că Finn a fost generos și blând, pentru că mereu a fost așa — și nu pentru că au uitat ei momentele în care Finn nu ar fi fost așa.

Scan with **Fast Scan**

Coada înaintează. Văd copii pe care nu mă așteptam să-i mai văd vreodată după absolvire. Văd copii pe care nu i-am mai văzut de mulți ani, pentru că, după școala generală, s-au dus la licee particulare. Uneori ridicăm ușor mâna în semn de salut. Alții fac greșeala să întrebe automat „Ce faci?“ sau „Cum îți merge?“, înainte să-și dea seama că răspunsul e evident.

Mă uit după Sylvie, deși nu mă aștept s-o văd. Instinctele îmi spun că n-o să vină azi, că-și păstrează energia mentală pentru înmormântare.

Mă uit și după Alexis și mă întreb dacă simte că și-a îndeplinit datoria organizând acel priveghi, dacă nu cumva e acasă și găzduiește o altă întâlnire morbidă. Poate e cu Sylvie? Nu mai știu nimic de ea.

Cineva a cărui voce n-o recunosc vorbește despre cum Finn i-a spus că va fi datoria lui să țină sub control discuțiile din vestiar anul viitor și despre cât de tare i s-a părut asta și cât de mult l-a inspirat. Nu pot să-i văd fața, dar, după voce, pare dintre elevii mai mici. Într-un fel, sună ca ceva ce ar zice Finn, dar nu chiar. Nu știu ce să cred.

O angajată se apropie de mine, ecusonul auriu lucindu-i în lumina caldă.

— Tu ești Jack Murphy?

— Da.

— Ei sunt părinții tăi? Vă rog să veniți cu mine, ne spune și ne face un semn. Familia dorește să vă vadă.

E clar că trebuie s-o urmăm. Mă simt ciudat, de parcă sunt dus în culise. Părinții mei mă însoțesc într-un mod care îmi pare formal. Tata își pune pentru o clipă mâna pe umărul meu în timp ce mergem.

— Am mai organizat înmormântări ale altor copii, zice femeia, dar nu am văzut niciodată atât de multă lume.

Scan with **Fast Scan**

Vrea să fie drăguță, dar nu știu ce să-i răspund. *Mulțumesc? Câți copii au murit anul ăsta?*

Ajungem la ușile care duc spre cealaltă cameră și îl văd. Iată-l!

Dar nu e el, pentru că Finn a murit și sicriul e închis.

Angajata îmi face un semn spre Angelina, care stă lângă sicriu.

Stă lângă poza lui, portretul de la absolvire făcut într-o zi de sărbătoare. Fața lui cunoscută și claia de păr blond. Zâmbetul lui.

— Te așteaptă, îmi zice.

În timp ce ne apropiem, simt o aură ciudată în jurul nostru. Mă simt așa de mic, de parcă aș fi dus la grădiniță și sunt mânios și recunoscător în același timp. Mama stă în dreapta mea, tata în stânga și-mi dau seama că sunt atenți la mine. Nu vorbesc, dar e ciudat: pe măsură ce ne apropiem de cutia aia oribilă, de fotografia în care prietenul meu zâmbește, parcă îi aud pe părinții mei zicându-mi: *Vezi, Jack? Așa arată moartea.*

Mă simt așa de mic! Sunt prea tânăr pentru asta. Prietenul meu cel mai bun n-are cum să fi murit.

— Jack, îmi zice Angelina și mă ia în brațe.

Mă simt confuz și nu știu de ce. De-abia când face un pas înapoi să se uite la mine, de parcă nu m-a mai văzut de cine știe câți ani, îmi dau seama că zâmbește.

— Cum te simți?

— Bine, spun, deși nu e adevărat.

Nici Angelina nu pare să se simtă bine. Deși nu arată așa cum mă așteptam. Are lacrimi în ochi, dar privirea îi strălucește într-un mod diferit, fericit aș zice. Colțurile gurii îi zvâcnesc ușor.

— Și-a lăsat amprenta asupra multor oameni, zice cu siguranță în glas, în timp ce se uită la mine și așteaptă o confirmare.

Scan with **Fast Scan**

— Da, zic eu.

— Am auzit tot felul de povești de la părinți și copii, lucruri pe care nu le știam.

Fața i se crispează de durere, dar apoi se ridică singură de pe buza prăpastiei de care stătea agățată cu vârful degetelor. Îmi zâmbește.

— Chiar a fost un copil bun.

Mă ia din nou în brațe și, în spatele ei, Finn e într-o cutie gri-argintie, mort.

Plâng și mama lui mă ține în brațe.

Corpul lui Finn a fost străbătut de curent electric, inima i s-a oprit și el a fost ars pe dinăuntru — nu pot să uit detaliile astea. Nu pot să mă abțin să nu-mi imaginez chipul lui.

O simt din nou, coliziunea cu zidul care îmi spune că „asta n-ar trebui să se întâmple".

Mama lui îmi dă drumul și nu mai plâng.

Pare că doliul nostru e tot ce i-a mai rămas. Durerea noastră este dovada vieții lui.

— Nu cred că o să mai am vreodată un prieten ca el, îi zic.

Angelina scutură ușor din cap.

— O să mai ai asemenea prieteni, Jack, și așa e și normal.

Mă bate pe umăr și continuă:

— Doar promite-mi că n-o să-l uiți niciodată!

— N-aș putea.

Văd din nou bucuria și durerea de pe chipul ei. Se întoarce spre părinții mei și ne mulțumește că am venit. Sunt iar copil și mă las condus la mașină, apoi acasă, în timp ce stau în tăcere pe bancheta din spate.

Pentru prima dată, mă întreb dacă voi reuși mâine.

Să-i duc sicriul.

Să-i duc corpul.

Să-l pun într-o groapă unde el — Finn — va sta pentru totdeauna.

Scan with **Fast Scan**

Patru

Trebuie s-o fac. E ultimul lucru pe care îl voi mai face vreodată pentru prietenul meu cel mai bun.

Mă trezesc cu gândul ăsta și mă agăț de el toată dimineața.

Fac asta pentru Finn, mă gândesc când mă dau jos din pat.

Fac asta pentru Finn, mă gândesc în timp ce-mi pun șosetele și pantofii de lac, în timp ce mă îmbrac cu sacoul.

Ajung mai devreme la casa de pompe funebre, pentru Finn, în cazul în care pot face ceva să ajut.

Parchez și intru în clădire. Mă duc spre camera unde va fi el.

Și o văd pe ea.

Autumn stă pe un taburet lângă sicriul lui, cu obrazul sprijinit de capac, ca și cum ar sta lipită de umărul lui. Vorbea când am intrat, dar tace brusc și își ridică privirea.

— Scuze! șoptesc eu.

Mă simt de parcă am intrat peste ei când erau dezbrăcați, dar Autumn ridică din umeri și își pune iar capul pe capacul sicriului.

Câteva momente mai târziu, mă întreabă:

— Vrei să vorbești cu el? Singur?

Încă are vocea slabă și răgușită.

— Nu, am venit în caz că...

Autumn a închis ochii, de parcă a uitat că sunt aici.

— Vrei să plec?

— Doar dacă vrei tu.

Scan with **Fast Scan**

Nonșalanța ei mă cutremură.

— Stăteam împreună pentru ultima dată, adaugă ea.

Își lipește obrazul de metalul gri și mi se pune un gol în stomac.

— Autumn, o strig, dar nu-mi răspunde.

E cu el.

Mă uit la ea, îngrijorat s-o las singură, deși nu pare să fie singură. Trec câteva minute. Cred că a uitat că sunt lângă ușă. Începe să șoptească iar și o aud chicotind o dată.

— Și eu te iubesc, îi zice, iar eu ies repede din cameră.

*

Stau pe canapeaua rigidă de pe hol. Un angajat mă întreabă dacă am venit pentru slujba lui Smith și îi răspund că sunt unul dintre cei care vor duce sicriul. Îmi spune ce știam deja: am ajuns prea devreme și trebuie să aștept aici.

Înainte să înceapă să sosească și alte persoane, Autumn iese încet din cameră. E îmbrăcată cu blugi și cu un tricou. Se uită la mine, ca și cum nu e sigură dacă ar trebui să-mi zică ceva sau nu.

— Unde te duci? o întreb.

— Îi las înmormântarea lui Sylvie, îmi zice, peste umăr. Mi se pare mai corect așa. Eu și tata o să mergem la muzeul de artă. Finny oricum n-ar vrea ca tata să vină la înmormântarea lui. O să mă duc mai târziu la cimitir, să mă asigur că s-a instalat bine.

Apoi iese din clădire.

Scan with **Fast Scan**

Cinci

Pe parcursul slujbei, mă bântuie imaginea cu Autumn lângă sicriul lui Finn, cu obrazul lipit de metalul rece. Îi simt absența, în timp ce oamenii povestesc, chiar și când râd și plâng cu ei. Finn pare că trăiește prin toți oamenii de aici. Autumn e fantoma.

Sylvie stă pe primul rând, între Angelina și un bărbat care trebuie să fie tatăl lui Finn. Îi văd doar părul blond și puțin din profil. Are umerii încordați, dar nu-i tremură. Pare să se uite în față, nemișcat, la persoana care vorbește despre fiul pe care de-abia l-a cunoscut.

Oamenii vorbesc despre Finn și plâng. Vorbesc despre Finn și râd. Toată lumea e unită de aceste sentimente, dar nu înțeleg cum de se poartă toți de parcă ar fi ceva obișnuit. De parcă moartea lui Finn ar avea vreo logică.

La înmormântare nu sunt chiar așa de mulți oameni ca la priveghi, dar sunt mai mulți decât m-aș fi așteptat. Jamie Allen, fostul iubit al lui Autumn, e aici cu o fată cu care sunt aproape sigur că Autumn era prietenă, deși acum pare să fie mai degrabă iubita lui Jamie. Finn mi-a povestit despre situația asta cu prietenii ei. Se uită în jur și șoptesc. Poate se uită după Autumn.

Apoi directorul casei de pompe funebre ne face un semn. Eu și băieții din echipă ne ridicăm. Nu mai vorbim despre Finn. A venit momentul să-l punem în pământ.

Înainte să înceapă slujba, directorul ne-a explicat cum va trebui să ridicăm sicriul împreună, dar eu mă

Scan with **Fast Scan**

simt ca într-o piesă de teatru pentru care nu am repetat. Dar reușim. Un tip din spatele meu se împiedică și, o secundă, mă întreb dacă Finn a simțit asta, dar apoi trebuie să-mi mușc buza ca să nu plâng, când îmi aduc aminte că Finn nu mai poate să simtă nimic. S-a terminat. E pe umărul meu. Finn. În cutia asta e Finn, a fost Finn și probabil capul lui e aproape de al meu. În timp ce îl ducem spre dric, aud vocea lui Autumn. *Stăm împreună pentru ultima dată.*

Asta va fi ultima dată când Finn va mai fi într-o mașină. Ușile se închid în urma sicriului și părinții mei mă întreabă dacă mă simt în regulă dacă nu vin și ei la slujba de la cimitir.

Le spun că e-n regulă, deși nimic din ce se întâmplă acum nu e-n regulă, însă nu m-ar ajuta cu nimic dacă ar fi și ei acolo.

Merg cu antrenorul până la cimitir. Mă întreabă dacă vreau să vorbesc. Îi spun că nu.

Urmăm dricul spre cimitirul Bellefontaine. Dincolo de porți, dricul traversează o alee lungă, pe lângă niște mausolee, unele de dimensiunea unei case, altele doar din bucăți de piatră. Finn a fost singurul din clasă care a știut să răspundă la întrebarea-bonus de la examenul de literatură americană: *Ce personalitate din generația Beat de scriitori e înmormântată în St. Louis, la cimitirul Bellefontaine?* A ridicat din umeri când l-am întrebat cum de și-a adus aminte și nu ne-a trecut prin cap că va avea ceva în comun cu Burroughs atât de curând.

Ne oprim într-o parte mai nouă și mai deschisă a cimitirului. Aici nu sunt mausolee mărețe, doar niște pietre de mormânt, deocamdată.

Ne aliniem și îl ridicăm cu mai multă grație decât prima dată. De data asta, încerc să mă bucur de greutatea lui pe umărul meu. Îmi lipesc obrazul de locul unde sper că e și obrazul lui.

Scan with **Fast Scan**

Apoi numărăm încet până la trei și îl lăsăm jos pentru totdeauna.

Unii oameni încep iar să plângă și nimeni nu mai râde.

Pe un scaun de lângă mormânt, stă bărbatul care am presupus că e tatăl lui Finn, aplecat în față, cu capul în mâini, fără să ridice privirea nici măcar o dată. Lângă el e Sylvie, care stă dreaptă, ca și cum scopul ei e să fie zidul dintre el și Angelina. Poate chiar așa și e.

Știam că urmează poezia despre atletul care a murit de tânăr. Nu mă gândeam însă cât de diferit va suna acum, când antrenorul o citește, lângă mormântul lui Finn.

Locul lui de veci. Locul unde va rămâne pentru totdeauna.

Urmează să fie coborât în pământ.

Se aude un bâzâit mecanic în timp ce sicriul e manevrat.

Nu e el, dar e el și îl pun în pământ pentru totdeauna. Vreau să implor pe cineva să oprească asta, să mă lase să-l păstrez... vă rog!

Dar s-a terminat. Finn, prietenul meu, e într-o groapă, în pământ. Pentru restul vieții mele, oricât voi mai trăi, voi ști exact unde e, pentru că nu o să se mai miște vreodată.

Oamenii se înșiruie ca să arunce un pumn de țărână în groapă, înainte să-l părăsească, dar nu pot să fac asta pentru el, așa că stau și privesc.

În timp ce mormântul începe să se umple încet cu pământ, mă gândesc la cum va veni Autumn aici mai târziu, după ce vom fi plecat toți, ca să fie cu el.

Scan with **Fast Scan**

Șase

Mă uit cum oamenii care au așteptat să vorbească cu Angelina se răspândesc încet. Alexis s-a uitat la mine înainte să plece, dar n-am vorbit. Când a plecat antrenorul, i-am spus că trebuie să mai fac ceva și că o să merg acasă cu altcineva. Dar nu știu ce aștept. Nu simt nevoia să-i mai zic nimic Angelinei sau mamei lui Autumn, mi-am îndeplinit toate îndatoririle. Finn e în mormântul lui.

Îmi scot sacoul și cravata și îmi desfac gulerul.

În comparație cu aerul fierbinte de august, metalul sicriului lui era rece pe pielea mea.

Mă întreb cum se simte Angelina, alături de toți oamenii ăștia, în mare parte copii de la școală, dar și câțiva adulți. Așteaptă să-i strângă mâna sau s-o ia în brațe sau să-și împărtășească sentimentele, în timp ce copilul ei nici n-a fost îngropat bine, la câțiva metri distanță.

Mama lui Autumn stă lângă ea, protectoare. Mă gândesc că, dacă Angelinei nu i-ar face deloc bine să vorbească cu toți oamenii ăștia, prietena ei ar duce-o acasă.

— Aștepți să vorbești cu ea? mă întreabă Sylvie.

Tresar pentru că habar n-aveam că e în apropiere, cu atât mai puțin în spatele meu. Mă îndepărtez puțin și ajung cu Sylvie pe un mic deal, cu morminte din anii 1970.

— Nu, îi zic. Nu sunt pregătit să plec. Tu?

— Nu.

Are o vânătaie lângă tâmplă și o zgârietură pe obraz. Altfel, la exterior cel puțin, pare să nu fi fost

Scan with Fast Scan

afectată fizic de accident. Părul ei blond e strâns într-un fel care sigur se cheamă cumva. Costumul ei negru probabil că are un nume franțuzesc pe etichetă.

— M-am gândit să-ți scriu un SMS, îi zic ca pentru a-mi cere scuze, dar Sylvie dă din umeri.

— N-a fost vina ta.

— Totuși aș fi putut să zic ceva.

Nu sunt sigur dacă vorbim despre accident sau despre Autumn.

— Nu trebuie să te prefaci că am fost mai mult decât prieteni de conjunctură, Jack. M-am săturat de oamenii care se prefac că țin la mine mai mult decât țin de fapt.

— Dumnezeule, Sylv! îi zic.

Nici eu nu cred că ne-am fi apropiat de la sine unul de celălalt, dar, în ultimii patru ani, am ajuns să cred că suntem un fel de camarazi.

— Îmi pare rău! zice ea, ceea ce e mai mult decât i-am spus eu ei și decid să-i explic de ce a fost o replică așa de nepotrivită.

— Finn nu s-a prefăcut niciodată că te iubește, îi mărturisesc. A mințit în legătură cu sentimentele lui pentru Autumn, însă te-a iubit.

— Doar că nu suficient...

— Eu...

Regret că nu pot să las baltă subiectul.

— Nu cred că s-a pus problema așa, Sylv.

Râde și eu tresar. Mă uit la ea. Nu zâmbește și are ochii închiși.

— Asta a zis și el.

— Da?

Gândul că n-o să știu niciodată versiunea lui în ceea ce privește conversația lor îmi distrage atenția.

— Și tu ce i-ai zis?

Scutură din cap.

— Nu-mi amintesc.

Scan with **Fast Scan**

Deschide ochii.

— Vestea bună e că doctorii spun că am amnezie disociativă, nu retrogradă, ceea ce înseamnă că faptul că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat cu câteva minute înainte de accident nu e semn de leziune a creierului. Potrivit lor, e doar un mecanism de apărare.

Râde, același râs rece și, pentru o clipă, seamănă cu Autumn stând pe canapea, dar respiră adânc și senzația dispare.

N-ar trebui s-o întreb, dar mă agasează felul în care mi-a descris Alexis scena în detaliu... totuși amintirile lui Sylvie din noaptea aceea nu sunt complete.

— Alexis mi-a spus că l-ai văzut când ți-ai revenit și că ai sunat la 911.

Sylvie nu mai râde de data asta.

— Asta mi-au spus, dar nu-mi aduc aminte să fi sunat! scutură ea din cap. Îmi aduc aminte cum i-am spus unui medic că mi-am dat seama că Finn e mort, după fața lui. Dar, mai târziu, la spital, când poliția a încercat să-mi ia o declarație, nu mi-am adus aminte cum mi-am revenit sau ceva despre fața lui. Mi-au făcut toate analizele și pare o contuzie obișnuită. Se pare că o să-mi amintesc totul când o să fiu pregătită.

— Oh! Poți să alegi să nu fii pregătită niciodată? spun eu sincer, dar râde iar și, de data asta, e un râs adevărat.

— Va trebui să-l întreb pe noul meu terapeut, îmi răspunde.

— Ce s-a întâmplat cu tipul pe care-l plăcea Finn?

Oftează.

— Domnul Giles l-a urât mereu pe Finn.

Gândul că cineva ar fi putut să-l urască pe Finn mă amuțește.

În depărtare, le văd pe Angelina și pe mama lui Autumn mergând împreună spre limuzină, braț la

Scan with **Fast Scan**

braț. Curând, eu și Sylvie vom rămâne singuri aici: noi, Finn și toți ceilalți oameni morți ca el.

— Bine, poate e prea mult să zic că l-a urât, continuă Sylvie, dar domnul Giles nu avea încredere în Finn. În plus, zicea că Finn era codependent. Ăsta era unul dintre motivele pentru care m-a sfătuit să plec în vara asta.

Să-mi acord spațiu ca să am grijă de mine, spune Sylvie ridicând din umeri. Eu și domnul Giles am crezut că, după tot progresul pe care l-am făcut cu... alte lucruri, probabil că e mai bine să o iau de la capăt cu cineva care nu are păreri preconcepute despre Finn, din moment ce ăsta o să fie subiectul ședințelor mele de acum încolo.

— Aha! o aprob eu.

Sylvie se uită în josul pantei. Ne uităm amândoi la limuzina care se îndepărtează.

Ce trădare din partea lui Alexis că mi-a povestit ce i-a făcut lui Sylvie profesorul ăla de la fosta ei școală! Fusesem doar pe jumătate atent și o mică parte din mine se întreba de ce-mi povestește asta, dar în mare parte mintea mea era cu gândul la corpul lui Alexis, nu-mi puneam problema că nu-i era o prietenă adevărată.

Sylvie începe să coboare dealul, se îndepărtează și mai mult de mormântul lui Finn, merge spre partea mai veche a cimitirului și o urmez.

— În mod ironic, îi zic, doar ca să zic ceva. Mă gândeam la cum nimeni n-ar fi putut să-l urască pe Finn și tu spui că doctorul tău nu-l plăcea, cel puțin ipotetic.

— O, eu îl urăsc pe Finn, mă asigură Sylvie și zâmbește ușor când vede ce șocat sunt. Nu mă înțelege greșit! Îl și iubesc. Dacă exista ceva care să mă ajute să încetez să-l mai iubesc, aș fi făcut-o de mult. Așa că îl iubesc și îl urăsc în același timp.

Scan with **Fast Scan**

— Bănuiesc..., mă bâlbâi eu vrând să-l apăr pe Finn, dar, de data asta, nu pot. Bănuiesc că ai dreptate.

Sylvie zâmbește iar și scutură din cap. Se oprește în loc.

— Jack, dacă ești cu adevărat prietenul meu, poți să faci ceva pentru mine?

— Dacă sunt cu adevărat prietenul tău, poți să nu-mi mai pui întrebări din astea?

— Corect, zice Sylvie și nu sunt sigur că și-a dat seama că glumesc. Dacă o să încetez să mai pun la îndoială prietenia noastră, o să încetezi și tu să mai crezi toate mizeriile pe care ți le zice Alexis?

— Credeam... credeam că Alexis e prietena ta.

— Da, zice Sylvie. Dar mai are nevoie de mult timp ca să se maturizeze.

O știu pe Sylvie suficient de bine cât să-mi dau seama că n-are sens să-i aduc aminte că Alexis e cu două săptămâni mai mare ca ea. Altfel, are dreptate; Alexis nu s-a maturizat prea mult în ultimii patru ani. E un lucru așa de simplu, însă explică așa de multe despre Alexis, nemaivorbind de relația mea cu ea; dar sunt prea șocat ca să zic ceva mai mult de-atât:

— Mda...

— Serios acum, ești mai matur decât ea încă de dinainte de clasa a unșpea.

Mergem pe o cărare de pietriș și-mi potrivesc pașii cu mersul ei ritmic. Ai zice că ne plimbăm împreună.

— Da, adaug eu, din același motiv.

De data asta, probabil că ghicește răspunsul în tonul meu, pentru că spune:

— Să nu-mi zici că n-ai observat că toate certurile voastre porneau de la ceva ce ai zis tu și ea nu voia să recunoască drept adevărat.

— O să fiu sincer cu tine, Sylv. Niciodată n-am știut exact de la ce porneau certurile cu Lexy.

Scan with **Fast Scan**

— E-n regulă, râde ea. Nici Lexy nu știa, dar nu știa că nu știe.

— Se pare că ești mai matură decât ea.

Sylvie dă din umeri și se uită în continuare în față.

— Încep să văd limpede multe lucruri când vine vorba de Alexis, îi zic. Nu ți-a fost mereu o prietenă bună.

Sylvie se uită la mine cum nu s-a mai uitat vreodată.

— Am notat, îmi zice.

Pietrișul scârțâie sub tălpile noastre.

Simt că ar trebui să zic ceva profund, să citez ceva spus de Finn, care să-i facă durerea mai puțin complicată. Dacă am fi într-un film, aș avea un flashback care să mă ajute să știu ce amintire să împărtășesc cu Sylvie, dar nu-mi vine nimic în minte.

Brusc, ne oprim din mers. Am observat că Sylvie a făcut o pauză și credeam că vrea doar să-și dea jos sacoul. Dar scoate o hartă printată și o analizează atent, încruntându-se.

— Cauți, ăăă, mormântul lui William Burroughs? o întreb.

Sylvie se uită la mine, confuză.

— Scriitorul. E îngropat aici.

— Nu, zice Sylvie. A fost un drogat care și-a împușcat soția.

Împăturește harta și o pune înapoi în sacou, pe care îl poartă în continuare, în ciuda căldurii.

— Voiam să văd mormântul Sarei Teasdale. A fost o poetă.

Continuă să meargă la fel de repede ca înainte.

— Nu credeam că-ți place poezia. Deloc chiar.

Mergem iar pe alee, iar ea o cotește la dreapta.

— Nu-mi place, zice Sylvie. În general, poezia mi se pare plictisitoare. Dar îmi plac poemele lui Teasdale.

Scan with **Fast Scan**

Spre deosebire de majoritatea poeților, știe cum să surprindă esența. Și dacă tot sunt aici...

Mergem mai departe, abandonăm cărarea de pietriș și pornim pe iarbă.

Sylvie numără în șoaptă pietrele de mormânt pe lângă care trecem, în timp ce eu merg în spatele ei. Mă gândesc la cum era acum o sută de ani, când mormintele astea erau noi, cât de importante au fost, cum oamenii veneau aici ca să jelească și să-și amintească. Mă întreb dacă mormântul lui Finn nu va ajunge într-o zi doar o piatră pe care oamenii o vor număra, în drum spre locul de veci al altcuiva.

— Uite-l! Oh!

În primă fază nu înțeleg, după care îmi dau seama.

Sara Teasdale s-a născut pe 8 august 1884.

— Nu știam când e născută, zice Sylvie.

— E doar o coincidență, îi spun.

Ridică din umeri și se uită la dată.

— Care e poezia ta preferată scrisă de ea? încerc eu să o fac să vorbească despre altceva.

Zâmbește într-un fel care-mi dă de înțeles că n-am reușit totuși să schimb subiectul, dacă asta speram.

Sylvie închide ochii și începe să recite:

— *Cât buzele-mi vor mai trăi,*
Cuvintele le vor lăsa nespuse,
Dar oare sufletu-și va aminti
Să le rostească după ce nu voi mai fi?

Și chiar de sufletul și-ar aminti,
Nu, dragul meu, tu nu l-ai observa.
Fiindcă acum s-asculți ai refuza,
Și pe atunci nu-l puteai auzi.

Sylvie nu deschide ochii, rămâne pur și simplu nemișcată. În sfârșit, i s-a făcut și ei foarte cald, iar fața

Scan with **Fast Scan**

îi lucește și e roșie, ca și cum ar fi plâns, deși sunt aproape sigur că nu a fost cazul.

— Atâta e?

Sylvie deschide ochii și se uită la mine.

— Ar putea fi toată, totuși a fost așa de scurtă...

— Ți-am spus că știa să surprindă esența, zice Sylvie.

În cele din urmă, își dă jos sacoul.

— Am găsit cartea scrisă de ea într-un anticariat cu volume în limba engleză, din Paris. Am citit poezia asta și m-a făcut să cumpăr cartea.

Își strânge sacoul și-l pune pe braț, apoi oftează.

— Am citit-o din scoarță-n scoarță de două ori, în tren spre Berlin.

— Știi...

Nu mi-e clar ce să zic, dar simt că trebuie să spun ceva important.

— Lui Finn i-ar plăcea asta. Faptul că ai vrut să vezi mormântul singurului poet care-ți place, după înmormântarea lui, spun, după care fac repede o precizare. Nu i-ar fi plăcut, știi tu, că el are o înmormântare.

Nu-mi dau seama dacă Sylvie încearcă să mă urmărească, așa că merg mai departe.

— Dar dacă ar fi trebuit să aibă o înmormântare, i-ar fi plăcut să faci asta. Că faci asta acum.

— Pentru că e genul de lucru pe care l-ar face Autumn? ridică ea bărbia și mă privește în ochi.

Clatin din cap.

— N-ar fi avut o hartă la ea. Sau ar fi pierdut harta ori s-ar fi pierdut și ea cu tot cu hartă, zic și fac un gest cu mâna, ca să înlătur fantoma lui Autumn. Dar, Sylv, ideea e că lui Finn i-ar fi plăcut că ai avut harta asta în buzunar pe tot parcursul înmormântării lui. I-ar fi plăcut să-i spui că, spre deosebire de alți poeți, ea chiar știa să găsească esența lucrurilor. Te-a iubit.

Sylvie se uită iar la mormânt.

Scan with **Fast Scan**

— Dar nu așa cum a iubit-o pe ea.

Nu pot s-o contrazic. Mai mult decât oricine, eu nu pot s-o contrazic, așa că-mi mut privirea spre data de pe mormânt.

Vântul se întețește și ne mai răcorește puțin. Sunt atât de mulți copaci bătrâni în partea asta de cimitir și foșnetul frunzelor e așa de puternic, încât de-abia o aud când îmi spune:

— Unde a fost?

— Autumn?

Sylvie dă din cap.

— M-am gândit s-o întreb pe Angelina, dar mi-am dat seama că știa că eu și Finn urma să ne despărțim în noaptea aia și de ce. Mi s-a părut că e mai bine să nu întreb.

— Autumn mi-a spus că simte că trebuie să-ți lase ție înmormântarea.

Nici mie nu mi s-a părut că are sens când mi-a zis Autumn asta, așa că nu mă aștept ca Sylvie să înțeleagă, dar dă din cap.

— Nu mă așteptam la asta din partea ei.

Nu mai zice niciunul dintre noi nimic. Pare că vântul o să se transforme într-o furtună de după-amiază. N-o să mai putem sta mult aici.

— Ăăă, nu voiai să fii singură cu poeta ta, nu?

— Poeta mea? zâmbește Sylvie, trist de data asta. A fost prima poetă care a câștigat Premiul Pulitzer, așa că nu e chiar poeta „mea". Dar nu, și mulțumesc că ai întrebat.

Face o pauză, după care continuă:

— Vrei să te duc acasă?

— Ăăă, da. Scuze. Nu mi-am planificat ziua bine.

— Majoritatea oamenilor nu-și planifică bine zilele, zice Sylvie, în timp ce-și pune sacoul pe ea.

Atinge piatra de mormânt cu două degete și adaugă:

Scan with **Fast Scan**

— Bine, hai să mergem!

*

Sylvie își aduce aminte drumul spre mormântul lui Finn fără să-l caute pe hartă. Când ajungem acolo, începe să plouă și trecem repede pe lângă el, îndreptându-ne spre mașină. Mi se pare o trădare să-l las așa, în ploaie.

În mașină, mă gândesc s-o întreb pe Sylvie dacă e sigură că vrea să conducă pe ploaie, dar, înainte să apuc să zic ceva, îmi spune:

— În cazul în care voiai să te oferi să conduci, să știi că nu am vrut să merg cu mașina cu ai mei tocmai pentru că nu pot să suport să conducă altcineva. O să fiu bine. Pune-ți centura de siguranță!

Mă uit în spate, în timp ce ne îndepărtăm de el, dar mă consolez cu gândul că Autumn va veni mai târziu ca să vadă că Finn s-a instalat cum trebuie.

Scan with **Fast Scan**

Șapte

La o săptămână după înmormântare, primesc un mesaj de la Charlie, fratele meu mai mare cel mai apropiat de vârsta mea, care, conform tradiției din familia Murphy, a avut misiunea să mă ducă la autobuzul de grădiniță sau să mă învețe să conduc.

Mama spune că nu mai alergi.

Traducere: ești bine?
Îi răspund.

A fost prea cald. Și am fost prea ocupat să-mi fac bagajele pentru facultate.

Traducere: sunt bine.
Charlie îmi răspunde.

Mama spune că nu te-ai apucat încă să-ți faci bagajele.

Traducere: pe naiba!

O să ies mai târziu la alergat.

Traducere: sunt bine.

Mama m-a rugat să vin acasă, să te ajut cu bagajele.

Traducere: pe naiba!

O să-i zic eu să te lase-n pace.

Traducere: o să fiu bine.

Scan with **Fast Scan**

OK. Și eu la fel. Ieși la alergat.

Traducere: o să-i spun mamei că ești bine, dar nu mă face să mint.

Așa că acum trebuie să ies la alergat.

*

Motivul pentru care nu am ieșit încă la alergat este că va trebui să găsesc un loc potrivit. Nu pentru că înainte alergam doar cu Finn. Ieșeam să alergăm împreună de câteva ori pe lună. Lui Finn îi plăcea să meargă mereu în alt loc, să schimbe peisajul sau ceva de genul ăsta. Mie mi s-a părut dintotdeauna o prostie să te duci undeva cu mașina doar ca să alergi, așa că o invita pe Sylvie când voia să meargă să alerge într-un parc sau într-o rezervație naturală.

Dar, uneori, mă suna sau îmi dădea un mesaj să-mi spună că are chef să alerge fix în momentul ăla și, cum și eu voiam să ies, ne întâlneam la jumătatea drumului între casele noastre și porneam.

Alergam prin tot Fergusonul. Nu există nicio stradă din apropierea casei mele care să nu fie plină de amintiri — vorbeam despre tot felul de prostii cu Finn, mă forțam să alerg mai repede ca să țin pasul cu el sau o lăsam mai moale când îmi zicea că e-n regulă.

Așa că de-asta am tot amânat. Acum trebuie să conduc undeva ca să ies la alergat, ceea ce e o prostie. Dar îmi pun echipamentul și mă sui în mașină, de parcă nu e un trotuar absolut perfect și în fața casei mele. În mai, m-am dus cu Alexis la ziua verișoarei ei, într-un foișor din parc, și-mi amintesc că acolo era o alee în jurul unui lac, așa că merg în direcția în care țin minte că era parcul până când, spre surprinderea mea, îl găsesc.

Bun. Deci o să alerg.

Scan with **Fast Scan**

Nu o să fac încălzirea mai mult decât o fac de obicei, deși Finn îmi spunea mereu că nu mă încălzesc suficient. Doar pentru că a murit nu înseamnă că tot ce spunea el era corect.

După încălzire, pornesc și mă simt bine.

Dar, evident, fiind prima tură, mă gândesc la Finn.

Pentru că el n-o să mai alerge.

Simt că moartea lui Finn m-a dat peste cap. De câte ori o să mă mai gândesc că să fii mort înseamnă că n-o să mai faci nimic de-acum încolo?

Ar fi trebuit să verific câte ture de lac înseamnă un kilometru. Pietrișul de pe alee e tasat și mai degrabă mă face să alunec, în loc să amortizeze impactul. O să fie o tură de anduranță, nu de viteză. Dar e-n regulă. Nu m-am uitat la ceas înainte să încep și habar n-am în cât timp parcurg primul kilometru.

— Hai să alergăm fără să ne întrebăm de ce, îmi zicea Finn, așa că pur și simplu alergam.

La naiba! La naiba! La naiba!

De ce n-a putut să rămână în mașină? Ce credea că putea să facă? S-o salveze pe Sylvie cu mâinile goale? Da, bine, cândva, când ne uitam la televizor, mi-a zis: „Nu așa se acordă primul ajutor".

I-am spus că, probabil, cineva s-a interesat cum se face înainte să filmeze, dar Finn a continuat, zicând că tipa aia n-ar fi putut niciodată să treacă de stern într-o asemenea poziție. I-am zis că poate nu au avut cum să plaseze camera pe decolteul ei în poziția pe care o descria el. S-a uitat spre ecran și a zis „A, da", pe un ton decepționat, ca și cum emisiunea l-a dezamăgit, alegând sânii în defavoarea unei manevre corecte de prim ajutor. Ceea ce a fost ciudat, pentru că știam sigur că-i plăceau sânii actriței.

Așa că poate Finn ar fi putut să-i acorde primul ajutor lui Sylvie dacă ea ar fi avut nevoie.

Scan with **Fast Scan**

Trec la a doua tură în jurul lacului. Nu mi se pare că am alergat mai mult de trei sute de metri.

Totuși Finn ar fi trebuit să fie mai atent.

Ăsta e celălalt lucru care mă scoate din sărite. Era un șofer enervant de atent. Ce naiba s-a întâmplat? I se părea o tortură să conducă pe ploaie. Era așa de paranoic!

Brusc, îmi dau seama pe cine ar trebui să fiu nervos.

Finn ne-a făcut să așteptăm patruzeci de minute odată, când Kyle refuza să-și pună centura. Da, Kyle e mai tâmpit când e beat, dar a fost amuzant să-l văd pierzându-și cumpătul când Finn i-a zis: „O să-i dau un mesaj mamei mele să-i spun că un nemernic nu vrea să-și pună centura de siguranță. N-o să se supere dacă stăm aici toată noaptea. Hai, așa facem!"

Dar, mă întreb acum, de ce nu avea Sylvie pusă centura de siguranță?

Până azi, toată povestea asta cu „Sylvie a zburat prin parbriz, dar e bine" mi s-a învârtit prin cap, fără să o analizez.

Dacă așa s-a întâmplat, înseamnă că Sylvie nu avea centura pusă, or, Finn nu conducea niciodată dacă un pasager nu-și punea centura.

Sylvie spune că nu-și amintește ultimele minute de dinainte de accident.

Timp de cinci-șase metri de alergat, mă întreb dacă nu cumva ea l-a omorât pe Finn, dar toate piesele puzzle-ului sunt prea disparate ca să poată fi puse laolaltă.

Era seară când m-a sunat Finn. A murit la miezul nopții.

A vrut probabil să discute sincer cu Sylvie și sigur că ea nu l-a lăsat să scape ușor, așa că, după ore întregi de condus, probabil că era distras sau obosit, așa că a scăpat controlul volanului și a intrat în

Scan with **Fast Scan**

parapet. Dar de ce nu-și pusese ea centura de siguranță?

Mă opresc brusc și aproape că mă împiedic, dar îmi recapăt echilibrul, iar apoi îmi scot telefonul. Înainte să mă gândesc dacă e bine ce fac, îi scriu un mesaj lui Sylvie: De ce nu purtai centura de siguranță?

Alerg din nou și dau frâu liber furiei care clocotește în mine.

De ce nu purtai centura de siguranță?

Întrebarea mă obsedează, mi-o pun din nou și din nou, până când cuvintele își pierd înțelesul. Alerg în continuare, până când furia se evaporă, până când nu mă mai gândesc la nimic, doar la respirația mea, încercând să trag mai tare. Continui să alerg, continui să alerg și să merg mai departe.

*

Nu aleg conștient să mă opresc; mă gândesc că mi-a cerut-o corpul meu, pentru că mă opresc brusc; Finn sigur mi-ar fi spus că nu e bine pentru articulații.

Mă uit la ceas. Alerg de patruzeci și cinci de minute, timp în care am primit patru mesaje de la Sylvie.

Acum patruzeci de minute:

Ți-am spus. Nu-mi amintesc.

După încă cinci minute:

Îmi pare rău.

Cu unsprezece minute în urmă:

Chiar dacă nu-mi amintesc, tot vina mea e.

Scan with **Fast Scan**

La un minut după aceea:

Îmi pare rău, Jack.

Traducere: sunt un nenorocit.

Mă uit la ultimul ei mesaj, încă respirând precipitat. O picătură de transpirație se prelinge pe ecranul telefonului și ascunde cuvintele. Ce i-ar fi zis Finn?

A fost vina ploii — îi scriu și trimit mesajul.

Nu-mi răspunde.

Scan with **Fast Scan**

Opt

Probabil că ar fi trebuit să sun, nu să apar așa aici. Antrenorul se foiește de pe un picior pe altul și se uită la membrii echipei, care aleargă pe pistă.

Echipă din care eu nu mai fac parte.

Ceva ce eu și Finn avem în comun.

— Teoretic, spune antrenorul, n-ar trebui să mai fii în campus. Odată ce ai absolvit, ești ca orice alt adult, iar părinții acestor elevi au încredere în mine că nu las pe nimeni străin să se apropie de copiii lor.

Stau în fața lui și nu mă simt absolut deloc ca un adult.

Antrenorul se uită iar spre echipă.

Vreau doar să țipe cineva la mine să mă mișc mai repede, pentru ca mintea mea să se liniștească. Vreau să mă concentrez să-mi oblig corpul să facă chestii pe care nu vrea să le facă, ca să nu mă mai gândesc la toate lucrurile la care nu vreau să mă gândesc.

— Uite cum facem, îmi zice antrenorul. O să completez niște hârtii din care să rezulte că poți să fii voluntar pe timpul verii.

Vorbește cu glasul ăla al lui de dinaintea meciului și, drept răspuns, îmi îndrept involuntar spatele.

— Dar trebuie să-mi demonstrezi că înțelegi că risc pentru tine, Murphy. Înțelegi ce spun?

— Da, domnule, răspund răsuflând ușurat.

Asta știu să fac. Asta pot să înțeleg. Nu e ca la cinele cu mama și cu tata din ultima vreme, când vor să știe la ce mă gândesc și cum mă simt, pentru prima dată de nu mai știu când. Antrenorul îmi zice să mă adun sau să zbor de-aici. Asta știu să fac.

Scan with **Fast Scan**

Mă alătur echipei pe pista de alergare, fără să mai zic nimic.

— Ah! Bună, Murphy, zice Ricky, dar nimeni altcineva nu spune nimic.

Toată lumea e concentrată pe propriul ritm.

Fac parte din mulțime. Suntem un organism care respiră și se mișcă la unison, în jurul pistei, tură după tură.

Inspir cu Ricky și expir cu Jamal.

Mintea mea e goală, cum pățesc des oamenii în timp ce aleargă.

Când antrenorul suflă în fluier, eu tot aș mai putea să alerg și mintea mea își aduce aminte că Finn nu e cu noi și că nu pot să alerg fără el, dar apoi antrenorul strigă „Sărituri pe cutie!" și singurul lucru la care mă mai pot gândi e cât de mult urăsc săriturile pe cutie.

Urăsc săriturile pe cutie.

Chiar urăsc săriturile pe cutie.

Urăsc săriturile pe cutie din tot sufletul.

Ah, și acum alergare cu genunchii la piept? Naiba s-o ia de alergare!

Naiba să-l ia pe antrenor, care spune că trebuie să alergăm cu genunchii la piept patru minute.

Naiba să le ia de patru minute!

Singurul lucru pe care-l urăsc mai mult decât alergarea cu genunchii la piept e alergarea între jaloane.

Și probabil că asta o să urmeze, dacă mă gândesc bine.

Cum se poate să nu fi trecut deja patru minute?

Eu și Finn obișnuiam să ne contrazicem pe tema asta: ce era mai rău, alergarea între jaloane sau cea cu genunchii la piept?

Dar nu mai contează, pentru că nu trebuie să alergăm între jaloane. Facem genuflexiuni.

Naiba să le ia de genuflexiuni!

Scan with **Fast Scan**

Și tot așa.

*

La finalul zilei, când antrenorul strigă „La dușuri!“, creierul mi se scurtcircuitează. Am iar senzația pe care am avut-o în subsol la Alexis, că mă uit la mine însumi.

Finn e mort.

Liceul s-a terminat.

Stau și mă uit la ceilalți copii, care aleargă spre vestiare. Antrenorul se întoarce, mă vede și deschide gura ca să țipe la mine, dar își aduce aminte. Fac un pas în față.

— Ăăă, mai bine fac duș acasă...

Nu-mi vine să cred că am voie să zic asta.

Antrenorul dă afirmativ din cap.

— Crezi că o să te întorci mâine sau săptămâna viitoare?

— Nu, îi zic. Am obținut ce-am avut nevoie. Săptămâna viitoare o să plec la facultate și acolo o să am unde să alerg, fără să...

La fel de incapabil să vorbesc eram și acum trei ore, când am ajuns aici, dar și de data asta mă înțelege.

— Poți depăși o situație doar dacă treci prin ea! spune, dând din cap.

De-a lungul anilor, antrenorul a rostit deseori aceste cuvinte, dar de fiecare dată era vorba de un jucător care, înconjurat de adversari, trebuia să-și facă loc înainte ca mingea să fie luată de altcineva.

Dar are sens și astăzi, aici.

— Da, îl aprob. Cred că tocmai mi-am dat seama de asta.

Mă bate pe spate, apoi se strâmbă și râde de cât de ud îmi e tricoul, după care își șterge palma pe blugi.

Scan with **Fast Scan**

— Du-te să faci duș, Murphy! Du-te la facultate! O să treci peste toate astea.

În drum spre casă, nu mă simt mai bine, dar am un dram de speranță că vorbele lui se vor adeveri.

Scan with **Fast Scan**

Nouă

Câteva zile mai târziu, în timp ce-mi făceam bagajele, primesc un mesaj vocal.

— Bună, Jack! recunosc vocea Angelinei. Sunt mama lui Finn.

S-a prezentat nu pentru că nu mi-aș fi dat seama cine e, ci pentru că a vrut să-i mai pronunțe o dată numele, să simtă că mai e al ei. Înghit în sec și încerc să mă concentrez la mesajul ei. Vinde mașina lui Finn, dar cei de la garaj i-au spus că trebuie luate din ea toate obiectele lui personale. Vreau s-o ajut eu?

Sunt surprins. Finn își ținea mașina așa de curată, încât se făceau și glume pe tema asta printre băieții din echipa de fotbal. O sun și notez adresa garajului unde a fost dusă mașina după accident. Cei de-acolo îmi spun că pot să merg astăzi și, cum vreau să scap cât mai repede de sarcina asta, plec către garaj.

*

Bărbatul care mă conduce la mașină pare să n-aibă nici cea mai vagă idee că a avut loc o tragedie.

Când descuie poarta, se întoarce spre mine și-mi spune:

— Daunele sunt minime. Ești sigur că mama ta vrea s-o vândă?

Ridic din umeri.

Țin în mână cheia lui Finn, unul dintre ultimele lucruri pe care le-a atins. O strâng în palmă și mă gândesc cum ar fi dacă am putea să călătorim în timp. Ar fi așa de ușor să-i salvez viața lui Finn, dacă n-ar exista limitele de timp și spațiu!

Scan with **Fast Scan**

— Ăăă, dacă ești sigur că nu vrei s-o reparăm, golește-o și o să te rugăm să semnezi ceva în numele mamei tale, în birou.

Nu mă obosesc să-l corectez și-l las să se îndepărteze.

Mica mașină roșie a lui Finn.

Ca atunci când am intrat la el în casă, și acum ar fi trebuit să mă aștept să fiu asaltat de amintiri.

Prima dată când am văzut mașina asta: Finn, mândru, dar stânjenit de faptul că era mândru, a condus în jurul casei mele înainte de cină, iar mama m-a lăsat să merg cu el doar pentru că-l plăcea pe Finn.

Nopțile de după petreceri, diminețile dinaintea antrenamentelor de fotbal.

Uneori, ne ciondăneam. Alteori, râdeam.

De cele mai multe ori, ascultam muzică și nu ne dădeam seama că avem un timp limitat împreună.

Poate dacă aș fi știut că o să-mi fie așa de greu, n-aș fi venit. Dar cine altcineva să vină?

După care văd spărtura din parbriz.

Când mă uit mai bine, mi se pare că o văd și pe Sylvie zburând prin el.

Cum de a supraviețuit?

Îmi reamintesc că nu s-a dat o viață pentru alta. Dacă Sylvie ar fi murit în urma impactului, Finn tot ar fi alergat spre ea, tot ar fi fost agitat și n-ar fi văzut cablul de electricitate din balta de lângă Sylvie.

Respir adânc și fac ce trebuie să fac.

Nu sunt multe lucruri. Iau CD-urile și umbrela din torpedou. Din portbagaj, iau cablurile de curent și trusa de prim ajutor. Pe bancheta din spate văd niște ambalaje de tacos și de bomboane, lucru care aproape că mă șochează. Doar ambalajele astea mă fac să mă uit și sub scaunul din față.

Apoi văd punga.

Scan with **Fast Scan**

În timp ce o scot, deși știu că nu sunt droguri, tot îmi trece gândul ăsta prin minte, din moment ce era ascunsă și împachetată așa de atent.

Devine repede evident de ce a ascuns-o.

Îmi spusese că mai avea de făcut un drum înainte să ajungă la Sylvie.

Îmi spusese că era „absolut“ sigur că Autumn îl iubea.

Asta explică și de ce sunt gunoaie în mașina lui Finn Smith.

Brusc, o urăsc pe fata asta așa de mult! Autumn a fost motivul pentru care Finn voia să se despartă de Sylvie și pentru care a condus pe ploaie. Ea a fost motivul pentru care nu a fost atent în acea noapte.

Dacă n-ar fi înșelat-o pe Sylvie cu o noapte în urmă, Finn i-ar fi spus probabil că trebuie să meargă acasă, că o să vorbească la telefon a doua zi. Dar vina — vina cu privire la lucrurile pe care Autumn l-a convins să le facă — l-a ținut treaz toată noaptea, chiar dacă era târziu, chiar dacă ploua și ura să conducă pe ploaie.

Dacă ai scoate-o pe Autumn din ecuație, Finn ar fi în continuare în viață.

Cu o pungă de hârtie în care am pus toate lucrurile din mica mașină roșie a lui Finn, plec de la garaj și o sun pe mama lui. Mă întreabă dacă pot să trec pe la ea, așa că merg spre casa lui Finn.

Arată mai slabă și pare că nu a dormit bine, dar zâmbetul Angelinei e sincer. Îmi deschide ușa și intru în hol. În mod normal, n-ar fi trecut o perioadă așa de lungă până s-o văd. Nu-mi aduc aminte să fi trecut vreodată o săptămână fără să vin la Finn acasă. Mi se pare natural s-o îmbrățișez, deși nu făceam asta niciodată când Finn era în viață.

— Mulțumesc, îmi spune. Sper că nu ți-am cerut prea mult.

Scan with **Fast Scan**

— Nu, îi zic. Mă bucur că am putut să te ajut. Mai era și o umbrelă pe care era scris ceva în franceză. M-am gândit că e a lui Sylvie, dar am adus restul lucrurilor, spun și îi întind punga de hârtie.

Se uită înăuntru o clipă.

— Ai ascultat CD-urile, Jack?

Dau din cap afirmativ.

— Multumesc!

Îmi întinde teancul de CD-uri și scoate trusa de prim ajutor. O ține în mână cu tandrețe. Fața i se întunecă pentru o clipă.

— De-ar fi..., spune în șoaptă.

Și înțeleg.

De-ar fi putut asta să-l salveze. De-ar fi reușit firea lui precaută să-l salveze cumva.

— La început, zice, fără să-și ia ochii de la trusă, am crezut că o să devin genul de părinte care transformă camera copilului într-un muzeu, lăsând fiecare obiect la locul lui, inclusiv blugii de pe jos, știi?

Nu știu. Nu m-am gândit niciodată că sunt destul de mulți părinți cărora le mor copiii, încât să existe mai multe tipuri de reacții. Mi se pare că e o întreagă lume secretă de oameni la care nu m-am gândit. Înainte să apuc să mă gândesc prea mult la asta, Angelina continuă.

— Dar ieri am văzut pe cineva la semafor care cerșea și purta niște pantaloni prea scurți și m-am gândit: *Are nevoie de niște pantaloni ca ai lui Finny.* Și am știut ce ar fi vrut să fac. Sunt lucrurile lui, așa că, dacă asta ar fi vrut Finny să fac, asta ar trebui să fac.

Se uită la mine și dau din cap.

— Aș putea să las niște lucruri sau...

Mă opresc când o văd pe Angelina încruntându-se.

— Autumn nu e pregătită să renunțe la lucrurile din camera lui Finn. Când i-am spus că mă gândesc să-i

Scan with **Fast Scan**

donez hainele... Știe că o să le donez până de Crăciun și o să păstreze ea blugii care erau pe jos.

Dă din cap, apoi continuă:

— Îmi pare rău. Ideea era că o să păstrez trusa de prim ajutor în mașina mea, dar n-ai nevoie de niște cabluri de curent?

— Ba da, chiar am nevoie.

Finn mi-a spus o dată sau de două ori că ar trebui să am niște cabluri și o trusă de prim ajutor, dar cred că ar fi considerat de ajuns dacă aveam măcar cablurile.

— Mi-ar plăcea să știu că o să le folosești, spune Angelina. Nu că aș vrea să ai probleme cu mașina, dar, ca în cazul CD-urilor și al hainelor, vreau ca lucrurile lui să fie folosite.

— Da, înțeleg asta, o asigur eu. Sper ca Autumn să te lase să faci ce vrei cu lucrurile lui.

— Lui Autumn îi e greu să accepte realitatea, spunea ea întunecându-se din nou la față. Problema nu e că nu mă lasă. Ci că...

Se oprește iar, ca și cum se uită la o scenă care se derulează în mintea ei. Angelina își mușcă buzele și dă din cap.

— Îmi pare rău, Jack. Autumn va fi bine în cele din urmă. Cred că-mi fac mai multe griji pentru ea acum pentru că nu mai pot să-mi fac griji pentru el.

Pentru prima dată de când mi-a deschis ușa, ochii i se umplu de lacrimi.

— Vine la Springfield, nu?

Angelina confirmă dând din cap.

— Poate anul viitor. Autumn are nevoie de timp, repetă.

— Oh!

— Sunt așa de bucuroasă pentru tine, Jack! încearcă ea să schimbe tonul conversației noastre. O să-ți prindă bine să mergi la facultate. E o lume nouă.

Scan with **Fast Scan**

— Da, sunt eu de acord, încercând să-i imit tonul vesel.

— Și anul viitor poate o să-i arăți și lui Autumn cum funcționează lucrurile, nu?

Încearcă să zâmbească.

— Sigur. Ăăă, o saluți tu din partea mea?

— Da.

Angelina întinde o mână spre mine, de parcă vrea să mă mângâie pe păr, apoi și-o pune pe umărul meu.

— Mulțumesc că ești un prieten așa de bun pentru noi toți.

Poate nu sunt așa de bun precum crede, pentru că nu-i spun nimic despre punga de plastic pe care am găsit-o sub scaun, care era pentru Autumn.

Nu i-o duc ei. Dar nici n-o arunc.

Pun cablurile lui Finn în portbagajul meu și punga pentru Autumn sub scaunul din față, așa cum fusese ascunsă și la el în mașină. Nu pot să o arunc. Îl leagă pe Finn de lumea asta, dar e și un simbol al faptului că dragostea pentru ea l-a omorât în cele din urmă.

Autumn o să fie bine și fără ea. Așa a zis și Angelina.

Scan with **Fast Scan**

Zece

De-abia când primesc mesajul în care Alexis îmi spune că trebuie să vorbim îmi dau seama că nu ne-am despărțit încă. Faptul că nu ne-am împăcat vreodată oficial nu schimbă necesitatea unei despărțiri oficiale. Așa că ne întâlnim la cafeneaua din Ferguson.

Nu m-am gândit mult la asta, dar se pare că Alexis, da.

Când o văd așteptându-mă la masa din mijlocul cafenelei, îmi dau seama că ceva e în neregulă. În primul rând, Alexis întârzie întotdeauna. Nasturii închiși până sus și felul în care stă picior peste picior îmi aduc aminte de Sylvie, dar nu într-un sens bun.

— Bună! o salut și mă așez pe scaunul din fața ei.

Până nu demult, credeam că sunt îndrăgostit de ea.

— Mă bucur că ai putut să vii, spune Alexis și arată de parcă e deghizată în Sylvie sau, mai degrabă, în cea mai rea versiune a ei.

Acea Sylvie care se uita de sus la tine doar pentru că te bucurai că ai luat 6 la un test.

— Da.

Deși știu că n-are niciun sens, încerc să am un ton degajat.

— Mulțumesc că m-ai invitat. E bine să rezolvăm lucrurile înainte să mergem la facultate, nu?

— Nu, Jack, nu știu! spune Alexis.

— Ah!

Ne uităm unul la celălalt, după care mă uit la cana ei de cafea. Încercând să amân interogatoriul ei, o întreb:

Scan with **Fast Scan**

— Vrei să-ți mai iau și ție o cafea?

— Sigur, zice Alexis.

Ce nu spune e și „Măcar atât poți să faci", dar cumva înțeleg mesajul.

Plătesc, apoi îmi umplu o cană de cafea și umplu și cana ei. În timp ce vin dinspre zona de autoservire cu cafea, nu mă pot abține să nu mă gândesc la toate dățile în care am venit aici, cu Finn și cu Sylvie, ca să învățăm. Chiar dacă nu învățam noi prea mult, lucru care o enerva pe Sylvie, dar nu și pe noi.

Fără să mă gândesc, i-am pus cafea tare, așa cum bea Sylvie. Cu zahăr și lapte, însă Alexis tot se strâmbă când ia prima gură. Dar nu se plânge. Împinge cana într-o parte și se uită la mine.

— Așadar, zice.

— Da?

— Ai fost un iubit de tot rahatul în vara asta, îmi spune Alexis.

— Cum e posibil? Când nici măcar nu sunt iubitul tău?

— M-am culcat cu tine toată vara.

Vorbește încet și trist, de parcă regretă că a avut așteptări mai mari de la mine.

— Tu ești cea care a zis „Nu e nimic serios. E doar convenabil", mai ții minte?

Face un gest cu mâna, de parcă vrea să alunge cuvintele mele — sau mai degrabă cuvintele ei.

— Nu contează dacă am fost sau nu efectiv împreună. Nu te-ai purtat frumos cu mine, așa că am venit să-ți zic, o dată pentru totdeauna, că am terminat-o cu tine. Gata!

Se încruntă și-mi dau seama că deja are replica pregătită, indiferent de răspunsul meu.

— Da, știu. Pentru că ne-am despărțit în martie și nu am mai vorbit de trei săptămâni.

Scan with **Fast Scan**

— Și de ce s-a întâmplat asta, Jack? De ce nu am mai vorbit?

— Serios?

Suflam în cafea ca s-o răcoresc, dar încremenesc ținând cana la gură și mă uit șocat la ea.

— Da, serios, spune ridicând bărbia.

— Pentru că a murit Finn, Lexy.

Sunt așa de confuz! Las cana jos cu un zgomot ușor. Se varsă puțin pe degetele mele, dar nu reacționez.

— Exact, zice și ridică mâinile în aer, de parcă am dovedit întocmai ce zicea și ea.

— Nu înțeleg. Sufăr, Lexy.

— Și m-ai lăsat pe mine să sufăr singură!

Nu-mi dau seama dacă toată lumea a amuțit în urma ieșirii ei sau dacă am surzit eu. În orice caz, îmi țiuie urechile și de-asta nu mă aud când zic:

— Cum îndrăznești?

Probabil că și lui Alexis îi țiuie urechile, pentru că-și pune mâna la ureche și zice?

— Ce? Vorbește mai tare!

— Cum îndrăznești să-mi spui asta? repet, în timp ce senzația asta ciudată de calm mă inundă.

Brusc, totul devine așa de evident!

Mi-am zis de atât de multe ori că, în sfârșit, am văzut-o pe „adevărata“ Alexis, că n-o să mă mai las păcălit de ea niciodată, dar mereu ajungeam să o cred. Dar acum înțeleg. Am văzut părți din Alexis cea adevărată, dar nu am văzut-o niciodată pe de-a întregul. Acum se îmbină toate piesele și o văd pe Alexis în întregime.

De fapt, e o imagine foarte simplă. E o fată foarte nesigură, care se definește doar în raport cu oamenii de care se înconjoară. Prietenii ei sunt o colecție, un sistem planetar pe care l-a construit ca să graviteze în jurul ei.

Scan with **Fast Scan**

— Cum îndrăznesc? Jack, tu...

— Nu, nu, îi zic. Dacă ai fi vrut, aș fi putut să te invit aici și să-ți spun „Hei, ne-am tras-o toată vara, apoi prietenul meu cel mai bun a murit și *tu* nici măcar nu m-ai întrebat cum mă simt". Aș putea să fac asta. Așa că nu ai dreptul să vii să mă iei tu pe mine la întrebări.

Încerc să nu-i vorbesc ca unui copil, dar e greu.

— A fost și prietenul meu, zice Alexis. Oare de ce tu și Sylvie nu pricepeți asta?

Și se întâmplă iar. E atât de evident, încât încep să râd.

E surprinsă și nu se mai poate concentra, iar acum, că tace, îi comunic amuzat ce revelație am:

— Nu e vorba de noi doi, nu-i așa, Lex? Sylvie a terminat-o cu tine.

Încerc să nu râd, pentru că acum mi se pare că sunt răutăcios, dar e totul așa de ridicol și de evident! Sylvie a rănit-o, așa că acum încearcă să mă rănească ea pe mine, în loc să se uite puțin la ea însăși și să se gândească de ce a luat Sylvie decizia asta.

Alexis fumegă de furie.

— Eu și Sylvie nu ne-am certat! Avem amândouă multe pe cap, eu plec la facultate și ea trebuie să-și găsească un nou psihiatru — biata de ea! —, așa că avem amândouă nevoie de puțin spațiu.

Alexis, fata de care credeam cândva că sunt îndrăgostit, se uită urât la mine.

— Hm...

Iau o gură de cafea, chiar dacă nu s-a răcorit încă și îmi arde gâtul.

— Presupun că asta ți-a zis Sylvie, după care ai ripostat — pentru că mi-e foarte clar că ai ripostat — și atunci Sylvie ți-a zis exact ce mi-ai zis tu mie acum, nu?

— Cine și ce i-a zis cui?

Scan with **Fast Scan**

Alexis ia o gură din cafeaua care știu că nu-i place și încearcă să nu se strâmbe.

— Ai lăsat-o să sufere singură, Lexy. Ce naiba?

Încă o dată, simt cum se îmbină toate piesele și văd, în sfârșit, ce ar fi trebuit să fie evident de mult.

— A doua zi după accident, de ce veneau oamenii la tine acasă, în loc să te duci tu la Sylvie? o întreb.

— M-am dus la spital când m-au sunat părinții ei. Eram obosită și voiam să merg acasă! Și prietenii noștri aveau nevoie de un loc în care să jelească împreună, Jack. Sylvie nu e singura mea prietenă.

— Există câte un subsol în fiecare casă din orașul ăsta nenorocit și știi bine asta. Sylvie avea nevoie de tine. Dumnezeule, nu m-ar fi deranjat dacă...

Calmul din vocea mea se risipește și nu mă pot abține să nu continui:

— Ar fi fost drăguț din partea ta dacă mi-ai fi zis ceva care să-mi arate că pricepi că a fost prietenul meu cel mai bun, Lex. Poate singurul meu prieten adevărat, nu știu. Dar faptul că-ți compari durerea cu a mea? Sau cu a lui Sylvie?

Dau din cap. Conversația asta n-are niciun rost.

Mă pregătesc să mă ridic. Nu cred că Alexis se așteaptă să plec fără permisiunea ei, pentru că pufnește supărată.

Mă uit la ea pentru ultima dată. E frumoasă. Deocamdată.

— Sylvie a spus că trebuie să te maturizezi, dar... sincer, Lex! Dacă ești așa imatură la optsprezece ani, nu știu dacă o să te mai maturizezi vreodată. Sper să faci asta, dar...

Ridic din umeri.

Renunț și mă ridic.

— Jack, doar n-ai de gând să...

Ba exact asta am de gând să fac, iar ea nu are cum să mai schimbe nimic.

Scan with **Fast Scan**

Unsprezece

Se pare că ultimul lucru pe care trebuie să-l fac ca să le arăt părinților mei că o să fiu bine e să ies cu „prietenii mei“ înainte să plec la facultate. Nu e momentul potrivit să le mărturisesc că mă întreb dacă mai am și alți prieteni în afară de Finn. Încep să văd cât de superficiale au fost celelalte relații ale mele. Aproape că-mi doresc să nu fi fost așa de dur cu Sylvie. Bănuiesc că nu ar ajuta foarte mult dacă i-aș trimite un mesaj să-i spun că poate a avut dreptate, că poate nu am știut cu adevărat ce înseamnă prietenia până când nu mi-a fost luată.

Dar Kyle îmi scrie un SMS ca să mă anunțe că se organizează o petrecere în St. Charles în seara asta și, deși e prima dată când cineva din clasă îmi scrie de la înmormântare încoace, sunt destul de impresionat. O parte din mine se întreabă dacă e normal. Finn nu stătea cu mine la toate petrecerile. De multe ori, era ocupat să aibă grijă de Sylvie, să nu fie provocată de cineva să se îmbete.

Când le spun părinților mei că e o petrecere pe celălalt mal al râului și că o parte din echipa de fotbal o să fie acolo, așa că mă gândesc să merg și eu să-mi iau la revedere, fețele lor se înseninează. Iar asta aproape că merită tot efortul meu. Dacă pot să-i păcălesc pe părinții mei că o să fiu bine, poate că în cele din urmă o să mă păcălesc și pe mine.

*

În timp ce conduc pe pod spre St. Charles, mă gândesc la cum vorbea Finn mereu despre extinderea

Scan with Fast Scan

aeroportului și despre exodul persoanelor caucaziene din zone care devin mai diverse și cum răspundeam „Da, oamenii sunt de rahat. Dar ce poți să faci?". Dacă era și Sylvie cu noi în mașină, vorbea ea cu el despre asta, iar eu nu mai eram atent sau, dacă era și Alexis cu noi, o sărutam. Nu zic că nu mi se păreau importante subiectele abordate de Finn, dar mă gândeam că suntem doar niște copii. Ce puteam noi să facem?

Bănuiesc că nu mai gândesc astfel, dar nici nu am pe cineva care să-mi explice toate lucrurile astea.

Aș putea s-o întreb pe Sylvie, dar se poate să nu mai vrea să vorbească cu mine, de la ultimele noastre mesaje.

Odată ce ajung la adresa respectivă, recunosc casa. Am mai fost aici. La o petrecere restrânsă, unde toată lumea cunoștea pe toată lumea. Finn, Sylvie, Alexis și cu mine eram acolo doar pentru că un băiat mai mare din echipă o cunoștea pe gazdă și ne-a invitat și pe noi. Dar, pe cât de mică a fost petrecerea, pe atât de mult alcool s-a consumat. La un moment dat, târziu în noapte, un tip a zis că polițistul care locuia alături o să vină curând acasă și a întrebat dacă n-ar fi amuzant ca una dintre fete să-i arate sânii.

În ciuda faptului că mai multe persoane, inclusiv gazda, au zis că e o idee proastă din motive evidente, Sylvie s-a oferit voluntară. Nu a contat că majoritatea oamenilor erau suficient de treji încât să nu lase o fată superbeată să se pună prost cu un polițist, Sylvie și Finn s-au certat din nou, Sylvie reproșându-i lui Finn că încearcă s-o controleze pentru că nu o lăsa să facă ceva prostesc. Și, mai rău, s-au certat în mica mașină roșie a lui Finn, în timp ce eu și Alexis stăteam înghesuiți pe bancheta din spate și Alexis era supărată pe mine din cine știe ce motiv misterios.

Scan with **Fast Scan**

De fiecare dată când se certau de față cu mine, aș fi vrut să le spun că, după ce Sylvie se trezea din beție, era de acord cam în 90% din cazuri că fusese o idee proastă. Iar lui Finn aș fi vrut să-i spun că n-avea sens să încerce s-o convingă pe Sylvie de ceva când era beată.

La naiba, Finn, las-o să doarmă! îmi ziceam. Și uneori îmi mai ziceam și: *Oricât de mult te-ai certa cu ea, tot n-o să fie ca Autumn, frate.* Dar nu i-am zis niciodată nimic, iar acum nu știu dacă am făcut bine sau nu.

Deci.

Măcar la petrecerea asta n-o să am amintiri plăcute care să mă chinuie.

Din fericire, de data asta petrecerea e mult mai mare decât cealaltă. Îmi dau seama după numărul de mașini parcate în fața casei. Mă întreb dacă polițistul mai locuiește alături, pentru că strada e destul de aglomerată și oamenii din curte vorbesc tare... dar deocamdată e de-abia ora nouă.

Scopul meu e să vorbesc cu cel puțin trei oameni ale căror nume sunt cunoscute de către părinții mei, după care să plec acasă. Mâine, când mă vor întreba părinții, o să le zic că m-am bucurat să-l văd pe X, să-mi iau rămas-bun de la Y, apoi o să le zic că mă duc în camera mea să-mi fac bagajele și o să trag un pui de somn.

Urc scările din fața casei și intru fără să sun la ușă, pentru că e genul de petrecere la care așa se face. Nu dau de nimeni cunoscut; bucătăria e la capătul holului și văd oameni stând la coadă la bere, așa că mă gândesc că pot să merg și eu într-acolo.

Imediat îl văd pe Trevor Jones la coadă. Perfect!

— Bună, îi zic când mă apropii de el, având însă grijă să nu pară că mă bag în față.

Scan with **Fast Scan**

Poate se gândește la altceva, pentru că o clipă pare livid.

— Bună, Murphy! îmi răspunde.

— Ce faci?

— Nimic, îmi zice, de parcă aș fi un profesor sau un polițist. Tu ești bine?

— Da. Cine mai e pe-aici?

— Știi tu, băieții.

— Bine! răspund la replica lui seacă.

Oare Trevor nu m-a plăcut niciodată și de-abia acum îmi dau seama de asta?

— Ricky e aici?

— Da... Probabil...

Coada înaintează.

— Atunci te las să-ți iei de băut și mă duc să mai salut niște oameni.

— Cool!

Pare ușurat. Se întoarce spre bucătărie și eu plec.

Toată lumea îl plăcea pe Finn. Îl plăceau chiar și oamenii pe care el nu prea îi plăcea, pentru că se purta cu toată lumea la fel. Oare pe mine mă plăceau oamenii doar pentru că eram cu Finn? Oare îmi tolerau prezența doar ca să stea în preajma lui?

Nu pare să aibă prea mult sens și n-am de gând să-l las pe Trevor, cu ciudatul lui comportament, să-mi strice seara.

În hol e un intrând unde s-au adunat mai multe fete și văd cum una dintre ele face un semn spre mine și le șoptește ceva prietenelor ei. Chloe a fost cu Seth, din echipa de fotbal, mai bine de un an, dar s-au despărțit după ce Finn a condus-o pe Chloe acasă într-o noapte, când Seth n-a vrut să plece de la o petrecere. Nu s-a întâmplat nimic între ei, evident. A fost doar un gest frumos, a condus-o acasă când iubitul ei a refuzat să facă asta. Dar se pare că de-atunci Chloe nu l-a mai plăcut pe Seth. Iar el s-a

Scan with **Fast Scan**

purtat de parcă voia să dea vina pe Finn, dar n-a găsit niciodată un mod prin care chiar să facă asta.

Ăsta e genul de amintire din liceu pe care vreau s-o retrăiesc azi, așa că, deși n-am nici cea mai vagă idee ce i-a zis Chloe prietenei ei, mă îndrept spre ele. Câteva fete pleacă, dar una dintre prietenele ei rămâne.

— Bunăăăăăă, zic ambele deodată, pe același ton pițigăiat.

— Bună!

În rochiile lor scurte și cu machiajul argintiu identic, par niște gemene scoase dintr-un film horror.

— Ce faci? mă întreabă Chloe, în timp ce prietena ei — Sara? — dă din cap în ritmul cuvintelor ei.

— Mai nimic, îi zic și, chiar dacă nu e răspunsul corect, niciuna dintre ele nu observă.

Mă fixează amândouă cu privirea.

— Da? spun ele în același timp, dând din cap.

— Plec la facultate la finalul săptămânii.

Din fericire, doar Sara își lasă capul într-o parte, în timp ce amândouă se uită la mine cu milă.

— Da, le zic drept răspuns la întrebarea pe care nu o pun. De-abia aștept!

— Sigur, spune Chloe. O să fie un nou început pentru tine.

Sara dă din cap aprobator.

— N-am nevoie de un nou început, comentez eu. Doar n-am omorât pe nimeni.

După ce spun asta, încerc să râd, ca să pară că am glumit, dar asta înrăutățește situația. Pe fețele lor apar tot felul de reacții, iar în final milă.

— Atunci o schimbare de peisaj? întreabă Chloe.

Prietena ei, pe care îmi aduc aminte că o cheamă de fapt Steph, nu mai dă din cap aprobator de data asta.

— Am auzit despre antrenament, zice Steph.

Scan with **Fast Scan**

— Despre ce?

Se strâmbă la unison și mă întreb dacă nu cumva repetă în fața oglinzii gesturile astea ciudate, ca de gemene.

— Știi... Despre cum ai apărut la antrenamentul de fotbal.

Chloe îmi atinge brațul într-un fel pe care obișnuiam să-l asociez cu flirtul, dar acum nu mai sunt așa de sigur.

— Da, am..., încep să explic, dar nu vreau să mă justific în fața lor, nu și-au câștigat dreptul ăsta. Știi ceva? S-ar putea să ai dreptate și să-mi prindă bine o schimbare de peisaj.

Dau amândouă din cap, entuziasmate.

— Deci, ăăă, cred că o să mă duc să mai salut niște oameni.

Sunt surprins de cât de ușurate par, dar nu-mi pasă.

— Mă bucur că v-am văzut, le zic și le întorc spatele.

Din camera alăturată se aud țipete, ceea ce ar trebui să fie măcar interesant.

Se pare că aici sunt majoritatea băieților din echipă, Ricky și Jamal și restul. Sunt aici și câțiva băieți care au venit de la echipa de juniori. Toată lumea e concentrată la Bunny și la jocul video pe care îl joacă.

N-am nici cea mai vagă idee cum îl cheamă de fapt pe Bunny, poate Robert sau John, dar numele lui de familie e Bunnell și i se zice Bunny de când îl știu. Nu știu dacă să-l admir pentru asta sau nu.

Stau undeva pe margine și-mi doresc să am un pahar de alcool în mână sau măcar un suc din care să beau.

— Hai, hai! zice Seth întruna, în timp ce Bunny încearcă să-l atace pe monstru în locul vulnerabil.

Scan with **Fast Scan**

Personajul nu reușește să-l lovească și e nimicit de monstru.

— Nuuuuuu! spune Seth, în timp ce toată lumea huiduie.

— O iei personal, Seth? zic în glumă.

Toată lumea se întoarce spre mine. O milisecundă de liniște, care taie ca sticla.

— A, bună, Murphy! mă salută Ricky, exact ca la antrenament. Nu ne-am mai văzut de mult.

Cuiva din grup i se pare amuzant. Altcineva îi face semn să tacă.

— Kyle mi-a spus despre petrecere, îi zic.

Kyle tocmai a absolvit, ca mine.

— L-ai văzut pe-aici? întreb.

— Ăăă, poate?

Ricky se ține de mână cu Jasmine, care nu s-ar fi cuplat niciodată cu el dacă Finn n-ar fi murit. Jasmine se uită la mine așa cum au făcut-o și Chloe și prietena ei. Băieții din echipă par agitați, se tot uită unul la altul cu subînțeles și-și vorbesc în șoaptă. Toată lumea a uitat de jocul video, iar cei care stăteau pe podea se ridică și se întind. Câțiva pleacă din cameră.

— Hei, Murphy, nu credeam că o să vii, zice Kyle din spatele meu.

Are în mână două pahare cu bere. Pe unul dintre ele i-l dă uneia dintre fetele care stau pe canapea.

— Nici eu nu prea știam dacă să vin. Mersi că m-ai invitat.

Încerc să-mi dau seama de ce a zis Ricky că nu știe dacă e și Kyle aici.

— Nu mai joci? îl întreabă Kyle pe Jamal.

Jamal ridică din umeri și reîncepe nivelul, dar majoritatea oamenilor au plecat din cameră. Au mai rămas Ricky, Jasmine, Kyle, fata căreia i-a adus berea, Jamal și Seth; stau toți pe canapea. Nu mai e loc și pentru mine, așa că stau în picioare.

Scan with **Fast Scan**

Sunt aproape sigur că oamenii mă plăceau pentru cine sunt. Sigur, toți îl plăceau mai mult pe Finn, dar e normal, din moment ce era atât de amabil mereu. Ricky, Jamal, Seth, mereu ne-am înțeles bine. N-am fost apropiați, dar ne înțelegeam bine.

Așa că nu-mi dau seama ce se întâmplă.

Jasmine se apleacă spre mine.

— Deci, zice ea, cum te simți, Jack? mă întreabă, pe un ton ciudat de familiar.

— Sunt bine! îi răspund, poate puțin prea entuziasmat. De-abia aștept să încep facultatea, să mai schimb peisajul.

— O să-ți prindă bine, zice și dă din cap.

Am mai vorbit doar de câteva ori până acum, dar pare să aibă opinii foarte clare despre ce am eu nevoie.

— Un nou început! adaugă ea.

Tocmai voiam să-i spun „Dar n-am omorât pe nimeni", iar de data asta nu ar fi fost o glumă, când realizez că le e teamă să nu moară și ei dacă stau în preajma mea. Moarte prin asociere.

Ricky își analizează unghiile de la mână, de parcă e genul de tip care-și face griji pentru o unghie ruptă. Jamal s-a întors la jocul lui, de data asta e pilot auto și de-abia mai reacționează la ce se întâmplă în jur. Până și Seth e tăcut.

— Probabil, îi zic și Jasmine dă din cap.

— Ești așa de curajos! îmi spune.

Kyle, care stă lângă ea, se uită la Jasmine, apoi la mine.

— Hei, mie de ce nu-mi zice nimeni că sunt curajos? Mă mut în California. Murphy se duce în Missouri, în sud.

Fata de lângă Kyle, cea căreia i-a adus berea, râde și dă să vorbească, dar Jasmine o întrerupe și se apleacă spre Kyle.

Scan with **Fast Scan**

— Ăsta e tipul al cărui prieten a...

Și nu mai rezist.

*

Cred că tata numește asta „un rămas-bun în stil irlandez", adică pleci fără să spui nimănui, iar eu exact asta încerc să fac acum, însă, în drum spre mașină, îl aud pe Kyle strigându-mă. Mă întorc și-l văd alergând spre mine.

— Ăăă, scuze pentru asta. Nu credeam că băieții o să se comporte așa de ciudat.

— Nu doar băieții s-au comportat ciudat, îi zic. Poate am eu o dispoziție mai ciudată.

— Da, am auzit că Chloe a încercat să flirteze cu tine.

Gândurile mi se învălmășesc în minte. Deci chiar flirta, iar acum, după doar douăzeci de minute, toată lumea vorbește despre asta?

— Uite ce e! Finn? A fost un tip foarte tare și nu merita asta. Mă tot gândesc la noaptea aia când n-a vrut să pornească până nu mi-am pus centura de siguranță! Rahat! zice și ridică din umeri. Ce încerc să explic e că toată lumea-i speriată. Dacă i s-a întâmplat asta lui Finn, ni se poate întâmpla și nouă.

— Da, îl aprob eu. Așa e.

Kyle are o tresărire când vorbește:

— Nimeni nu vrea să se gândească la asta. Așa că...

— Nimeni nu vrea ca prietenul cel mai bun al tipului care a murit să strice atmosfera?

— Nu asta am spus.

Kyle se uită în ochii mei când vorbește, dar nu-l cred. Își drege vocea.

— N-am vrut să crezi că lumea nu te place. Toată lumea știe că ești tare, Jack. Doar că...

Scan with **Fast Scan**

Deja a încercat să mă asigure că n-a spus ceea ce a spus de fapt.

— E-n regulă, Kyle.

Chiar e. Mă bucur că oamenii nu mă urăsc, dar mă bucur și că băieții din echipă nu-mi sunt prieteni, pe care să-mi fie frică să-i pierd. Îl bat pe Kyle pe umăr.

— Mersi de invitație. Succes în Cali!

Pare ușurat când mă sui în mașină.

*

A doua zi, dimineață, le zic părinților mei că am stat cu Kyle și cu băieții din echipă și că m-am bucurat să-i văd pe toți, dar că încep să fiu și mai entuziasmat de plecarea la facultate.

Cred că un început nou o să-mi prindă bine.

Scan with **Fast Scan**

Doisprezece

Mi se pare incredibil, dar a sosit momentul să plec la facultate.

Am terminat de împachetat fără să fie nevoie ca Charlie să vină acasă. Înainte ca mama să-mi propună asta, mi-am curățat mașina atât de bine, încât se poate compara cu a lui Finn și am făcut loc pentru toate lucrurile. Planul era să plec singur. Toți frații mei au fost la Springfield și tatăl meu i-a dus la cămin pe Joey, Chris, Dave și James, dar Matt și Charlie știau deja cum merg lucrurile și s-au dus singuri.

Brusc, părinții mei vor să mă însoțească. Am vrut să protestez, după care mi-am adus aminte de privirea Angelinei când i-am dat trusa de prim ajutor din portbagajul lui Finn. Așa că am fost de acord să-i las să vină cu mine.

În cele din urmă, drumul a fost plăcut. Timp de cinci ore, cât a durat, mama și tata au făcut cu schimbul — unul era cu mine în mașină în timp ce celălalt conducea mașina lor. La început, cu mama, apoi cu tata, conversația a părut puțin forțată. Dar lucrurile s-au mai relaxat ulterior, după care chiar ne-am distrat. Cred că, în general, nu mi-am petrecut mult timp singur cu un părinte, respectiv cu celălalt. Sunt mai amuzanți când nu se răstesc unul la celălalt.

Amândoi și-au dat seama că nu e bine să vorbească despre Finn. Știu și ei că umbra lui mă va urmări toată ziua. Știu că sunt bine, atât cât se poate să fiu, dar asta doar pentru că nu trebuie să vorbesc despre el și cum ar fi trebuit să se mute cu mine.

Scan with **Fast Scan**

— Jur, unul dintre frații tăi a stat fix la același etaj, zice mama.

Cară o cutie și ține deschisă ușa de la intrare cu spatele, în timp ce eu și tata ne chinuim să cărăm geamantanele. Alți oameni vin în urma noastră și intră și ei pe ușă, iar mama continuă s-o țină deschisă pentru toată lumea. Sunt gata să-i spun să se miște, până nu rămâne blocată acolo pentru totdeauna, când observ cartonașele desenate cu mâna, de pe ușile dormitoarelor. Par să aibă o temă, și anume echipele de sport preferate ale băieților care stau acolo, probabil în funcție de locul din care vin, mai aproape de Kansas City sau de St. Louis. Pare un joc periculos pentru cel care e responsabil cu activitățile în campusul universitar. Deja mi-e teamă de culorile echipei sportive care o să-mi înconjoare mie numele. Dar, în afară de asta, mă întreb dacă știe vreunul dintre ei că Finn nu mai vine.

Vreau sau nu să-i văd numele lui Finn? mă întreb. Ar fi frumos să văd o dovadă că, nu demult, avea un viitor sau asta nu ar face decât să-mi amintească de faptul că viitorul i-a fost luat de curând? N-o să am de ales. Numele lui fie va fi trecut pe ușă, fie nu.

— Trei sute șapte, trei sute opt, zice mama în spatele meu. Și uite și trei sute... ah!

Un student mai mare stă în dreptul ușii camerei mele și dă jos plăcuța pe care era scris numele lui Finn — scris greșit, *Phinaes*. Se întoarce și ne vede.

— Bună! Eu sunt Josh, consilierul vostru! Tu ești...

Se uită la cealaltă plăcuță de pe ușă.

— Tu ești Jack!

Se uită la mine, apoi la părinții mei.

— A avut loc o schimbare! Nu știu dacă ai aflat. În fine, mereu e o listă lungă de așteptare pentru primul semestru, așa că o să primim cât de curând numele

Scan with **Fast Scan**

noului tău coleg de cameră. Ai luat legătura cu primul băiat cu care trebuia să stai în cameră?

Ce știe oare? Poate nu doar liceenii cred că accidentele improbabile sunt contagioase.

— Da, îi zic. Îl știam pe Finn. A murit. Ei sunt părinții mei.

Cuvintele astea par să-i activeze pregătirea de consilier și se lansează într-un întreg discurs despre cum se bucură că sunt cazat pe etajul lui și-mi povestește cât de multe ocazii de distracție oferă căminul. Deschid ușa și aleg patul și biroul din capătul camerei, cel mai îndepărtat de hol.

Și eu care credeam că facultatea o să mă ajute să trec peste ce s-a întâmplat...

Mamei și tatei le ia ceva timp să reușească să intre în cameră. Pe hol e haos și Josh nu pare dornic să mă cunoască pe mine în mod special.

Mama începe să-mi aranjeze patul. Tata stă în mijlocul camerei, lângă cele două geamantane pe care le-a adus și așteaptă instrucțiuni.

— Adu televizorul, George, îi zice mama, fără să se uite la el.

— Ce televizor? îi întreb.

Tata se retrage repede.

Mama face o pauză, după care netezește așternuturile.

— Am uitat să-ți zic. Domnul Smith a venit acum câteva zile, când erai la alergat. Îi cumpărase un televizor lui Finn, cadou de intrarea la facultate. S-a gândit că ar fi bine să ți-l dea ție.

Ridică perna și o față de pernă, înainte să se uite la mine, să-mi vadă reacția.

Nu știu ce să cred.

— Ne-a spus că-și dorește să-l fi cunoscut pe Finn mai bine. I-am povestit câte ceva despre el, că era cel mai politicos și mai atent prieten pe care vreunul

Scan with **Fast Scan**

dintre voi l-a adus acasă. Știam că voia să vorbească cu tine. Dar nu mi-a cerut să te aștepte.

Mama termină de îmbrăcat perna.

— Și, pentru că nu mi-a cerut asta, i-am zis că poate să lase televizorul.

— Nu vreau să vorbesc cu el, decid.

— Știu, scumpule, mă aprobă ea.

Tata s-a întors cu televizorul greu. E aproape alarmant de mare. Tipic pentru tatăl lui Finn.

— De ce face chestii de genul ăsta? l-am întrebat pe Finn după ce a primit o scrisoare în care i se spunea că a fost cumpărată o acțiune scumpă în numele lui.

Tocmai venisem de la alergat și verificase cutia poștală, înainte să intrăm. Pe foaie i-a căzut o picătură de transpirație.

— Încearcă să dovedească ceva, mi-a zis Finn. Dar încă nu mi-am dat seama ce.

În casă, a aruncat scrisoarea pe masa din bucătărie, unde s-a pierdut imediat printre proiectele de artă pe jumătate terminate ale mamei lui. La un an după asta, tatăl lui l-a invitat să ia cina cu el de Ziua Recunoștinței — mi-a fost teamă că o să-i frângă inima și am avut dreptate.

Televizorul de-abia încape pe comodă, dar reușim să-l instalăm. Domină partea de sus a peretelui, ca o gaură neagră. Mă întorc cu spatele la el și încep să-mi aranjez biroul.

Când văd că până la cină n-a venit nimeni în cameră, o parte din mine speră că s-a înșelat consilierul și că nu există o listă de așteptare pentru cazare.

Unul dintre motivele pentru care părinții mei încă sunt căsătoriți e obișnuința, așa că știm și unde vom mânca. Mergem la același restaurant chinezesc cu fântână în centru și cu niște câini uriași, unde am mâncat de fiecare dată când am venit la frații mei.

Scan with **Fast Scan**

Ultima dată când am fost aici, m-a enervat incapacitatea părinților mei de a schimba lucrurile, dar acum familiaritatea asta mă liniștește.

Cina decurge bine, mai bine decât mă așteptam — la fel cum a decurs și drumul până aici, chiar dacă sunt ambii părinți cu mine. Vorbim despre ziua în care Chris m-a provocat să sar în fântână și Matt i-a cerut chelneriței numărul de telefon, iar el a fost așa de surprins că tipa i l-a dat, încât a fost prea speriat ca s-o sune.

Nu se ciondănesc deloc. Mai mult, pe la mijlocul cinei, îmi pun un cronometru pe telefon și constat că-și bat cu paisprezece minute propriul record de timp în care reușesc să nu se certe deloc; de-abia în parcare încep să se contrazică pentru a decide cine ar trebui să conducă spre casă. Le dau un mesaj fraților să le dau vestea și celor mai mici li se pare amuzant că am pus un cronometru, pe când celor mai mari li se pare lipsă de respect.

Le zic mamei și tatei că nu e nevoie să mai vină cu mine în cameră. Ar fi bine să plece curând, dacă vor să ajungă acasă înainte de miezul nopții. Tata pune mașina pe avarii cât timp mama se dă jos să mă ia în brațe. E mai mult o strângere disperată decât o îmbrățișare normală, ceea ce mă face să mă întreb dacă, de dragul lor, n-ar fi mai bine să-i las să mă conducă în cameră... dar tocmai atunci mama îmi dă drumul, rămânând cu mâinile pe umerii mei. Mă privește în ochi și nu zice nimic, după care dă din cap, face un pas în spate și îmi zâmbește.

— O să fii bine.

— Știu.

Sunt aproape sigur.

— Carole? zice tata.

— Bine, spune ea și se suie în mașină.

Scan with **Fast Scan**

Le fac iar cu mâna, în cazul în care se uită în oglinda retrovizoare.

Și se pierd în depărtare.

Sunt un adult pe picioarele lui.

Mă mir că simt că s-a schimbat deja ceva în mine sau poate în atmosfera din jur. Nu trebuie să mă duc înapoi în camera mea. Aș putea să merg undeva în campus sau aș putea să mă sui în mașină și să plec de-aici pentru totdeauna. Orice aș decide, nu e nimeni aici care să mă oprească. Ce se întâmplă în continuare e doar alegerea mea.

Aleg să mă întorc în camera mea. Vreau să fiu singur.

De-abia când văd ușa deschisă, deși știu sigur că am încuiat-o, îmi trece prin minte că cineva de pe lista de așteptare ar fi putut să fie repartizat pe locul liber lăsat de Finn.

Îmi aduc aminte cum am citit aplicația pentru cămin împreună cu Finn, cum scria că vor încerca să onoreze cât mai multe cereri de colegi de cameră, dar că ar fi mai bine să completăm și testul de personalitate, pentru orice eventualitate. N-am făcut asta, dar, chiar dacă aș fi făcut-o, mă îndoiesc că s-ar fi luat în calcul când a venit vorba de o repartizare de ultim moment.

Deja a apărut un nume pe ușă. Sper că lui Brett îi plac cei de la Chiefs.

Când deschid ușa, trei oameni se uită la mine, speriați.

— Bună! le zic.

Băiatul care stă pe patul lui Finn pare surprins, chiar și când mama lui vine spre mine să facem cunoștință. Când îi strâng mâna, văd că are lacrimi în ochi. Am nimerit într-un moment nepotrivit. Tatăl lui se uită în jos.

Scan with **Fast Scan**

— Noi suntem familia Carter, îmi zice femeia. Și el e Brett!

— Bună! Îmi pare bine de cunoștință. Voiam să-mi iau lucrurile și să mă duc să fac un duș.

Se înserează deja, dar afară e tot groaznic de cald și toată lumea a călătorit și s-a mutat azi, așa că scuza mea să fiu antisocial e ușor de acceptat.

— Dacă nu te mai vedem, sperăm să ai un semestru bun, zice doamna Carter.

Lacrimile din ochi îi strălucesc.

— Să ne spui dacă ai nevoie de ceva!

— Mulțumesc.

Îmi iau coșul cu chestiile de duș pe care mama m-a obligat să-l pregătesc înainte să mergem la masă. Mi-a spus că o să-mi pară bine mai târziu că am făcut asta, deși nu cred că și-a imaginat situația actuală. În orice caz, îi mulțumesc în gând în timp ce ies din cameră cât de repede pot.

Și eu care credeam că părinții mei au fost prea emoționați că am plecat de-acasă!

Brusc, sunt recunoscător că familia mea e rezervată. Ceea ce mă face să-mi fie dor de ei, mai ales de mama. Îi mulțumesc din nou în gând, de data asta că nu a plâns.

Nu moare, voia o parte din mine să le zică soților Carter. Ceea ce ar fi fost nepoliticos, așa că mă bucur că nu am făcut asta, însă asta simt. Angelina ar da orice să fie în locul acestei femei, iar ea are tupeul să plângă? Mi se pare de rahat.

Măcar gândesc suficient de limpede cât să-mi dau seama că reacția mea e ciudată, așa că intru la duș, cum am zis. Aud alți băieți care vin și pleacă, dar nu s-a făcut coadă, așa că nu mă grăbesc.

Aud doi băieți care râd împreună. E clar că sunt prieteni de ani buni.

Scan with **Fast Scan**

Dau apa mai tare. Presiunea nu e prea bună, dar măcar mai atenuează din zgomote.

Stau suficient de mult cât să mă asigur că părinții lui Brett au plecat. Când ies, am degetele de la mâini și de la picioare ca niște stafide.

Pe hol nu e liniște, dar e ca diferența dintre un concert și o drumeție: pădurea e plină de zgomote și de activitate, dar, în comparație cu un concert, e liniște. Se aud râsete și oameni vorbind, alții se uită la televizor. Cam jumătate din uși sunt închise.

E de-abia ora nouă, dar sper că Brett a adormit. Când intru în cameră, îmi zic că putea la fel de bine să doarmă, pentru că-l văd citind manualul bobocilor.

Broșurile capsate erau așezate pe saltelele noastre când am intrat și sunt pline de numere de telefon din campus, de care pot să fac rost și online, de reguli despre alcool și de hărți sau ceva de genul ăsta. Broșura mea e în coșul de gunoi, acolo unde orice persoană normală ar pune hârtia asta risipită aiurea.

— Bună, îl salut.

— Bună.

Brett nu-și ridică privirea.

Perfect.

Mă bag în pat, îmi iau CD player-ul și-mi trag cearșaful peste cap. Ascult la căști albumul cu cele mai bune piese ale lui Tom Petty, pe care îl am de la Finn, până când lumina filtrată de cearșaf se stinge.

Continui să ascult până adorm.

Scan with **Fast Scan**

Treisprezece

Cum e la facultate?

E greu de zis.

La micul-dejun, mă întreb cum i s-ar fi părut lui Finn ouăle de la cantină care par scoase dintr-un desen animat sau aparatul care face gofre prea moi. În timp ce mă plimb prin campus, mă gândesc la cât de mult i-ar fi plăcut lui Finn copacii. Uneori îmi ridic privirea și mă uit la grupurile de studenți, așteptându-mă să-l văd și pe el. Nu știu cum să mă conving că nu e o greșeală: Finn nu e la facultate cu mine.

Desigur, dacă Finn ar trăi, n-ar fi la facultate cu mine. De fapt, ar fi la facultate cu Autumn.

Ce coșmar superb ar fi!

În mare parte, la asta mă gândesc când merg de la un curs la altul sau când mănânc singur la cantină — cât de enervanți ar fi Finn și Autumn dacă ar fi aici împreună!

După toți anii ăștia în care i-am zis lui Finn că Autumn nu-l iubește și că trebuie s-o uite, ar fi trebuit să-l las să vorbească întruna despre ea, cel puțin în ultimele săptămâni de vară. Am fi fost deja la facultate, așa că m-aș fi săturat să-l aud vorbind despre ea. Finn ar fi făcut un efort conștient să nu mai vorbească despre cât de miraculos e faptul că Autumn îl iubește, iar eu mi-aș fi dat ochii peste cap de fiecare dată când i-ar fi menționat numele. În mare parte ar fi bine, aș fi fericit pentru el.

Dar știu că, de fiecare dată când l-aș întreba pe Finn dacă nu vrea să mergem la cantină, i-ar da un mesaj lui Autumn, să vadă dacă n-ar vrea și ea să

Scan with **Fast Scan**

vină. Și ar aștepta-o în hol, ca un cățeluș care-și așteaptă stăpânul, vizibil bucuros în momentul în care ar vedea-o. În cantină, s-ar uita pe furiș unul la celălalt, și-ar zâmbi pe ascuns.

Aș fi fost fericit pentru el, pe cuvânt, jur! Dacă tensiunea dintre Autumn și Finn era enervantă înainte, mă îndoiesc că ar fi fost mai bine odată ce ar fi devenit un cuplu. Asta e problema când între doi oameni există tensiune sexuală: dacă te eliberezi de ea, nu scade. De obicei, crește.

Cu fiecare fluturaș pe care îl văd în care se anunță câte o petrecere sau o activitate pentru boboci, mă imaginez întrebându-l pe Finn dacă nu vrea să meargă și cum mi-ar răspunde el că trebuie să verifice dacă vrea și Autumn să vină. Autumn ar fi impulsul ascuns în spatele fiecărei decizii pe care Finn ar lua-o săptămâna asta. Și asta m-ar frustra groaznic de tare. În cele din urmă, am ajunge să ne certăm din cauza asta.

Timp de câteva zile, când nu sunt la cursuri, mă concentrez asupra certei fictive pe care aș avea-o cu Finn din cauza lui Autumn. Uneori îmi imaginez cum i-aș reproșa că a ratat niște planuri pe care ni le făcuserăm împreună sau că m-am săturat să mă duc la bibliotecă, doar ca el și Autumn să și-o tragă în cameră. Evident, orice s-ar întâmpla, Autumn încearcă să-i ia apărarea lui Finn, dar el îi zice mereu că nu e cazul, că trebuie să rezolve asta singur, așa că ea pleacă și, fie că suntem în campus sau la cămin, suntem doar eu si Finn si ne certăm.

Eu și Finn nu ne-am certat de multe ori, dar îl cunosc suficient de bine încât să știu ce ar fi zis. Ar fi spus că relația asta e încă nouă și „Știi cât de mult înseamnă pentru mine șansa de a fi cu Autumn".

În lumea asta imaginară, în care Finn mai trăiește, n-aș vedea-o pe Autumn plângând după el. Încă aș

Scan with **Fast Scan**

bănui-o că o să-i frângă inima, așa că i-aș spune că eu am fost mereu alături de el, nu ea. Și dacă Autumn l-ar abandona din nou, nu se presupune că eu ar trebui să fiu aici pentru el?

Mă simt așa de bine când sunt furios pe Finn, pe Finn care mai trăiește și care mă neglijează, ca să petreacă timp cu fata visurilor lui.

Oricine începe cearta sau oricum aleg să se desfășoare dialogul, se termină mereu la fel: Finn își cere scuze și promite să-și facă mai mult timp pentru mine. Știu că așa s-ar termina, pentru că mereu i-am fost un prieten bun și știe și el asta. *Știa* și el asta.

Am tendința să plâng la duș, așa cum făceam și acasă.

Noaptea nu-mi permit să mă gândesc cum ar fi dacă Finn s-ar afla cu mine aici. Noaptea știu că Finn e mort. Chiar știu? Gândul încă mă sâcâie: *dacă nu a fost Finn de fapt?* Dacă cineva de înălțimea și greutatea lui Finn, care purta haine asemănătoare cu ale lui, s-a oprit s-o ajute pe Sylvie, iar *el* a fost cel care a pus mâna în balta în care era cablul electric și *el* e cel din cutia gri din mormânt, cu fața arsă, nu Finn.

Poate că Finn s-a lovit la cap, suferă de amnezie și s-a rătăcit pe undeva. Atât doar că știu că asta nu e adevărat.

În alte nopți, îmi imaginez că Finn nu s-a lovit la cap. Poate că Finn a crezut că a omorât-o pe Sylvie și a fost așa de doborât de durere și de vină, încât a fugit și acum crede că nu se mai poate întoarce niciodată, pentru că toată lumea îl urăște. Poate că-i e teamă că poliția crede că a omorât-o pe Sylvie intenționat.

Dar Finn, viitorul doctor, a fugit să verifice dacă Sylvie mai respiră și dacă mai are puls. A fugit s-o ajute, pentru că, evident, asta ar face Finn.

Chiar dacă reușesc să mă conving că, din greșeală, am îngropat pe altcineva în sicriul lui Finn, nu mă

Scan with **Fast Scan**

pot convinge că ne-ar lăsa să suferim așa.

Oricum aș da-o, Finn nu e aici, cu mine.

Iar altceva nu prea mai e de zis despre facultate.

Scan with **Fast Scan**

Paisprezece

După prima săptămână de cursuri, mă trezesc sâmbătă dimineață și decid că trebuie să-mi stabilesc o rutină matinală. Toată lumea, de la profesori la administratori și consilieri, zice că noi suntem cei care alegem cât să fim de independenți și că nu ne verifică nimeni. Știu că ei se referă la învățătură și chestii de genul ăsta, dar pentru mine e vorba și de antrenorul care nu mai e aici lângă mine ca să mă bată la cap — și totuși eu n-am de gând să fiu unul dintre sportivii ăia care ajung la facultate și dau cu piciorul la tot ce au construit.

Am trecut deja prin faza de pierdut vremea, după absolvirea liceului.

Din cine știe ce motiv, dorm doar până la ora 8, dar e mai bine, căci spre prânz se face deja cald.

Brett cel plictisitor — așa cum am început să-i zic — încă doarme. Săptămâna asta am coabitat de parcă pe podea ar fi trasată o linie invizibilă, ca după o ceartă imaginară. Nu știu exact de ce, nici el nu e interesat să mă cunoască, așa cum nici eu nu sunt. Poate are prieteni la alt etaj în cămin, pentru că l-am văzut în fiecare seară în spațiul comun, luând parte la activitățile organizate acolo, indiferent care erau acestea. Și-a făcut singur o minge antistres; s-a dus la un film; s-a dus chiar și la un curs de gătit la cuptorul cu microunde. E posibil ca nici Brett să nu aibă prieteni și poate că merge la toate activitățile astea tocmai ca să cunoască oameni. Dar, în timpul zilei, pare să nu plece deloc din cameră, plus că nu l-am văzut niciodată la cantină. Am venit de câteva ori în

Scan with **Fast Scan**

cameră între cursuri și l-am găsit mereu aici, de parcă el n-ar avea ore la care trebuie să se ducă.

M-aș simți jignit că nu-și ridică privirea și nu mă salută când intru în cameră, dar nici eu nu vreau o relație formală, doar politicoasă. Dar bineînțeles că-l salut când e cazul, însă nu știu sigur din ce motiv — ca să fiu prietenos sau ca să fiu un ticălos care vrea să-i arate cât de nepoliticos este el?

Brett ține pe birou o poză înrămată în care este el. E o poză tipică, în care poartă șapcă de baseball și pare să aibă cam paisprezece ani. Probabil că atunci a avut un sezon extraordinar.

Așa că, în prima sâmbătă la facultate, îl las pe Brett, starul echipei de baseball din școala generală, dormind în patul lui și mă duc la cantină. Iau jumătate de covrig și niște suc și ies afară, să-mi stabilesc noua rută.

Pista din jurul terenului de fotbal e alegerea evidentă, dar s-ar putea să nu fie mereu disponibilă, mai ales în timpul sezonului de fotbal. Mă îndrept spre peluză, dar imediat elimin și varianta asta. Sunt prea mulți copaci bătrâni în zona asta din campus, ceea ce înseamnă că sunt prea multe dale ridicate de rădăcini, de care mă pot împiedica. Nu m-ar fi deranjat așa de mult înainte, dar prefer să evit un accident absurd.

După ce dau o tură, las în urmă umbra copacilor bătrâni și mă îndrept spre zona mai nouă a campusului. Aici trotuarele nu sunt doar mai netede; sunt și mai late și așa o să pot să evit oamenii pe care-i întâlnesc când alerg.

Dar nu cred că trebuie să-mi fac griji pentru asta azi. Toată săptămâna am primit fluturași în care sunt anunțate tot felul de petreceri de bun-venit, oficiale sau neoficiale, și toate au avut loc azi-noapte. Brett m-a trezit când a intrat în cameră, împleticindu-se,

Scan with **Fast Scan**

aproape de răsăritul soarelui. Mai degrabă aș zice că a fost la una dintre petrecerile astea, decât să cred că a adormit uitându-se la televizor în camera comună.

Oare eu și Finn ne-am fi dus împreună azi-noapte?

Doar dacă ar fi venit și Autumn și habar n-am ce ar fi vrut ea să facă.

Sunt pe la jumătatea unei alei lungi și drepte, care are cam cinci sute de metri. La capăt văd o piațetă și câteva clădiri foarte noi, apoi aleea continuă șerpuit prin spatele lor, unde e doar zonă pietonală. Dacă tot parcursul aleii e la fel de neted, sigur o să alerg pe aici.

Oare Finn ar alerga cu mine sau ar dormi în camera lui Autumn?

Nu știu răspunsul nici la întrebarea asta. Nu am cum să știu ce ar face Finn, dar sunt sigur că el și Autumn ar fi tot timpul împreună, într-un mod cât se poate de enervant.

Încep să alerg cu pași lungi, în ritm constant, spunându-mi că trebuie să încetez să mă mai gândesc la Finn. Mă torturez singur cu obsesia asta.

Dar o parte din mine nu vrea să mă simt mai bine.

Cu ce o să mai rămân după ce o să dispară suferința provocată de moartea lui?

Mai fac o tură — a doua.

Nu respir suficient de profund. Trebuie să o fac, ca să nu mă doară splina.

Și trebuie să încetez să mă mai gândesc la Finn.

Pentru că acum simt ca pe o realitate concretă că el e încă în viață și că suntem colegi de cameră.

Respiră, Murphy!

Simt că, dacă mă gândesc suficient de mult, o să trec granița în acea realitate.

Prea târziu.

Mă doare într-o parte, deasupra șoldului, e oribila durere de splină.

Scan with **Fast Scan**

Strâng din dinți și continui să alerg.

Asta se întâmplă dacă nu respiri, Murphy.

Încă mi-l amintesc pe Finn așa de bine! Într-o bună zi, n-o să mi-l mai amintesc. Cu fiecare clipă care trece, îl uit puțin câte puțin.

Timpul mă schimbă.

Dar pe Finn nu-l mai schimbă nimic.

Respiră, până trece durerea!

Oare într-o bună zi o să uit cât de profundă a fost prietenia noastră și o s-o consider doar o relație ca oricare alta din copilărie? Oare într-o bună zi o să-mi aduc aminte de Finn și o să-mi dau seama că nu m-am mai gândit la el de cine știe câți ani?

Respiră!

Nu.

N-aș putea să stau ani și ani în care să nu mă gândesc la Finn. Cât timp voi trăi, va rămâne unul dintre cei mai buni băieți pe care i-am cunoscut vreodată.

Respiră! Poți s-o faci!

Mă doare când mă gândesc că ar putea să treacă o zi fără să-mi amintesc de el, dar sigur n-o să doară așa mereu, ceea ce înseamnă că va trebui să încetez să mă mai gândesc la Finn.

Respiră!

Sau aș putea să găsesc o metodă prin care să mă gândesc la Finn, dar într-un fel care să nu doară.

Nu știu cum să fac asta. Faptul că Finn nu mai e printre noi e o mare greșeală.

Continuă să respiri!

Apoi îmi aduc aminte de dimineața înmormântării, cum mi-am spus că trebuie s-o fac pentru că o fac pentru Finn. Îmi aduc aminte cum Angelina mi-a zis că i-ar plăcea să creadă că hainele și lucrurile lui vor fi de folos cuiva, că Finn ar fi vrut asta.

Scan with **Fast Scan**

Aproape că m-am simțit bine să mă gândesc la Finn așa.

Respiră!

Finn ar vrea să mă simt bine la facultate, orice ar însemna asta.

Ce altceva ar mai vrea Finn?

Durerea de splină mi se mai domolește. Sunt la a treia tură. Mi-am intrat în ritm și vreau să-l mențin. Încerc să nu mă mai gândesc decât la alergare.

Continuă să respiri!

Nu știu ce înseamnă asta: să mă simt bine la facultate. Poate o combinație fabuloasă de distracție și studiu, mă gândesc. Poate e ceva diferit pentru fiecare în parte.

Doar că n-o să-mi dau seama ce înseamnă pentru mine, dacă nu încetez să mă mai gândesc la cum ar fi dacă m-aș afla aici cu Finn. Pentru că nu e.

Și asta doare.

Dar e adevărat.

Respiră!

Deci.

De dragul lui Finn.

Pentru că ar vrea să fac asta.

Trebuie să-mi permit să-i accept moartea.

Respiră!

Și asta doare.

Dar așa este adevărul, doare.

Va trebui doar să respir până nu mai doare.

Scan with **Fast Scan**

Cincisprezece

În ultimele două săptămâni, m-am lăsat absorbit de cursuri.

Finn ar fi vrut să merg la facultate, așa că, la naiba, fix asta am de gând să fac.

În liceu am reușit mereu să termin printre primii din clasă și asta a fost mulțumitor pentru mine. Nu mi-am bătut capul să fiu cel mai bun. Sylvie era hotărâtă să fie printre primii zece, iar Finn s-a luat după ea având același obiectiv, în timp ce, chiar dacă nu zicea nimic, era ușurat la gândul că Sylvie nu voia să devină șefă de promoție.

La facultate mi-am făcut un program strict. Mă trezesc devreme (înaintea lui Brett) și iau un mic-dejun echilibrat. Mă duc la cursuri și-mi iau notițe cu atenție, fără să-mi zboare gândul în altă parte. După ultima oră mă duc la bibliotecă și-mi trec notițele pe calculator. Subliniez pe manuale. Citesc în avans.

Între cursuri e mai greu să nu mă gândesc la Finn. Încerc să mă concentrez la cursurile la care am fost, dar, când nu pot să fac asta — de exemplu, când merg prin campus — citesc fluturași în timp ce mă plimb. Peste tot vezi fluturași. Fluturași pentru petreceri, fluturași pentru filme făcute de studenți, fluturași pentru evenimente politice. Am ajuns să fiu la curent cu tot ce se întâmplă în campus, deși nu mă duc la niciunul dintre evenimentele anunțate.

Uneori îl văd pe Brett plictisitorul la câte un joc de discogolf sau la ateliere de pictură în aer liber și mă gândesc că nu se mai limitează doar la activitățile din cămin. A rămas un mister pe care nu vreau să-l deslușesc, chiar dacă încă mă deranjează că și el simte

Scan with **Fast Scan**

același lucru pentru mine, din moment ce nu mi-a dat vreo șansă.

La prânz îmi pun căștile pe urechi și nu mă mai gândesc la asta. Când ascult CD-urile lui Finn, nu se pune la socoteală că mă gândesc la el. De câteva ori, câțiva tipi au venit la masa mea, de parcă se simțeau prost că stau singur, dar le-am făcut un semn spre căști și le-am zis că sunt OK, apoi i-am ignorat până au plecat. Până acum, a funcționat.

O dată, s-a așezat o fată lângă mine și am făcut exact același lucru. De-abia după ce a plecat am înțeles că nu aș fi vrut de fapt să plece, dacă m-aș fi gândit puțin. Totuși nu mă pot imagina curtând o fată acum. Cum aș putea să mă gândesc la întâlniri, când Finn e mort?

E mai bine că i-am făcut semn să plece.

Seara, după ce plec de la bibliotecă, mă duc la alergat. Merg pe același traseu ca în prima sâmbătă. Drumul e ușor și trag de mine până nu mă mai gândesc la nimic.

După aceea mă întorc în dormitor, fac duș când toți ceilalți sunt plecați să ia cina, iar eu mănânc când în sala de mese nu mai e aproape nimeni — așa mă asigur că sunt lăsat în pace.

Apoi mă culc, pentru că a doua zi de dimineață trebuie să mă trezesc devreme știind că urmează o nouă zi lungă în care nu mă gândesc la Finn.

Așa că, în mare, am rezolvat problema timpului.

Dar nu știu ce să fac cu alte detalii.

Ca atunci când a venit acea fată și s-a așezat lângă mine. Sau cum aș putea să mă gândesc să mă duc la o petrecere sau să mă înscriu într-un club de alergat, când Finn e mort?

Îmi sun părinții din două în două zile. Charlie m-a învățat asta.

Scan with **Fast Scan**

— În a treia zi deja o să înceapă să creadă că ai murit, mi-a zis odată.

Părinții mei nu vorbesc niciodată despre Finn, dar, după cum mă întreabă mama „Ce mai faci?“, deduc că-și fac griji pentru mine. Par să creadă că un prieten nou m-ar înveseli.

Mă întreabă asta de fiecare dată când vorbim. De câteva ori, i-am mințit că am participat la diverse evenimente, despre care, de fapt, citisem pe fluturași. Asta îi mai liniștește puțin. Par siguri că eu și Brett vom deveni prieteni în cele din urmă, chiar dacă nu l-au cunoscut, chiar dacă le-am zis că face tot ce poate ca să mă ignore. Bănuiesc că e musai să-mi fac un prieten curând, altfel, data viitoare când o să vorbim la telefon, mama o să mă anunțe că-l trimite pe Charlie în vizită.

Din păcate, azi ar fi o zi perfectă să-mi fac un prieten.

Nu mai am motive să mă duc la bibliotecă după ore. Tocmai am predat primele lucrări importante, am citit tot ce aveam de citit și nu se apropie niciun test.

Din întâmplare, o zi sau două nu mai am nimic de făcut.

Poate o să iau mașina și o să caut un parc în care să alerg. Finn zicea mereu că e bine să mai schimbi peisajul.

Așa că, după ultimul curs, mă duc la cămin să mă schimb și ies cu gândul să alerg mai mult ca de obicei, locația rămânând să fie determinată, cum ar zice Sylvie.

N-am niciun motiv să nu-i sun pe ai mei în timp ce merg, așa că-i apelez pe fix.

— Alo?

Tata răspunde la telefon de parcă vrei să-i ceri o răscumpărare pentru cineva pe care îl urăște.

Scan with **Fast Scan**

Probabil că asta îi sperie pe cei care sună cu reclame.

— Bună, tată!

— Carole!! strigă el către mama.

Aud un clic și mama răspunde. Știu că e sus, în atelierul de cusut — fosta cameră a lui James —, iar tata e în atelierul lui de la subsol. Mă gândesc că fac asta pentru că așa au o scuză să țipe unul la celălalt, chiar dacă nu sunt supărați.

— Jack! se entuziasmează mama.

Probabil că eu sunt singurul motiv pentru care își mai vorbesc în prezent.

— Bună, voiam să văd ce mai faceți!

— Mă bucur că ai sunat, zice mama.

Mă întreabă dacă mi-am spălat hainele. Cuvintele ei și mormăielile lui tata îmi arată că ei nu cred că port chiloți curați, dar se înșală. E ușor să speli haine. Să le pui la loc e mai enervant. În mare parte, îmi las hainele curate în coșul de rufe și le arunc pe cele murdare într-un morman pe podea, până când se golește coșul. Din moment ce nu mă întreabă dacă le-am și pus la locul lor, eu nu pomenesc nimic despre asta.

Ultima dată când am vorbit, mama își făcea griji dacă mănânc. Mi se pare amuzant, deoarece când eram acasă nu erau așa de stresați. Acum, când nu mai stau cu ochii pe mine, sunt siguri că am nevoie de ei.

— Ți-ai făcut prieteni? mă întreabă mama în cele din urmă.

— Am cunoscut un tip din Taiwan aseară. Pare de treabă.

Chiar l-am cunoscut, în lift. I-a plăcut tricoul meu cu Zelda și am vorbit cam douăzeci de secunde, înainte să coborâm și să o luăm în direcții opuse, dar tot se pune.

Scan with **Fast Scan**

— Ai început să-ți petreci timpul și cu Brett? mă mai întreabă mama.

— Nu.

Mă bucur că mai am puțin până la cămin și că o să pot să închid curând.

— Și nici nu vreau. Mă descurc foarte bine. O să vedeți când o să primesc notele la parțiale.

— Nu doar notele contează, intervine tata.

Cred că asta ne ia prin surprindere pe mine și pe mama, pentru că amândoi amuțim brusc. În cele din urmă, zic:

— Cine sunteți și ce-ați făcut cu părinții mei? întreb.

— Notele sunt importante, dar tatăl tău are dreptate, zice mama.

Dacă mama e de acord cu tata, înseamnă că sunt foarte îngrijorați.

— Mă simt bine, serios!

Nu știu dacă e o minciună sau nu. Poate că „bine" nu e cel mai potrivit cuvânt, dar măcar mă mențin la suprafața apei și nu mă înec, nu?

Parcă ghicește că urmează să spun că trebuie să închid.

— Știi că poți să ne suni oricând, da? adaugă mama.

— Da, știu. Sunt bine, OK? Trebuie să închid. O să intru în lift.

Ne luăm la revedere și, după ce închid, mă gândesc că o să-l sune pe Charlie și o să-i zică să vină să mă vadă.

Când cobor din lift, mă gândesc că probabil Brett e în cameră și nu se așteaptă să vin. Orarul meu a fost destul de clar zilele astea. Dacă și-o freacă, sper că încuie ușa. Dar iată că nu: mânerul se învârte...

Plânge.

Brett se preface brusc că citește dintr-un manual pe care-l ține în poală, dar poza înrămată îi alunecă din mână când o pune înapoi pe birou.

Scan with **Fast Scan**

Merg spre patul meu, încercând să ignor că se șterge pe față. Îmi pun geanta pe birou, mă așez pe pat și mă uit pe tavan. Ascult să văd dacă respirația lui Brett revine la normal.

După un minut, îl întreb:

— Vrei să vorbim despre asta?

Mă aștept să spună că nu. Mă aștept să pretindă că nu plângea.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa de ciudat, zice el, în schimb.

Îl privesc. Stă la birou, dar el nu se uită la mine. Ia în mână poza înrămată.

— Singura persoană cu care am mai stat în aceeași cameră e Todd, fratele meu geamăn. A murit când aveam paisprezece ani.

Își șterge ochii.

Ce nemernic sunt!

De ce nu m-am gândit că părinții lui aveau un motiv să fie așa de emoționați când au plecat? Sau că se poate să existe o explicație pentru poza din Liga Juniorilor?

Mi-aș dori să-mi cer scuze pentru felul în care i-am judecat pe el și pe părinții lui, dar mai întâi ar trebui să-i explic de ce m-am purtat ca un ticălos.

— Îmi pare rău, spun, fără să mai adaug altceva.

— E genul de lucru care te urmărește toată viața, știi? șoptește Brett.

— Da, știu, îi răspund.

Poate că m-a auzit, dar se precipită să-mi explice:

— De patru ani încerc să mă obișnuiesc, dar, de fiecare dată când te aud foindu-te în pat sau trezindu-te dimineața, pentru o secundă am impresia că e el. Așa că am ales să te ignor. Ești persoana care-mi amintește cel mai mult că el nu e aici, cu mine.

— Nu, înțeleg.

Scan with **Fast Scan**

Mă gândesc să-i povestesc despre Finn, dar nu e un moment bun.

— Cum era Todd?

Îmi mut privirea, în cazul în care am pus întrebarea greșită, dar fața i se luminează și-mi aduce aminte de Angelina, la priveghi.

Todd ar fi putut să fie actor, jură Brett. Știe că erau doar niște copii, dar, dacă l-aș fi văzut pe Todd jucând, aș fi înțeles. Todd putea să apese un buton dinăuntrul lui și să se transforme în altcineva. Mergea la toate cluburile de teatru pentru copii din Kansas City. Nu conta ce rol era, Todd apăsa butonul ăla și se transforma în George Gibbs sau în Mercutio sau în Omul de tinichea, nu conta.

Lui Todd îi plăcea și să joace baseball și voia să fie antrenor, nu contează pentru ce nivel.

— L-am întrebat pe Todd la un moment dat dacă vrea să se facă actor, continuă Brett. A ridicat din umeri. A zis că da, îi place să joace teatru. Dar că adoră baseballul. Și voia să aibă copii, or, dacă se făcea actor... cine știe când mai devenea el tată? spune Brett și face o pauză, apoi vorbește din nou. Și aveam paisprezece ani. Mie mi se părea că e prea mult să-l întreb despre carieră, iar el îmi vorbea despre cum voia să devină *tată*.

Tace din nou, după care reia:

— Dar ar fi fost un tată bun. Și un antrenor grozav. Avea un fel contagios de a se bucura pentru cei din jur. Când câștiga echipa un meci, se bucura pentru toată echipa, iar când pierdea, se bucura pentru colegii care jucaseră bine, râde Brett. La școală circula o glumă, „Ar trebui să fii chiar ultimul nenorocit din lume ca să-l urăști pe Todd Carter".

Se pare că Todd și Finn s-ar fi înțeles bine.

Brett îmi spune că Todd a murit într-un accident ridicol și, când îmi explică, sunt de acord cu el. Todd

Scan with **Fast Scan**

se întorcea acasă de la antrenament, tatăl lui conducea mașina și, așteptând într-o intersecție la semafor, au fost loviți de o mașină care, la rândul ei, fusese lovită de o altă mașină condusă de un șofer beat — airbagul a avut o problemă și i-a frânt gâtul lui Todd.

— Apoi a...

Brett ține brațele deschise, dar vocea i se frânge.

— S-a stins, termin eu propoziția în locul lui, dând din cap. Pur și simplu.

Brett se uită la mine, curios.

— Ironia sorții sau... mă rog, nu e ironia sorții, dar..., încerc eu să formulez cumva, dar nu-mi găsesc cuvintele. Locul din camera asta a devenit disponibil pentru că prietenul meu cel mai bun a murit. Luna trecută, precizez eu și simt cum îmi ard obrajii. Nu e la fel ca atunci când pierzi un frate, mai ales unul geamăn, dar pot cumva să înțeleg ce simți.

Brusc mi se umplu ochii de lacrimi. Încercând să arăt compasiune pentru durerea lui Brett, simt că subevaluez prietenia mea cu Finn.

Nici nu apuc să mă simt stânjenit de faptul că plâng, că-l și aud pe Brett zicându-mi:

— Luna trecută? Frate, mă mir că nu mi-ai tras un pumn când m-ai văzut.

Ceea ce mă face să râd și să plâng în același timp.

— Ce s-a întâmplat?

Îi explic că moartea lui Finn a fost așa de nedreaptă, având în vedere că el era atât de precaut!

Îi mai spun că era foarte bun la fotbal și că-i ieșea tot ce-și propunea.

Că a iubit o fată toată viața și că tocmai se combinase cu ea.

Că fusese foarte multă lume la înmormântare.

Eu și Brett nu devenim instantaneu prieteni.

Scan with **Fast Scan**

Dar vorbim despre faptul că nu ne-am gândit niciodată că o să murim.

Vorbim despre cât de ușor poate ceda corpul nostru.

Vorbim mult. Nu mai ies la alergat, în schimb mergem la cantină împreună. Pizza e surprinzător de bună. Lui Finn i-ar fi plăcut. Îi spun asta lui Brett în timp ce mai iau o gură de pizza. Îi mai spun și că nu vreau să-l uit.

— N-o să-l uiți, mă asigură Brett, privindu-mă-n ochi, uitând de mâncare.

E așa de sigur pe el!

— N-o să-l uiți. N-o să-l uiți niciodată! își întărește el spusele.

Mi se pune un nod în gât și mi-e greu să înghit.

Tăcem, iar eu mă simt jenat. De-abia îl cunosc pe tipul ăsta și aproape că am plâns deja de două ori în fața lui, în aceeași zi.

Terminăm de mâncat, ne ducem tăvile și ieșim. Afară, rămânem un pic pe loc uitându-ne într-o parte și-n alta, după care trecem strada spre cămin. În timp ce traversăm, reia discuția:

— Într-o bună zi, o să te gândești la Finn și n-o să te mai doară. Nu că durerea dispare. Doar m-ai văzut azi. Dar, uneori? Uneori, când îmi aduc aminte de Todd, sunt fericit că am avut șansa să fiu fratele lui. O să te simți și tu la fel când o să te gândești la Finn. Știu precis.

— Mulțumesc, îi șoptesc și nu mai zicem nimic.

De-abia după câteva minute, când ne suim în lift, îmi spune:

— Recunoaște! Credeai că sunt un idiot fiindcă țin pe birou o poză cu mine de când eram în echipa de baseball de juniori.

Probabil că pe față mi se citește panica, pentru că râde, ceea ce înseamnă că e în regulă să râd și eu.

Scan with **Fast Scan**

Așa cum am zis, nu devenim instantaneu prieteni, dar pentru început e suficient, încât mama să nu mi-l trimită pe Charlie în vizită.

Scan with **Fast Scan**

Șaisprezece

După cinci săptămâni de facultate, mă întorc în Ferguson. E weekendul de dinaintea zilei de naștere a lui Finn și mi se pare că trebuie să fiu acolo.

Când ajung în oraș, ocolesc, cât să trec prin fața casei lui. Pare că iarba nu a fost tunsă de când a murit Finn. A fost secetă, așa că ar fi putut arăta și mai rău, totuși cineva trebuie să se ocupe de peluză până nu se primește o amendă sau ceva de genul ăsta. E evident că ar fi prea mult pentru familie să se ocupe de treburile pe care le făcea Finn.

Dar pentru mine nu e prea mult. O s-o fac *pentru* Finn, nu în locul lui.

Părinții mei sunt fericiți să mă vadă, mai mult decât m-aș fi așteptat și mai drăguți unul cu celălalt decât i-am văzut în ultimii ani. Poate le prinde bine să stea singuri sau poate grija pentru mine i-a adus împreună.

— Am putea să mergem la muzeul de artă mâine, sugerează mama.

Tata bombăne ceva despre cum trebuie să pună benzină mai întâi, ceea ce înseamnă că ar veni și el dacă mergem.

— Eu o să trec pe la mama lui Finn de dimineață, le zic. Cineva trebuie neapărat să tundă iarba.

Tac amândoi și mă gândesc că o să protesteze, dar zâmbesc larg.

— Ar fi foarte frumos din partea ta, spune mama.

Tata zice ceva despre cum putem să ne uităm la meci când mă întorc, iar mama spune că o să ne facă ceva de mâncare.

Scan with **Fast Scan**

Pe sub masă, le scriu pe telefon un mesaj fraților mei ca să le spun că cineva ne-a răpit părinții și i-a înlocuit cu niște actori care nu știu că ar trebui să se urască. Ca de obicei, doar cei trei frați mai mici cred că ideea e amuzantă.

*

N-am sunat-o pe Angelina înainte. Pur și simplu, am luat mașina de tuns iarba de la tata, am pus-o în portbagaj și am pornit.

M-am simțit mai bine în ultimele săptămâni. Tot mai plâng la duș uneori, dar nu la fel de mult. Mă ajută să am un coleg de cameră cu care pot să vorbesc dacă am chef și care înțelege când n-am chef.

Bănuiesc că sunt prieten cu Brett, deși nu cred că o să fim vreodată la fel de apropiați cum am fost cu Finn.

Când ajung în fața casei lui, scot mașina de tuns iarba din portbagaj și pornesc motorul. Huruitul familiar mă liniștește. E în continuare cald, dar nu insuportabil. La câteva case distanță, un arbore de lalea îngălbenește.

Obișnuiam să-l ironizez pe Finn când îmi arăta tot felul de copaci colorați. Habar nu aveam pe-atunci că, datorită lui, voi ajunge să admir toată viața culorile schimbătoare ale copacilor.

Când împing mașina de tuns iarba, mă gândesc la cum frunzele de deasupra capului meu își vor schimba culoarea și vor cădea și cum el nu va vedea asta. Nu va vedea nici frunzele tinere la primăvară.

Mă gândesc la cum Finn nu va vota, nici la alegerile locale, nici la cele prezidențiale. Mie nu mi-a păsat niciodată de politică, dar Finn de-abia aștepta să voteze la prezidențiale pentru prima dată. Nu pare o idee așa de proastă să încep și eu să mă interesez.

Scan with **Fast Scan**

Mă gândesc la multe în dimineața asta. Îmi aduc aminte de toate promisiunile pe care i le-am făcut lui Finn și îi mai fac câteva.

Când sunt aproape gata, fac o pauză și-mi șterg transpirația de pe față. Atunci o văd în dreptul ușii de la intrare.

Îi fac cu mâna, dar Autumn face un pas în spate.

N-am văzut-o pe terasă, dar pe balustradă e un pahar cu apă cu gheață.

Aproape am terminat curtea din față, așa că aranjez și ultimul petic și mă îndrept spre casa ei. Beau până când cuburile de gheață încep să zăngăne pe fundul paharului. Bat în ușă și îi strig numele, încet. Când văd că nu răspunde, sun la sonerie.

— Ce dorești? mă întreabă, când deschide ușa în cele din urmă.

Sunt așa de surprins de furia ei, încât fac un pas în spate.

— Bună! Mulțumesc! zic și îi întind paharul.

Autumn arată rău, e groaznic de slabă. Inspiră adânc înainte să-mi răspundă, ca și cum ar avea o greutate mare pe piept.

— Mă prefăceam că Finny tunde iarba, zice, de parcă ar fi trebuit să fie evident. Și acum ai stricat totul.

— Ah! exclam, pentru că nu pot să spun nimic.

Îmi smulge paharul din mână.

— E-n regulă! râde ea, deși nu e un râs normal. M-a ajutat puțin.

Închide usa în urma ei.

Mă gândesc să bat iar la ușă, ca să mai vorbesc cu ea sau să văd dacă Angelina e acasă și să-i spun că nu cred că Autumn e bine. Dar nu fac asta. Deși știu că Finn și-ar fi făcut griji pentru ea.

Cobor scările, iau mașina de tuns iarba și mă duc acasă. Mă uit la meci cu tata și mama vine lângă noi,

Scan with **Fast Scan**

să mâncăm tacos cu toții.

Când îmi aduc aminte din nou de Autumn, îndepărtez gândul, așa cum îndepărtez toate fanteziile mele în care Finn trăiește. Nu am loc în minte și pentru durerea ei, și pentru a mea.

Mă întorc la facultate a doua zi.

Nu fac ceea ce ar fi vrut Finn.

Scan with **Fast Scan**

Șaptesprezece

Ai auzit ce-a făcut Autumn?

Mă uit la primul mesaj pe care mi l-a trimis Sylvie de când i-am scris eu, în timp ce alergam, acum câteva săptămâni. N-am mult timp să ajung la următorul curs, dar m-am oprit brusc pe trotuar. Cineva mă face idiot când se ciocnește de mine, dar îl ignor și răspund la SMS, în timp ce mulțimea se mișcă în jurul meu.

Ce să aud?

Sylvie știa că Finn a înșelat-o, nu? Oare am greșit când am presupus că i-a zis? De-abia acum și-a dat seama?

A încercat să se sinucidă.

Un tip se ciocnește de mine, o face deliberat, ca să-mi arate că stau în drum.

— Scuze! zice o fată.

E prima zi de toamnă mai răcoroasă. Cerul e albastru și toată lumea poartă jachete subțiri. A trecut aproape o săptămână de când am tuns iarba din fața casei lui Finn.

Mă gândesc s-o întreb pe Sylvie dacă e sigură, dar asta ar fi o întrebare bună pentru Alexis, nu pentru Sylvie. Dacă Sylvie spune că e adevărat, atunci cel mai probabil așa e.

Nu am nevoie s-o întreb de ce.

Și nu contează cum.

Trăiește, din fericire.

Totuși mă roade curiozitatea. Nu se mai grăbește nimeni la curs, au mai rămas doar câțiva studenți care

Scan with **Fast Scan**

se plimbă relaxați și care mă ocolesc. Orice ar fi, o să întârzii. Dacă mă grăbesc, aș putea să mă strecor în clasă fără să mă vadă nimeni. Dar cursul poate să mai aștepte.

Sylvie îmi răspunde imediat când o sun.

— Bună, Jack, zice, de parcă n-aș fi întrebat-o de ce nu purta centura de siguranță ultima dată când am vorbit.

— Bună, îi spun. Ce s-a întâmplat cu Autumn?

— A încercat să se sinucidă. A supraviețuit, dar e la spital, oftează ea. Taylor mi-a spus. Nu știu cum a aflat. Credea că o să mă bucur.

— Dezgustător, îi zic.

— Da.

— Dar Autumn e bine?

— Mă îndoiesc că e bine, Jack, spune Sylvie. Dar trăiește.

Nu mai zicem niciunul nimic. Vântul se întețește. Mă uit la frunzele care foșnesc în jurul meu. Un nor singuratic alunecă pe cer.

— Ar fi trebuit să fac ceva, îi zic. Am văzut-o pe Autumn săptămâna trecută și mi-am dat seama că nu e bine.

Sylvie pufnește.

— Nici eu nu știu dacă sunt bine. Tu ești bine?

— Nu știu. Dar mi-am dat seama că Autumn nu e.

Inspir adânc și continui:

— Poate noi suntem pe drumul cel bun. Când am văzut-o pe Autumn, mi-am dat seama că ea nu e. Ar fi trebuit să-i zic ceva Angelinei sau mamei ei.

O aud pe Sylvie respirând. Mă uit în continuare la frunzele foșnind în bătaia vântului. Toți copacii încep să-și schimbe culorile.

— De ce mă deranjează așa de tare că a făcut asta? se întreabă Sylvie. Sigur, nu sunt un monstru, așa cum

Scan with **Fast Scan**

credea Taylor, dar de ce-mi pasă așa de mult dacă Autumn Davis trăiește sau moare?

— Pentru că Finn ar vrea să trăiască.

— Da, șoptește Sylvie. Dar dacă încearcă s-o facă din nou? Statistic, e o probabilitate mare să facă asta.

— O să-i spun să n-o facă! o liniștesc eu, de parcă ar fi așa de simplu, dar... mai știi? Poate că e? O să-i spun lui Autumn că Finn ar fi vrut ca ea să trăiască.

Umerii mi se relaxează brusc când spun cuvintele astea.

— Tocmai m-am întors, dar aș putea să mă duc iar acasă în weekend. În plus, frații mei au făcut un pariu să vadă dacă pot să-l conving pe tata să meargă la muzeul de artă.

— Ce ciudat! zice Sylvie. Dar mulțumesc. O să fiu sinceră. Dacă nu te-ai fi oferit, te-aș fi bătut la cap până te-aș fi convins să te duci. Nu cred că ar vrea să mă vadă pe mine.

— Dacă nu m-aș fi oferit, atunci ai fi avut tot dreptul să mă bați la cap, îi spun. Pe bune, Sylv, ar fi trebuit să fac ceva după ce am văzut-o weekendul trecut.

Sylvie face o pauză și apoi vorbește cu precauție:

— Întotdeauna vor exista lucruri pe care am fi putut să le facem diferit. Contează mai mult ce facem acum.

A fost vina ploii.

— Da, o aprob eu. Ai dreptate.

Scan with **Fast Scan**

Optsprezece

Aveam impresia că un spital de psihiatrie ar trebui să fie o clădire impunătoare, la capătul unei alei lungi, cu o peluză în față, ca în filme, dar e pur și simplu o altă aripă a spitalului. Are recepție, sală de așteptare cu scaune de plastic și un dozator de apă.

Când mă apropii de recepție și întreb de Autumn, asistentul se uită la mine sceptic, de parcă ar vrea să mă trimită acasă, totuși îmi spune că ora de vizită începe peste patruzeci de minute. O să-i anunțe numele meu lui Autumn.

— Te anunțăm dacă nu vrea să te vadă.

Asistentul face o pauză, ca să vadă cum reacționez. Când ridic din umeri, pare mulțumit și iese pe o ușă din spatele recepției.

Mă așez pe un scaun și aștept. E posibil ca Autumn să nu vrea să mă vadă. Bănuiesc că, dacă aș fi făcut scandal, ar fi fost un semn că nu sunt o persoană care poate vizita un pacient.

Când se întoarce, asistentul îmi zice:

— Ești pe lista ei de vizitatori, dar trebuie să mai aștepți o jumătate de oră.

Vede punga din mâna mea.

— E pentru Autumn?

— Da.

— Trebuie să verific ce i-ai adus. Și nu poate să primească punga de plastic. O să-ți dau una de hârtie.

Îi dau punga și mă bucur că am scos prezervativele din ea înainte să vin. Se uită atent, caută droguri sau un cuțit, bănuiesc. Mă gândesc că punga de plastic putea fi un pericol pentru Autumn.

Scan with **Fast Scan**

Asistentul varsă totul într-o pungă de hârtie și mi-o întinde. Îi zâmbesc și îi mulțumesc. Trebuie să fie tare greu să lucrezi aici.

Jumătatea de oră trece repede, pentru că încerc să-mi dau seama ce o să-i zic lui Autumn. Sala de așteptare se umple de vizitatori, dar e în continuare liniște. Încă nu mă simt pregătit pentru această vizită, când asistentul ne spune că putem să-l urmăm și suntem duși într-un fel de cantină.

Ceilalți vizitatori par să știe cum merg lucrurile și fiecare se așază la câte o masă. Aleg și eu una și mă uit în jur. Chiar miroase a cantină. Se aude un piuit și o bufnitură surdă. Se deschid alte uși.

Autumn apare într-un grup de străini. Văd cum analizează mesele înainte să mă vadă. Expresia ei apatică nu se schimbă când vine spre mine.

— Bună!

Își trage un scaun în fața mea.

— Bună! îi zic. Ăăă... cum te simți?

Arată ca un manechin din magazin, pe care au fost aruncate niște haine largi.

— Nici în zilele obișnuite n-am știut vreodată cum să răspund la întrebarea asta.

Nu se uită la mine, ci undeva în spate, peste umărul meu, ca și cum răspunsul ar fi undeva acolo, în aer.

— Cred că majoritatea oamenilor mint, presupun eu.

Autumn nu zâmbește, dar umerii i se mai relaxează puțin, începe să fie din nou ea însăși, așa că-mi continui ideea.

— Toată lumea spune mereu că e bine. E imposibil ca toată lumea să fie bine tot timpul. Doar se preface că e adevărat.

— Bănuiesc că nu mă prea pricep la asta.

— Poate te pricepeai prea bine la asta.

Scan with **Fast Scan**

Autumn își lasă capul într-o parte.

Încerc să-mi ordonez gândurile.

— Finn zicea că erai deprimată, dar nu am văzut niciodată asta. Nimeni de la școală nu și-a dat seama. Credeam că era... sau că tu erai...

Chiar am de gând să-i spun că, până să moară Finn, am crezut că e o prefăcută?

— Sunt însărcinată, zice Autumn brusc.

Ne uităm unul la celălalt.

Poftim?

— Scuze, nu știu de ce am zis asta. Mi-e greu să mă gândesc la altceva acum.

— Și Finn...

— Bineînțeles.

Izbucnesc în râs, ceea ce tot e mai bine decât să-i spun că e o prefăcută, și totuși... Pare confuză și poate chiar speriată, așa că încerc să-i explic.

— Angelina m-a rugat să strâng lucrurile din mașina lui Finn și am găsit asta sub scaun. A făcut niște cumpărături fix înainte să...

Îmi dreg vocea și împing punga de hârtie spre ea.

— M-am gândit că ar fi bine să ajungă la tine. Probabil că ar fi trebuit să ți-o dau atunci. Scuze!

Fac o pauză, apoi adaug:

— O dovadă în plus că se întorcea la tine.

Autumn întinde o mână, atinge punga, dar nu o deschide.

— Am râs pentru că, mă rog, dacă te uiți pe bon, a cumpărat și niște...

Mă las păgubaș.

Deschide punga și atinge bomboanele într-un fel care mă face să mă gândesc la mama lui. Se uită la mine și ia bonul. Se uită peste el și începe și ea să râdă.

Roșește, iar eu îmi mut privirea. Când mă uit din nou la ea, o văd atingând cu duioșie pachetele de

Scan with **Fast Scan**

bomboane.

— Sunt multe bomboane, îi zic.

— Se găsesc într-un singur loc. Lui Finn nu i-a plăcut niciodată benzinăria aia. S-a dus acolo doar ca să mi le cumpere mie. Poate încerca să nu mai fie nevoit să treacă pe-acolo o vreme.

— De ce nu-i plăcea?

— Nu știu.

Autumn face o pauză, apoi ia un pachet și-l deschide.

— Poate credea că e periculos? încerc. Știi cât de importantă era siguranța pentru el.

Autumn face o pauză, cu bomboanele în mână.

— Nu m-am gândit niciodată la Finny în felul ăsta, dar bănuiesc că ai dreptate.

Sunt șocat, apoi o aud că zice:

— Mereu mi s-a părut foarte protector.

Are sens, vedem aceeași trăsătură de caracter prin lentile diferite.

— I-ai spus mamei lui? o întreb.

Autumn scutură din cap.

— Ești prima persoană căreia i-am spus. Am aflat acum o săptămână. Încă încerc să-mi dau seama ce se întâmplă.

Bagă o acadea în punguliță cu pudră și o învârte încet.

— Dar o să încerci să vezi cum merge?

— Da. Vreau să-l păstrez. Deși nu știu ce aș fi făcut dacă Finny era în viață.

Bagă acadeaua în gură și se uită pe masă. Râde ușor și ridică din umeri.

E însărcinată. Autumn poartă în pântec copilul lui Finn.

Copilul lui Finn.

— Dacă o să mai fii în St. Louis când o să vin acasă, poate trec pe la tine să te ajut cu ceva sau să te văd.

Scan with **Fast Scan**

Copilul lui Finn.

Autumn zâmbește. Nu mai arată ca un manechin.

— Ai fost important pentru Finny. O să am nevoie...

Se uită repede în altă parte.

Încerc să-i anticipez răspunsul. *Scutece? S-o duc cu mașina undeva?*

— O să am nevoie să audă povești despre Finn și o să am nevoie de o copie a tuturor fotografiilor cu el pe care le ai.

Mă gândesc la toți oamenii care plângeau la înmormântarea lui. La mama lui spunând că asta era dovada impactului pe care el îl avusese asupra celor din jur.

— Da.

În mintea mea, încep să fac o listă cu oamenii cărora pot să le cer poze. Toți cei pe care i-am văzut la priveghi, la comemorarea organizată de Alexis. Acum e momentul să le cer oamenilor și povești. Cât timp detaliile sunt încă proaspete. Cât timp durerea e încă proaspătă.

— Pot să sun și câțiva oameni, îi spun. Și, mai încolo, dacă o să ai nevoie de scutece sau.

— Nu știu de ce o să am nevoie. Părinții par să aibă mereu nevoie de... tot...

Se uită iar peste umărul meu, ca și cum lista cu lucruri pentru bebeluș plutește undeva dincolo de mine.

Aștept să-și termine gândul. Când văd că nu o face, îi zic:

— Cum crezi că o să reactioneze mamele... adică mama ta și Angelina?

Autumn scutură din cap și se uită în jos, pe masa dintre noi.

— O să fie fericite. Dar o să-și facă griji pentru mine.

— Așa cred și eu, îi răspund.

Scan with **Fast Scan**

— Zece minute! strigă asistentul din capătul camerei, făcându-ne să tresărim.

Râdem amândoi, apoi tăcem. Pare mai plină de viață decât la începutul vizitei.

— Deci, ăăă...

Nu știu dacă ar trebui să vorbesc despre asta, dar ceva îmi spune că Finn ar vrea să o fac.

— Sylvie m-a rugat să-ți transmit un mesaj.

Autumn pare stânjenită. Își mușcă buza, iar eu încerc să nu mai lungesc vorba, ca nu cumva să o fac să creadă că am venit aici să țip la ea în locul lui Sylvie.

— Se bucură că ești bine. Sau că o să fii bine.

Stânjeneala de pe chipul ei e înlocuită de scepticism.

— Ea a vrut să vin să te văd, insist. Vrea să te faci bine.

Autumn îmi aruncă o privire dură. Dacă aș mințI sau aș exagera, m-aș prăbuși sub privirea ei. Dar nu fac asta.

— Nu cred că înțelegi.

Sunt nervos, pentru că *ar trebui* să înțeleagă.

— Tu ai nevoie de amintirile mele cu Finn, nu? Acea parte din el care te-a iubit va trăi atâta vreme cât vei trăi și tu, Autumn. Iar tu, prin amintirile tale, reprezinți o parte din Finn. Deci, da, lui Sylvie îi pasă suficient cât să mă roage să mă asigur că n-ai de gând să intri în mormânt și, odată cu tine, să dispară toate amintirile cu Finn. Și acum, că ești însărcinată...

Mă opresc. Practic, urlu la o femeie însărcinată, care a încercat să se sinucidă.

— N-o s-o fac iar, șoptește și vocea îi tremură.

— La naiba! N-am vrut să zic că...

— E-n regulă. Și eu sunt furioasă pe mine.

— Totuși n-ar trebui să te fac să plângi, continui eu.

Scan with **Fast Scan**

Mă uit stresat la asistent, dar n-a observat nimic. Încă.

Autumn mă surprinde când începe să râdă, nu să plângă.

— Ești sigur că Sylvie o să mai vrea să trăiesc când o să audă că sunt însărcinată cu bebelușul lui Finn?

— Ăăă, nu cred că o să organizeze o petrecere în cinstea ta, dar nu e un monstru. Deci, da, când o să afle, o să vrea să fii sănătoasă, fericită! ridic eu din umeri. Să știi că sunt multe persoane care țin la tine. Și toată lumea, absolut toată lumea care l-a iubit pe Finn vrea să fii bine, OK? Chiar dacă se întâmplă ceva cu copilul ăsta. Rămâi în viață!

— OK, șoptește.

— Vizita s-a terminat! strigă asistentul.

— Promiți?

— Promit!

Când mă ia în brațe de rămas-bun, nu simt deloc că ar fi un adio. Mă simt ca atunci când îl luam în brațe pe Finn. Știu că Autumn va face parte din viața mea multă vreme de acum încolo.

*

De-abia în timp ce conduc spre casă am o revelație: m-am tot gândit la Finn și, pentru prima dată de când m-a sunat Alexis în acea dimineață, nu mă mai doare.

Sunt așa de recunoscător că Finn a trăit și că am avut șansa să-l iubesc! Că și el a avut șansa să iubească și să fie iubit.

Și că încă este iubit.

Scan with **Fast Scan**

Mă uit stresat la asistent, dar n-a observat nimic. Încă.

Autumn mă surprinde când începe să râdă, nu să plângă.

— Ești sigur că Sylvie o să mai vrea să trăiesc când o să audă că sunt însărcinată cu bebelușul lui Finn?

— Ăăă, nu cred că o să organizeze o petrecere în cinstea ta, dar nu e un monstru. Deci, da, când o să afle, o să vrea să fii sănătoasă, fericită! ridic eu din umeri. Să știi că sunt multe persoane care țin la tine. Și toată lumea, absolut toată lumea care l-a iubit pe Finn vrea să fii bine, OK? Chiar dacă se întâmplă ceva cu copilul ăsta. Rămâi în viață!

— OK, șoptește.

— Vizita s-a terminat! strigă asistentul.

— Promiți?

— Promit!

Când mă ia în brațe de rămas-bun, nu simt deloc că ar fi un adio. Mă simt ca atunci când îl luam în brațe pe Finn. Știu că Autumn va face parte din viața mea multă vreme de acum încolo.

*

De-abia în timp ce conduc spre casă am o revelație: m-am tot gândit la Finn și, pentru prima dată de când m-a sunat Alexis în acea dimineață, nu mă mai doare.

Sunt așa de recunoscător că Finn a trăit și că am avut șansa să-l iubesc! Că și el a avut șansa să iubească și să fie iubit.

Și că încă este iubit.

Scan with **Fast Scan**

Autumn

Scan with **Fast Scan**

Unu

Dacă nu vrei să mori nu înseamnă că vrei să trăiești. Între cele două zone mai există și o a treia, gri, în care știi că ar trebui să-ți dorești să respiri, dar de fapt această dorință lipsește cu desăvârșire. Aceasta e zona în care mă aflu eu acum.

În mine este o bucată din Finn pe care trebuie s-o țin în viață, așa că n-am de ales, trebuie să mă odihnesc, așa cum trebuie și să respir.

De când am fost externată, acum câteva zile, m-am dat jos din pat, am făcut duș, am luat trei mese pe zi și pe unele am reușit să nu le vomit. În fiecare zi! Credeam că asta o să fie suficient.

După ce am stat aproape o lună în spital, m-am gândit că, odată ce o să ajung acasă, o să fie de la sine înțeles că nu voi mai încerca să mă sinucid. Dar, nu. Se pare că faptul că în mine se dezvoltă o ființă umană nu e suficient ca dovadă că mi-a revenit dorința de a trăi.

Și tocmai de-asta mă aflu în acest magazin oribil cu lucruri pentru bebeluși.

Îmi dau seama că și mătușii Angelina i se pare oribil acest loc, dar nu mai putem da înapoi acum. Ea și mama au venit la mine de dimineață și mi-au zis că e foarte bine că-mi fac duș și că mă schimb, dar că sunt îngrijorate că nu arăt prea mult entuziasm pentru viitor.

— Copilul tot nu mi se pare real, am protestat. Probabil că o să mă entuziasmez mai târziu.

— Nu vorbeam de copil, mi-a zis mama.

Scan with **Fast Scan**

Stătea în mijlocul camerei mele, cu mâinile împreunate, semănând mai degrabă cu un copil, nu cu o viitoare bunică. Angelina se sprijinea de comodă într-un fel care-mi aducea aminte de el așa de mult, încât nu pot să exprim în cuvinte.

— Trebuie să fii entuziasmată de ceva, puștoaico, mi-a spus mătușa Angelina. Nu ai mai pus mâna pe o carte de când ai ajuns acasă.

— Ziceți asta doar pentru că nu am vrut să le împart bomboane copiilor care au venit la colindat aseară?

Stăteam pe marginea patului (nu *lungită în* pat!), tocmai luasem vitaminele prenatale. Poate voiau să mă vadă entuziasmată de asta.

Mama s-a așezat lângă mine.

— E copleșitor pentru noi toate. Trebuie să ne concentrăm la lucrurile bune. Dacă nu pare real deocamdată, atunci hai să-l facem noi să pară real.

Așa că am făcut un efort să zâmbesc și am zis:

— Bine.

Așa că iată-ne aici, într-un magazin cu haine de bebeluși, pe care l-a ales mama.

Când am ajuns, vânzătoarea ne-a analizat repede pe toate trei: pe mătușa Angelina, în hainele ei hippy, pe mine, în tricoul meu spălăcit și blugii rupți și pe mama, îmbrăcată în costumul ei Chanel și cu geanta scumpă. În loc să-și dea seama care dintre noi e însărcinată, s-a concentrat pe mama, o mișcare inteligentă de altfel. Totuși am primit toate câte o broșură lucioasă, de parcă magazinul era un eveniment la care participam.

Se pare că există mai multe tipuri de bebeluși. Bebelușii moderni, care sunt înconjurați de suprafețe daneze netede și poartă doar bej, gri sau alb: bebelușii amuzanți, care poartă tricouri colorate, cu sloganuri ironice și au suzete care arată ca niște colți de vampir sau ca niște mustăți; și bebelușii hippy, cu jucăriile lor

Scan with **Fast Scan**

de lemn, care mănâncă sau poartă doar fibre naturale, tot în nuanțe de bej, gri sau alb.

Poate mai sunt și alte tipuri de bebeluși, dar magazinul ăsta are produse doar pentru cele trei categorii.

— Azi nu facem altceva decât să ne distrăm, ciripește mama. Luăm câteva lucruri, ca să ne mai crească entuziasmul.

Vânzătoarea pricepe repede. Nu avem chef de discursul ei, așa că se întoarce la decorațiunile de Crăciun — de care n-ar trebui să se ocupe încă, e prea devreme.

Încrezătoare, mama ne duce pe mine și pe mătușa Angelina la raionul de articole pentru nou-născuți și începe să ia la rând umerașele minuscule, așa că o imit.

E imposibil ca bebelușii să fie chiar așa de mici. Am mai văzut bebeluși și nu erau niciodată așa de mici.

Îmi aduc aminte cum am ținut-o în brațe pe fetița lui Angie, la spital. Oare și ea era tot atâta? Închid ochii și încerc să-mi amintesc senzația, greutatea — nu era grea, dar era solidă — cum m-am întors spre Finn și...

O, Doamne!

Totul se oprește. Nu mai există niciun magazin. Nu mai țin în mână niciun body. Stau pe patul de spital alături de el, iar el mă iubește, deși nu știu asta încă.

Cum am putut să nu știu? E așa de ridicol de evident acum, încât vreau să țip la noi, dar nu pot. Ne spunem lucrurile pe care ni le-am zis în acea zi și, deși fiecare cuvânt însemna de fapt „te iubesc“, nu am rostit cuvintele ca atare. Și nu am cum să schimb asta. Nu pot să schimb asta. Nu pot, nu pot, nu pot, nu pot... O, Doamne!

Scan with **Fast Scan**

— Ce mici sunt! zice Angelina când revin cu gândul în magazin.

Finny e mort. A fost tot timpul mort. Doar în mintea mea a mai trăit din nou, pentru câteva clipe.

Mă uit în jos, la bodyul cu buline albastre pe care-l țin în mână.

— Tocmai mă gândeam că un nou-născut n-are cum să fie așa de mic.

— Cresc repede, comentează mama. Nu ai nevoie de prea multe haine pentru nou-născuți. După câteva săptămâni, sunt cu totul alți copii.

Nu mai zicem nimic. Eu, mama și Angelina ne uităm una la alta. Dacă Finn ar fi în viață, ăsta ar fi momentul în care mamele noastre ar începe să ne povestească despre noi, când eram mici.

Nu e periculos? Ne întrebăm una pe cealaltă, dar și pe noi însene. În mare parte, ele mă întreabă pe mine, dar și mama și mătușa Angelina trec prin asta uneori.

— Totuși ai nevoie de mai multe decât crezi, zice mătușa Angelina, reluând conversația. E incredibil cât de multe schimburi le trebuie bebelușilor.

Bebeluși. Nu Finny când era bebeluș.

Mama ia bodyul cu buline din mâinile mele și îl adaugă la muntele de haine pe care-l ține în brațe.

— Mereu vomită tocmai pe cele drăguțe, zice.

Mamele încep să nu mai fie sigure că a fost o idee bună să venim aici. Mama se uită la mătușa Angelina și, deși încearcă să pară relaxată, se vede că e îngrijorată. Dar nu mai sunt atentă.

Când mama vorbește despre vomă, încep să mă gândesc că nu am mai vomitat de ceva vreme, lucru care-mi face corpul să zică „A, da! Ce idee bună!“ Înainte să apuc să-mi fac griji pentru mătușa Angelina, simt nevoia să găsesc un loc în care să vomit ouăle și cârnații de mai devreme.

Scan with **Fast Scan**

Deja simt gustul când ies din magazin și mă reped spre coșul de gunoi din mall.

Credeam c-am scăpat de treaba asta. Au trecut două zile de când am vomitat ultima dată.

Și douăsprezece ore de când am plâns.

De-abia reușesc să ajung la coșul de gunoi și, exact când mă aplec peste el, mâncarea țâșnește din mine.

Finny ar fi mândru de mine, îmi zic, în timp ce vomit din nou.

„Începi să tințești foarte bine, Autumn.“

Pot să-i aud vocea, chiar îl aud cum îmi zice asta.

Nu. Nu cred cu adevărat că e el, deși, într-o vreme, credeam asta. Am acceptat această nouă realitate, fără Finny, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la el. Și când fac asta? Iată că-l și văd.

Finny al meu.

„Autumn!“

Respir precipitat între reprizele de vomă. Stomacul mă doare ciudat, chiar și când nu vomit.

— Autumn?

— Sunt bine!

— Am o sticlă de apă în geantă, zice mătușa Angelina.

Sună bine și sper să reușesc să beau apă curând. Respir sacadat și nu mă mișc de lângă coșul de gunoi.

— Unde e mama?

— Cumpără bodyul la care te uitai. Plus alte câteva zeci de lucruri din materiale exagerat de scumpe. Nu-ți face griji, puștoaico! O să te duc eu la un magazin cu haine la mâna a doua si o să luăm de-acolo haine de bebeluși care nu-s așa pretențioase.

Mă ridic și respir, încercând să-mi dau seama cum îmi este. Mă simt ca un căpitan de vas, în timpul unei vijelii, spunându-i vaporului bătrân să se liniștească și să înfrunte valurile.

Mătușa Angelina îmi întinde sticla și zâmbește.

Scan with **Fast Scan**

Slavă cerului că nu prea seamănă cu Finny! Are zâmbetul diferit, părul mai închis la culoare, bărbia mai ascuțită. Îl regăsesc în ea, dar ar putea fi mult mai rău.

Ca, de exemplu, modul în care se comportă, mereu stoică.

— E mai bine? mă întreabă.

— Dacă o să vomit pe parcursul tuturor lunilor de sarcină? Am auzit că unele femei pățesc asta.

Ridică din umeri.

— Atunci o să mai vomiți încă șase luni și o să fie oribil.

— Nu cred că aș putea să fac asta, zic și încerc să-mi clătesc gura cu apă.

— Ba ai putea și ai face-o, pentru că n-ai avea de ales, dar probabil nu va fi cazul, spune mătușa Angelina. Când ești mamă, se întâmplă mereu să pierzi controlul, după care să supraviețuiești.

Scuip în coșul de gunoi și mai iau o gură de apă, dar am gâtul iritat.

— Când vomiți așa, pare groaznic să fii mamă.

Mătușa Angelina mă ia în brațe.

— Merită să fii mamă, îmi zice.

Simt că mi se face rău într-un fel care n-are nicio legătură cu bebelușul. O strâng mai tare în brațe.

— Scuze. N-ar fi trebuit să zic asta, îi șoptesc.

— Orice-ar fi, merită să fii mamă, Autumn, chiar și când îi pierzi.

Mi se pune un nod în stomac, ea îmi dă drumul din îmbrățișare și îmi zâmbește trist.

Un paznic se apropie de noi și ne întreabă dacă avem nevoie de ajutor sau dacă vrem să cheme o ambulanță. Nu e încântat că am folosit coșul de gunoi și face semn spre o toaletă din partea cealaltă, de parcă asta ne-ar fi ajutat cu ceva. Vine și mama, cu pungile de cumpărături. Paznicul se uită spre

Scan with **Fast Scan**

Slavă cerului că nu prea seamănă cu Finny! Are zâmbetul diferit, părul mai închis la culoare, bărbia mai ascuțită. Îl regăsesc în ea, dar ar putea fi mult mai rău.

Ca, de exemplu, modul în care se comportă, mereu stoică.

— E mai bine? mă întreabă.

— Dacă o să vomit pe parcursul tuturor lunilor de sarcină? Am auzit că unele femei pățesc asta.

Ridică din umeri.

— Atunci o să mai vomiți încă șase luni și o să fie oribil.

— Nu cred că aș putea să fac asta, zic și încerc să-mi clătesc gura cu apă.

— Ba ai putea și ai face-o, pentru că n-ai avea de ales, dar probabil nu va fi cazul, spune mătușa Angelina. Când ești mamă, se întâmplă mereu să pierzi controlul, după care să supraviețuiești.

Scuip în coșul de gunoi și mai iau o gură de apă, dar am gâtul iritat.

— Când vomiți așa, pare groaznic să fii mamă.

Mătușa Angelina mă ia în brațe.

— Merită să fii mamă, îmi zice.

Simt că mi se face rău într-un fel care n-are nicio legătură cu bebelușul. O strâng mai tare în brațe.

— Scuze. N-ar fi trebuit să zic asta, îi șoptesc.

— Orice-ar fi, merită să fii mamă, Autumn, chiar și când îi pierzi.

Mi se pune un nod în stomac, ea îmi dă drumul din îmbrățișare și îmi zâmbește trist.

Un paznic se apropie de noi și ne întreabă dacă avem nevoie de ajutor sau dacă vrem să cheme o ambulanță. Nu e încântat că am folosit coșul de gunoi și face semn spre o toaletă din partea cealaltă, de parcă asta ne-ar fi ajutat cu ceva. Vine și mama, cu pungile de cumpărături. Paznicul se uită spre

Scan with **Fast Scan**

pântecul meu, apoi își ia stația radio să cheme echipa de curățenie.

Mama descrie fiecare haină pe care a luat-o cu așa multe detalii, încât, când ajungem la mașină, nici nu mai are rost să mă uit în pungi. Dar fac asta, ca să-i mulțumesc pentru fiecare lucru în parte, în drum spre casă. Conversația alungă norul din aventura noastră de azi, lipsa de entuziasm pe care speraseră s-o rezolve.

Tot ce are legătură cu bebelușul îmi aduce aminte că Finny nu e aici.

Și asta simțim toate.

Și vrem asta. Eu vreau asta.

El ar fi vrut asta.

Totuși lucrurile nu sunt cu nimic mai simple.

Așa că trăiesc într-un loc în care fiecare dram de bucurie e umbrit de întunericul morții lui Finny, estompat de nuanțele de gri ale unei existențe stăruitoare.

Scan with **Fast Scan**

Doi

— Genial! zice Angie și-și ia privirea de la Guinevere o secundă, ca să-mi zâmbească.

Fața îi este luminoasă, dar și umbrită de oboseală.

Nu plănuisem să-i spun chiar așa de repede. De-abia am mai vorbit în ultimele luni, dar, în momentul în care i-am văzut chipul rotund și silueta scundă, mi-a tresărit inima și m-a cuprins un sentiment de siguranță.

Cred că a trecut ceva timp de când nu m-am mai întâlnit cu o prietenă.

Micul apartament de la subsol e plin de urmele vieții a trei oameni și de... pantofi. M-am așezat pe marginea unei canapele în carouri achiziționate la mâna a doua, pe care sunt mormane de haine proaspăt spălate, dar care nu au fost încă împăturite. Angie e pe podea, o schimbă pe Guinevere într-un body pe care scrie „Primul meu Crăciun", chiar dacă e de-abia prima săptămână din noiembrie. Închide ultima capsă și se uită la mine.

— E genial că ești însărcinată, nu?

Se ridică pe călcâie.

— E bine, răspund, dar parcă vorbesc despre o masă la restaurant, care n-a fost chiar așa de bună cum m-aș fi așteptat. Sunt speriată, adaug și zici că vorbesc despre maioneză.

— E înfricoșător!

Angie cântă în timp ce o gâdilă pe Guinevere sub bărbie. O întoarce pe burtă, în peticul de lumină care intră pe fereastra mică.

— Și nu încetează să fie așa. Scuze!

Scan with **Fast Scan**

— Ce nu încetează?

— Nu încetează să fie înfricoșător.

Râde. Eu, nu.

Angie întinde mâinile în sus și oftează. Cască și se uită la mine.

— Ridică-te și lasă-mă să mă uit la tine! zice.

Fac ce-mi cere și dă din cap, cu înțelepciune.

— Îmi dau seama, zice. Se vede clar.

— Nu, de-abia pot eu să simt ceva, Ang.

Am ultimul nasture de la blugi desfăcut, dar fermoarul se închide.

— Se vede, zice. Când naști?

— De May Day, îi răspund. Adică pe 1 mai. Nu mă refer la alerta de urgență[5].

Angie zâmbește și cască din nou.

— Da, văd burtica mătușii Aut, tu o vezi, Guinnie?

Se întinde pe jos și oftează iar.

— Scuze, Autumn. Dar sunt așa de obosită!

— E-n regulă. Și eu sunt obosită.

Mă așez iar pe canapea și mă uit cum îi zâmbește copilului ei. Mamele noastre au fost încântate când le-am zis că i-am scris lui Angie și că am nevoie să mă ducă la ea acasă. Mă bucur s-o văd. E așa de ciudat s-o văd în postura de mamă!

Încrederea lui Angie mă ia prin surprindere. Prima dată am observat atitudinea asta la ea în spital, vara trecută, dar acum e și mai pronunțată. Când mi-a deschis ușa, sprijinea copilul pe șold și, după ce m-a luat în brațe și m-a invitat înăuntru, mi-a zis:

— Scuze! I-am pus mâna pe frunte și trebuie s-o schimb în ceva mai gros.

Așa că s-a dus să facă asta.

— E un truc sau ceva de genul? o întreb. Ce ai zis mai devreme, când i-ai pus mâna pe frunte?

— Nu, dar fruntea ei mi s-a părut cam rece.

— Ce înseamnă că e cam rece?

Scan with **Fast Scan**

— Că nu este caldă ca de obicei.

Cască din nou.

— Îmi pare rău. De cele mai multe ori doarme noaptea. Dar când nu doarme...

Aștept, dar nu mai adaugă nimic. Mă uit în jur, la pătuțul de bebeluș și la patul lor *queen-size*. Anul trecut, când eram încă la liceu și am venit ultima dată aici, părea că este mult mai mult spațiu.

— Nu ți se pare ciudat, zice Angie, când te gândești cum era ultima dată când ai fost aici?

Se uită spre tavan.

— S-au schimbat așa de multe de atunci! zicem în același timp și izbucnim în râs.

— Ți-am trimis un mesaj, continuă Angie, dar vreau să-ți spun încă o dată cât de rău îmi pare de Finn.

— E copilul lui, îi mărturisesc eu.

Angie râde așa de tare, încât trebuie să-și acopere gura. Mă ia prin surprindere așa de mult, încât durerea îmi amorteste.

— Da, bineînțeles că e copilul lui, chicotește ea. Al cui altcuiva ar fi putut să fie?

Se ridică și se uită la mine.

Ridic din sprâncene.

— Alți oameni ar fi zis că e al lui Jamie.

Angie scutură din cap.

— N-ai fi făcut-o niciodată cu Jamie. Toată lumea putea să vadă asta.

— Ba aș fi făcut-o. Dacă nu m-ar fi înșelat.

— Nu.

Vocea lui Angie e fermă, la fel de încrezătoare ca atunci când vorbește despre fiica ei.

— Ceva nu mergea în relația voastră.

Nu am cum s-o contrazic, dar nu-mi place că vede în mine ceva ce nici eu nu știam despre propria persoană. Dacă era așa de evident pentru ea că relația

Scan with **Fast Scan**

noastră nu avea cum să funcționeze, cât de proastă am fost eu dacă mi-a scăpat?

— Dar de unde ai știut că e copilul lui Finny? o întreb. Nu ne-am mai văzut de luni întregi. Aș fi putut să cunosc pe altcineva.

— N-aveai cum.

— Nu văd de ce ar fi fost așa de imposibil, deși nu mi-e clar de ce protestez.

Angie se ridică de pe podea și se așază lângă mine, pe canapea.

— La spital, după ce am născut-o pe Guinnie, era evident că se întâmplase ceva între voi, zice ea, dar eu scutur din cap dezaprobator.

— Atunci eram doar prieteni.

Angie își dă ochii peste cap.

— Voi n-ați fost niciodată doar prieteni, Autumn, știi bine asta.

Se uită atent la mine, apoi adaugă:

— Toată lumea știa asta, ți-e clar, nu?

— Nu știam nimic, îi zic mirată.

— Nu știai că Finn Smith te plăcea?

O zice de parcă i-am spus că nu mai știu care e al doilea nume al meu.

Chiar nu știai? m-a întrebat el în ultima noapte.

— Credeam atunci că nu vorbești niciodată despre asta pentru că te simți stânjenită, îmi explică Angie.

— De ce aș fi fost stânjenită?

— Ani întregi mi s-a părut că ești stânjenită din cauză că-ți era ca un frate, nu? Dar apoi am început să observ cum amândoi făceați chestia aia pe care o fac animalele.

— Ce chestie?

— Ai văzut vreodată cum reacționează un animal când vede alt animal?

— Dacă am văzut vreodată...

Angie își ridică mâinile, să mă oprească.

Scan with **Fast Scan**

— Îl mai ții minte pe Bowie, câinele pe care-l aveam când stăteam cu ai mei? Când îl scoteam afară și vedea un alt câine, se oprea brusc și la fel făcea și celălalt câine. Era clar că le treceau un milion de gânduri prin minte. După care, brusc, fie voiau să se bată, fie să se joace. De fiecare dată când tu și Finn Smith vă vedeați, la școală sau la mall sau oriunde altundeva, amândoi înghețați o secundă. După care începeați iar să vă mișcați sau să vorbiți, dar era ca și cum o parte din voi era în continuare încremenită, așteptând ca cealaltă persoană să facă ceva.

Tot felul de amintiri se năpustesc asupra mea, ca un montaj de film fără muzică. *Finny. Finny al meu.* Nu pot să vorbesc. Dar Angie nu pare să se aștepte să spun ceva.

— După o vreme, mi-am zis că, bine, o să se despartă de Jamie și o să fie cu Finn. Dar nu ai făcut asta. M-am gândit că poate mamele voastre nu voiau să fiți împreună.

— Nu, îi șoptesc. Pur și simplu, n-am știut că era posibil.

— Ce trist! murmură Angie, cu blândețe. Dar, evident, ați stat ceva timp împreună, adaugă uitându-se la pântecul meu.

— O zi. Sau, mai precis, o jumătate de noapte și o zi.

„*Oh, Autumn!*" *Greutatea corpului lui, mirosul lui, mirosul lui Finn...*

— Fir-ar să fie! exclamă Angie.

— Nu știu dacă pot să mai vorbesc despre asta, îi zic.

Dă din cap, apoi se întinde spre mine și mă ia în brațe. Mă relaxez în brațele ei. Nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam de asta până nu s-a întâmplat.

Când Angie îmi dă drumul, se uită la fetița ei.

— M-am... m-am simțit cam singură, Autumn.

— Da?

— Da.

Scan with **Fast Scan**

Guinevere se împinge pe coate. Ne uităm amândouă la ea.

— Și Dave?

Nu mai pot să-i spun Dave cel Fițos, acum, că e tată. Nu mai pare să i se potrivească această poreclă.

— Când nu e la lucru, e la școală, iar când e acasă, am nevoie să aibă grijă de copil, ca să pot să mai am și eu un minut pentru mine, fiindcă... deși mă simt așa de singură, totuși nu sunt niciodată singură.

Se uită la mine.

— Rahat, te-am speriat, nu?

— Oricum eram speriată și înainte, o asigur. Dar mă gândeam că tu ai totul sub control. Situația perfectă în care poate să fie o mamă adolescentă.

— Nu cred că există așa ceva, se destăinuie Angie. Toată povestea asta e...

Se uită spre tavan, apoi continuă:

— E copleșitoare, Autumn. Merită, dar e copleșitoare. O să înțelegi.

Toată lumea îmi spune asta. Nimeni nu detaliază însă. Nu mă obosesc s-o întreb la ce se referă. Mă uit la bebelușul care încearcă să se ridice și număr lunile. Are cinci luni. Anul viitor pe vremea asta, o să am un copil cu o lună mai mic.

S-au schimbat așa de multe anul ăsta, n-aș fi crezut că e posibil.

— Ai ținut legătura cu restul lumii? o întreb.

Angie nu-mi răspunde imediat. Mă uit la ea și are ochii închiși; pentru o clipă, am senzația că a ațipit, dar zice:

— La început, îmi trimiteau e-mailuri sau mă sunau de la facultate o dată pe săptămână și îmi ziceam „Tare. Pare rezonabil". Dar apoi au încetat.

Face din nou o pauză. Își ține în continuare ochii închiși.

Scan with **Fast Scan**

— Și-mi tot zic „Și eu sunt ocupată. Cu toții trecem prin tot felul de încercări. Facem chestii noi". Și știu că o să mai ieșim când vor veni acasă de Crăciun, dar bănuiesc că, în același timp, nimic n-o să mai fie la fel. Pentru că nici eu nu mai sunt la fel. Și nici ei n-o să mai fie la fel, vor fi la fel de schimbați.

Inspiră adânc și deschide ochii.

Dau din cap. Tot ce-mi spune are sens, dar nu am habar ce să zic.

— Sper că nu pare că mă bucur de răul altuia, continuă Angie, dar mă bucur că o să am o prietenă care o să știe cum e să fii mamă.

Așa mi-a sunat, dar, îmi dau seama că, dacă o zic cu voce tare, Angie o să mă asigure că maternitatea merită, că o să înțeleg mai târziu.

Angie cască iar, se freacă la ochi și se uită la fetița ei. Copilul a adormit pe covorul de joacă și Angie se luminează la față. Își duce degetul la buze.

— Vrei să plec? îi șoptesc.

— Nu, dar poți să vorbești normal, numai să nu ridici vocea. Doarme adânc. Sunt o norocoasă.

— Bine.

— Și ca și cu Finn, zice Angie în timp ce adună câteva scame de pe canapea. Știu că ți-am zis asta și în e-mailul pe care ți l-am trimis în iulie, habar nu aveam că Jamie și Sasha erau împreună.

— Te cred! o asigur eu.

N-am niciun motiv să n-o cred și chiar vreau să fie adevărat.

— Când mi-au zis că sunt împreună, am fost foarte supărată pe ei. Am încercat să le spun că au creat o situație de tot rahatul, dar îmi tot ziceau că „Știm! Știm!" și că se simt oribil.

— Așa cum era și normal să se simtă, comentez eu.

— Asta le-am spus și eu!

Ne uităm amândouă la copilaș, care sforăie ușor.

Scan with **Fast Scan**

— Asta am zis și eu, repetă Angie în șoaptă. Că e și normal să se simtă prost. Asta a fost cu câteva săptămâni înainte să o nasc pe Guinevere, așa că pe urmă mi-a fost ușor să-i evit. Dar la spital... în fine, ai zis tu că nu mai vrei să vorbești despre asta! se uită ea la mine, apoi continuă: Când te-am văzut la spital, păreai că te simți bine, apoi am venit acasă cu bebelusul si... ăăă...

Angie își mușcă buza.

— Ce?

— Mă simt prost că am lăsat să treacă atât de mult timp fără să vorbim, îmi mărturisește ea. Ar fi trebuit să te sun eu prima.

— E-n regulă.

Nu i-am dezvăluit faptul că am fost internată, dar ceva îmi spune că știe deja. Nu sunt pregătită să vorbesc despre asta deocamdată.

— Și cei cu care ai ținut legătura, vorbesc eu pe un ton cât pot de relaxat, ce mai ziceau?

Angie îmi spune că lui Brooke și lui Noah le-a fost mai greu decât se așteptau să se despartă, dar, din câte știe ea, s-au bucurat amândoi că au reușit s-o facă. Râdem când ne gândim că Noah s-a înscris într-un club. Brooke a avut întâlnire cu un tip, de Halloween, dar Angie nu știe cum a mers.

— Sasha mi-a zis că nu i-ai mai răspuns nici ei, nici lui Jamie, când ți-au dat e-mailuri sau mesaje. Așa că nu știu dacă vrei să afli ce mai fac ei.

— Ah! ridic eu din umeri. Ba vreau să aflu. Una e să nu vorbesc cu ei, alta e să mai aflu ce mai fac. Când spun că nu-i iert înseamnă doar că nu mai vreau să facă parte din viața mea, nu că le doresc răul.

— Ultima dată când am vorbit cu ei erau bine, încă împreună. Dar asta e simplu, într-un loc nou, în care nu mai știu pe nimeni altcineva.

Scan with **Fast Scan**

Mă întreb dacă mă doare informația asta, dar nu simt nimic de genul ăsta.

Doar amintirea săptămânilor după ce m-au înșelat, ultima primăvară de liceu.

Dacă aș fi știut…

Măcar dacă aș fi știut.

Lucrurile ar fi stat altfel.

Asta încă doare.

Asta nu pot să iert.

Multă vreme, mi-am tot imaginat un scenariu în care am aflat că Jamie m-a înșelat cu Sasha, că ne-am despărțit, că eu și Finny ne-am combinat și toată traiectoria vieților noastre s-a schimbat. Nu pot să-mi închipui unde am fi acum dacă am fi știut din primăvară că ne iubim.

— Autumn! mă strigă Angie. Ești bine?

— Scuze! M-au furat gândurile.

— Pari tristă.

— Îmi doresc să fi aflat că sunt împreună când s-a întâmplat, nu la câteva săptămâni după, poate așa eu și Finny..., spun și ridic iar din umeri. N-are rost să mă gândesc la asta, dar nu mă pot abține.

Angie dă înțelegătoare din cap.

— Știu senzația.

Se uită la Guinevere, care doarme pe podea. Soarele s-a mutat și camera e mai întunecată.

— Mă bucur că ești aici, Autumn. Te rog să...

Și pricep deodată că știe că am fost la spital, pentru că se chinuie să-și găsească cuvintele.

— ...să nu pleci nicăieri.

— N-o să plec nicăieri, o asigur eu. O vreme m-am gândit că, dacă mor, o să fie mai bine, dar asta era înainte să aflu de copil.

Angie se uită în continuare la fetița ei.

— O să ai nevoie de mai mult de-atât, murmură.

— Poftim?

Scan with **Fast Scan**

— Eu... scuze! spune și se uită la mine. E mai bine să trăiești, Autumn. Să nu mai uiți asta, bine?

— N-o să mai uit, o liniștesc eu, apoi, ca să-i distrag atenția, adaug: Mai zi-mi o dată cum a fost când ai născut.

— Nu vreau să te sperii, spune ea și începe repede să-mi povestească.

Când vine mama să mă ia, patruzeci de minute mai târziu, știu multe lucruri despre episiotomie. Sincer, mi-aș dori să nu știu ce înseamnă asta, dar acum, că am aflat, mi se pare important să mă informez. O să trebuiască să mă duc la bibliotecă.

*

— Cum a fost? mă întreabă mama, în timp ce-mi pun centura de siguranță.

— Bine. Mi-a părut bine să le văd pe ea și pe Guinevere.

— Ați apucat să mai povestiți?

— Oarecum. S-au întâmplat așa de multe! N-am avut timp să vorbim despre toate.

Fac o pauză, apoi continui:

— Pare schimbată. Nu într-un sens rău, dar...

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite și nu sunt pe deplin mulțumită de cele pe care le rostesc.

— Pare încrezătoare și resemnată în același timp.

Mă surprinde când mama dă înțelegătoare din cap.

— Pare că e într-o perioadă de adaptare.

Când oprește mașina la o intersecție, o surprind uitându-se la mine.

— Ți se pare mai real acum? mă întreabă. După ce ai văzut bebelușul?

— Puțin. Dar într-un fel copleșitor.

Dă din cap aprobator. Orice am face sau am spune, situația tot copleșitoare este. Mă miră că mama

Scan with **Fast Scan**

continuă:

— Știi, Autumn, dacă Finny ar fi în viață, ți-aș cere să te gândești mai mult la ce vrei tu decât la ce vrea el. Și ar trebui să-ți spun asta și acum.

Inspiră adânc și mă bucur că ajungem în fața casei, în caz că începe să plângă.

— Nu vrei să păstrez copilul? o întreb.

Parchează masina si zice:

— Vreau să păstrezi copilul mai mult decât orice pe lumea asta. Dar trebuie să vrei și tu, Autumn. Tu trebuie să vrei asta mai mult decât orice pe lume. Mai ales că o să fii o mamă singură.

Își desface centura de siguranță și se uită la mine.

— Eu și Angelina o să-ți oferim tot sprijinul din lume, am spus-o și o s-o tot spun. Dar tu trebuie să-ți dorești asta, pentru nimeni altcineva în afară de tine. Nu pentru mine, nu pentru Angelina sau pentru Finny, ci doar pentru tine.

Nu știu ce să zic. Nu am habar cum să-i răspund la întrebare și nici măcar nu am habar dacă mă întreabă ceva.

— Vreau să păstrez copilul lui Finny pentru mine, zic, în cele din urmă.

Îmi țin mâinile în poală și mi le privesc, apoi încep să trag de pielița de la degetul mare.

— Dar probabil nu aș fi vrut asta dacă ar mai fi fost în viață, recunosc. Și nu știu cum să iubesc copilul ăsta fără Finn.

Mama se lasă pe spate și se uită prin parbriz, ca mine. Oftează.

— Tot ce putem face e să trăim în realitatea în care ne aflăm. Poate ai fi păstrat copilul și dacă Finny ar fi fost în viață, poate nu. Dar nu mai trăiește și...

Face o pauză, apoi continuă:

— Dacă tu crezi că cel mai bine pentru tine e să păstrezi copilul, atunci trebuie să știi că nu-mi fac

Scan with **Fast Scan**

griji că nu-l vei iubi. Asta o să vină cu timpul.

— Dar dacă nu? zic, cu vocea răgușită. Dacă e ceva în neregulă cu mine?

Îmi cuprind pântecul cu amândouă brațele.

— Copilul ăsta merită o mamă care să-l iubească, adaug.

Închid ochii și scrâșnesc din dinți. Copilul lui Finny merită o mamă mai bună decât mine.

— Primul pas ca să fii o mamă bună e să te întrebi dacă poți să fii o mamă bună. Și e-n regulă dacă te simți distrusă, Autumn, pentru că să fii părinte te schimbă. E cel mai frumos și mai dureros lucru pe care-l vei face vreodată.

Scutură din cap, apoi continuă:

— Moartea lui Finny a fost o tragedie, dar ești puternică, Autumn, chiar dacă nu vezi asta acum, și o să fii o mamă bună.

— Cred că aș fi o mamă mai bună dacă Finny ar fi aici.

— Dar nu vei ști niciodată asta, zice mama. Mai ales dacă te gândești că n-ai decide să devii mamă dacă ar fi aici.

Ridic din umeri și-mi mut privirea. Pentru o clipă, ne văd pe mine și pe Finny la facultate, încercând să decidem ce să facem în legătură cu sarcina. Are dreptate; nu știu ce am fi decis împreună. Nu sunt obișnuită să port conversații profunde cu mama mea.

— Tu te-ai mai căsători cu tata, dacă ai putea s-o iei de la capăt? o întreb.

Mă tot gândesc la asta de dinainte să se întâmple totul.

Mama oftează.

— N-aș schimba faptul că te-am avut pe tine, asta e sigur. Dacă ar fi vorba doar de tatăl tău? Dacă aș putea să călătoresc înapoi în timp, când aveam nouăspe ani și ne-am logodit? N-aș vrea să fac un alt

Scan with **Fast Scan**

copil cu el sau să o iau de la capăt cu el, în alt mod. Însă nu putem să călătorim în timp, așa că nu e o problemă pe care s-o pot rezolva.

Îmi ia mâna, semn că nu vrea să mai facem speculații.

— Uită-te la mine!

Vocea ei e categorică și mă întorc spre ea.

— Când copilul ăsta o să vină pe lume și o să respire în fața ta, îți promit că o să-l iubești. Și n-o să-ți mai pese de ce ai fi făcut diferit, în alte circumstanțe. Copiii te fac să trăiești în prezent.

Chipul ei e solemn, familiar și obosit. Și ea a suferit după moartea lui Finny, apoi a fost cât pe ce să mă piardă pe mine, și totuși ne-a sprijinit pe mine și pe Angelina în ultimele săptămâni, fără să se plângă.

— Bănuiesc că ăsta e un alt lucru pe care n-o să-l înțeleg până n-o să se întâmple?

— Maternitatea e plină de lucruri de genul ăsta, îmi zice.

— Vreau să fac asta. Mulțumesc că m-ai întrebat.

— Bine. Hai să mergem!

Vrea să spună că ar fi bine să intrăm în casă, dar înțeleg mult mai multe din cuvintele ei.

---

5 Joc de cuvinte intraductibil. *May Day*, în lb. engleză, strigăt de ajutor în cazuri de urgență. (*N.t.*)

Scan with **Fast Scan**

Trei

Mă șochează cât de puțin s-a schimbat biroul doctorului Singh în ultimii ani. Mi-aș dori ca și alte lucruri pe lume să fie la fel de constante ca pozele și diplomele de pe pereții de-aici, ca mormanul de dosare de pe biroul lui.

Singurul lucru care s-a schimbat e planta verde de pe bibliotecă, care a continuat să facă frunze noi, una după cealaltă, într-un lanț lung, care aproape atinge podeaua.

Doctorul Singh a fost foarte mulțumit când m-a cântărit acum.

— Arăți foarte sănătoasă, îmi zice. Când te-am văzut la spital, erai...

Face un gest cu mâinile în aer. Se pare că nu-și găsește cuvintele să descrie starea mea de atunci.

— Dar acum? Acum ai culoare în obraji. Ai mai luat în greutate. Cum te simți?

— Cred că mi-au trecut grețurile. Așa că e mai bine.

— Chiar e bine, e bine, concluzionează doctorul Singh. Și cum e noul terapeut? Îmi pare rău că nu s-au legat lucrurile cu doctorul Kleiger.

Nu mă pot abține să nu mă strâmb.

— Nu mi-a plăcut nici de doamna nouă. Nu vreau să mă mai duc la ea. Ceva nu s-a legat.

Doctorul Singh se încruntă.

— Poate fi greu să găsești terapeutul potrivit. Dar ai nevoie imperios de un terapeut, nu-i așa? Nu cu multă vreme în urmă voiai să te sinucizi, iar acum ești însărcinată? Creierul unei femei se schimbă mai mult în lunile de sarcină decât în toți anii de adolescență,

Scan with **Fast Scan**

știai? E incredibil! Dar..., scutură el din cap. E copleșitor. *Eu* sunt aici să mă asigur că funcționează noul tratament, care să-ți facă bine atât ție, cât și copilului, însă ai nevoie să vorbești cu cineva în fiecare săptămână. Ai multe de rezolvat.

— Știu. Dar am și multe lucruri de pregătit. Am început să vorbim despre camera copilului — unde și cum va dormi — și sunt așa de obosită tot timpul!

— Trebuie să mai încerci o dată, cu un alt terapeut, insistă doctorul Singh. Te va suna asistenta mea cu o altă recomandare, bine?

Dau din cap aprobator și zâmbește. Nu mă pot abține să nu zâmbesc și eu.

— Dacă tot suntem aici, spune-mi, cum te simți? Psihic, nu fizic.

Îi spun adevărul.

— Nu știu. Vreau să păstrez copilul, dar parcă suferința cauzată de dorul de Finny anulează bucuria. Nu simt nimic. Nu știu cum să fiu eu însămi în această nouă realitate.

Doctorul Singh oftează și își trece palmele peste față.

— Nu e o îmbunătățire așa de mare cum aș fi sperat, dar arată tocmai că ai nevoie să găsești un terapeut la care să mergi constant. Mai zi-mi o dată de ce nu ți s-a potrivit doctorul Kleiger.

— M-am simțit ca un gândac pe care îl studia. Se uita la mine ciudat.

— Și doctorița Remus?

— Eram ca o carte pe care o citea.

— Și conversațiile noastre cum ți se par?

— Simt că dumneavoastră sunteți medic și că eu am o rană pe care o tratați, încerc să-i explic.

Nu mai zâmbește, dar nici nu pare trist. Oftează din nou, își dă jos ochelarii, se uită la ei, după care și-i pune la loc.

Scan with **Fast Scan**

— Sunt extrem de ocupat, Autumn, zice. Dar am și licență de terapeut. Am putea să ne vedem o dată la două săptămâni, bine?

— Serios?

— Dar, în celelalte săptămâni, va trebui să vii și la ședințele de terapie de grup pe care le țin la spital.

Nu mă pot abține; mă strâmb.

— De ce e așa de rău?

Mă uit în jos, la mâinile mele.

— Când eram la spital... domnule doctor, eram tristă. Deprimată. La spital am participat la terapii de grup. O femeie zicea că vede demoni. Zicea că-i vede și când tratamentul cu pastile își face treaba, dar, atâta vreme cât își aduce aminte că demonii nu sunt reali, ea e bine. Dar apoi unul dintre demoni i-a zis ceva, așa că și-a dat seama că trebuie să-și schimbe tratamentul. E...

Nu reușesc să spun ce vreau, pentru că o parte din mine știe că n-ar trebui să gândesc așa.

Când îmi ridic privirea, doctorul Singh pare de-a dreptul epuizat.

— Autumn, ai încercat să-ți iei viața crezând că nu merită să trăiești fără iubitul tău, nu?

Dau din cap aprobându-l.

Oftează iar și gesticulează cu mâna stângă.

— Deci iată: ești o tânără minunată, care are nenumărate posibilități, însă care crede că viața nu mai are ce să-i ofere și că e mai bine să moară. Pe de altă parte — întinde și mâna dreaptă, ca și cum ar fi o balanță —, avem o altă tânără. Când privește lumea, uneori vede demoni.

Începe să-și miște mâinile în sus și în jos, ca și cum compară niște greutăți.

— Pentru mine, voi sunteți cam la fel. Amândouă vedeți ceva care, obiectiv, nu e adevărat. Dar ea măcar știe că demonii nu sunt adevărați, zice și-și lasă

Scan with **Fast Scan**

mâinile pe birou. Nu? Hm... Iar eu, ca doctor, vă văd așa: amândouă aveți un dezechilibru chimic în creier, care vă face să vedeți lumea incorect.

— Finny chiar e mort. Nu-mi imaginez asta.

— Nu. Dar să te gândești că ți-ar fi mai bine dacă ai muri și tu? Știu că nu poți să vezi asta acum, dar, obiectiv, ești capabilă să trăiești o viață fericită, plină de iubire — cu sau fără acest copil. Ești așa de tânără! Ar fi fost o adevărată pierdere dacă...

Nu se uită la mine. Se uită dincolo de umărul meu, ca și cum creierul lui are un scurtcircuit... și recunosc senzația.

— Domnule doctor?

Scutură din cap.

— În fine, Autumn, grupul la care vreau să te duci e pentru pacienții mei cu PTSD, adică tulburare de stres posttraumatic. Are loc marțea, așa că tocmai l-ai ratat, dar ne vedem săptămâna viitoare și peste două săptămâni. Da?

Dau din cap că sunt de acord. N-are cum să fie mai rău decât când am fost internată în spital sau decât să merg la un terapeut care nu mă ascultă ca pe un om în carne și oase.

Scan with **Fast Scan**

Patru

Acest smoothie de kiwi e ca ambrozia zeilor. Nu știam că ceva poate să aibă un gust așa de bun.

Angie m-a întrebat ceva, dar continui să beau fără să-i răspund. În cele din urmă, las paiul în pahar și respir.

— Nu doar soldații trec prin asta. Oricine poate să aibă PTSD, îi explic.

Suntem la un magazin unde se prepară smoothie, deschis recent în orașul vecin. Angie este cea care a propus să ieșim un pic, pentru că s-a săturat să stea acasă. L-a lăsat pe Dave la colegiu de dimineață, apoi a trecut să mă ia ca să mâncăm împreună de prânz. Guinevere e în landou, pe scaunul de lângă Angie. Analizează suzeta în culorile curcubeului din mânuțele ei de parcă e un cub rubik; părul blond, ciufulit, o face să semene cu un micuț Einstein. Pe drum, i-am povestit lui Angie cum a fost la spital, deși, așa cum bănuisem, deja aflase totul.

— Deci o să fii într-un grup cu tot felul de adulți? mă întreabă Angie mușcând din sendviș.

— Și noi suntem adulți, îi reamintesc, după care sorb din smoothie.

— Da, dar cum o să rezonezi cu cineva din grupul de terapie care are, nu știu, 30 și ceva de ani?

— Nu știu, spun cu paiul în gură. Mă gândesc că doctorul Singh știe ce face.

Guinevere scâncește și își scutură suzeta, care zornăie. Bebelușul scoate niște sunete de bucurie care-mi sugerează că a rezolvat misterul suzetei, așa

Scan with **Fast Scan**

că mă bucur pentru ea. Angie îi zâmbește și o mângâie pe picioruș.

— Doamne, Autumn! Azi-dimineață am crezut că mi-a murit copilul.

— Poftim?

— Da, a dormit mai mult și, când l-am sculat pe Dave ca să meargă la cursuri, m-am dus la pătuț și era perfect nemișcată, încât am crezut că nu mai respira. Când am ridicat-o, nu s-a foit imediat, așa că am trăit o clipă oribilă, în care chiar am crezut că s-a stins, pe cuvânt! râde ea, apoi continuă. Dar s-a trezit și era așa de supărată pe mine! Probabil că visa ceva frumos.

— Dar de ce ar fi putut să moară?

Nu înțeleg ce vrea să zică.

— Uneori bebelușii mor, pur și simplu, zice Angie. Serios! De obicei se întâmplă în primele luni, dar câteodată și mai târziu — ridică din umeri și se strâmbă în același timp — copiii încetează să mai respire și nimeni nu știe de ce.

— Nimeni nu știe de ce? repet, în timp ce mintea mea încă încearcă să proceseze informația.

Mă gândeam că, atunci când vine vorba de bebeluși, doctorii știu tot.

— Cum se poate să nu se știe de ce?

— Există câteva teorii, zice Angie, și lucruri pe care le poți face ca să reduci riscul. Se întâmplă rar. E puțin probabil să i se întâmple lui Guinnie sau copilului tău. Doar m-am speriat de dimineață, când dormea așa de adânc.

Beau din nou din paharul de smoothie. Mi-am luat și un sendviș, dar nu am chef să-l mănânc, cel puțin nu acum. Angie îi cântă încet fetiței ei — despre care azi-dimineață credea că a murit. Mă întreb dacă trăiește permanent cu spaima asta. Probabil că nu la nivel conștient. Sigur că se așteaptă ca fetița ei să trăiască, dar gândul că ar putea fi una dintre mamele

Scan with **Fast Scan**

ai căror bebeluși nu se mai trezesc... Nu cred că poți uita asta. Acum, că știu că se poate întâmpla, nu cred că o să uit nici eu de gândul ăsta.

Angie îi gâdilă piciorușul prin șosetă.

— Ce visai așa de frumos?

Îi sună telefonul și zâmbește înainte să răspundă.

— Bună, iubitule.

Zâmbetul îi dispare de pe față și își mușcă buza de jos.

— Trebuie s-o duc pe Autumn acasă după masă și apoi o să fie ora de somn a lui Guinevere. Deci... poate...

Se uită la mine și își sprijină telefonul pe umăr.

— Autumn, după ce terminăm de mâncat, te deranjează dacă îl luăm și pe Dave? Cursurile lui de după-amiază sunt ținute de același tip și e bolnav azi.

— Nu mă deranjează. Nu-ți face griji!

Singurul lucru pe care mi-l planificasem azi este acest smoothie.

— OK, dar după aceea o să trebuiască s-o culc pe Guinnie, înainte să te duc acasă. Nu pot să-i stric programul. Ce-ai zis, Dave? întreabă și își pune din nou telefonul la ureche. Ah! Sau poate să te ducă Dave acasă.

— E bine oricum.

Aproape că mi-am terminat paharul și, înainte să plecăm, vreau să cer o cutie pentru sendviș și poate încă un smoothie, la pachet. Guinevere gângurește și se joacă din nou cu suzeta.

— OK, zice Angie. Da, ajungem într-o oră. Pentru că trebuie să terminăm de mâncat, apoi drumul până acolo! Webster Groves? Ce contează? Credeam că o s-o duc pe Autumn înapoi acasă și că o să merg s-o culc pe Guinnie, iar asta ar fi însemnat că aveam două ore la dispoziție până veneam să te iau pe tine! Doamne ferește, ne vedem peste o oră.

Scan with **Fast Scan**

Angie își dă ochii peste cap.

— E nervos că trebuie să aștepte.

— Nu aveai de unde să știi că o să se întâmple asta.

— Da, dar e supărat mai tot timpul.

— De ce? întreb, în timp ce iau ultima gură de smoothie.

Ridică din umeri și se uită la copil.

— Suntem amândoi obosiți. Chiar și când doarme toată noaptea, tot suntem obosiți. Iar el se duce și la cursuri și lucrează câte șaișpe ore în weekend la restaurantul ăla de burgeri. Nu știu. Simt că eu am mai multe motive să mă plâng, pentru că pe el nu vomită nimeni la școală sau la muncă, cum face bebelușul cu mine, dar înțeleg de ce-i e greu și lui.

— Și pe el mai vomită fetița din când în când, nu? Mi-ai povestit că a vomitat pe tricoul lui preferat.

— Da, așa e, își amintește Angie.

— Sunteți bine? o întreb. Merge bine relația voastră?

— Da... Cred... Nu știu. Sunt mereu atât de multe lucruri de făcut! Și nici după ce s-a vindecat epiziotomia, chiar nu am avut niciun chef să fac sex. Cred că am făcut sex de două ori de când s-a născut Guinevere, ridică ea din umeri.

— Și Dave ce părere are despre asta?

— Nu știu. Ar trebui probabil să-l întreb, dar mă simt cam vinovată.

— De ce te simți vinovată? Nu știe toată lumea că asta se întâmplă după ce ai copii?

— Ba da, zice Angie, dar am glumit toată sarcina că nouă n-are cum să ni se întâmple asta, pentru că noi eram, mă rog, ca iepurii. Dar uite că ni s-a întâmplat. Sincer, probabil e supărat, dar încearcă să fie drăguț și nu aduce vorba despre asta, și nici eu nu aduc vorba, pentru că sunt prea obosită.

Nu pot să las lucrurile așa. Dacă se întâmplă ceva cu Dave?

Scan with **Fast Scan**

— Ar trebui să-i spui că-ți pasă. Că ai observat că nu se plânge și că asta înseamnă mult pentru tine. Îți dai seama cât de rău ar fi dacă s-ar plânge?

— Da, probabil, zice Angie.

— Trebuie să-i spui! Vorbesc serios.

Angie își lasă capul într-o parte și dă să zică ceva, dar brusc devine palidă. Rămâne cu gura căscată.

— Ce e?

Mă uit peste umăr și o văd pe Sylvie Whitehouse la coadă. Studiază atent meniul.

— Oare m-a văzut? întreb.

— Sigur, zice Angie. Vrei să plecăm?

— Mai voiam un smoothie.

Sunt așa de tristă, încât îmi vine să plâng și chiar s-ar putea să fac asta. Smoothie-ul ăsta a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultima vreme. Voiam să-mi mai iau unul, dar acum nu pot, pentru că n-am cum să mă așez la coadă în spatele fetei cu al cărei iubit m-am culcat cu o noapte înainte să moară.

Angie devine serioasă. Se uită la copil, apoi iar la mine.

— Stai tu aici, cu Guinnie.

Se ridică și se duce spre casa de marcat, unde se așază la rând, după Sylvie. Se uită amândouă în față, dar, din cât de drepți îi sunt umerii, îmi dau seama că Sylvie știe că Angie e în spatele ei.

— Ma? întreabă Guinevere și chiar e o întrebare, îmi dau seama. Ma? Ma?

— E-n regulă.

Până acum s-a tot uitat în jur, dar acum se uită direct la mine.

— Ma, îmi spune.

— Vine imediat înapoi, zic și copilul începe să plângă tare.

Țâșnesc de pe scaun și mă duc lângă ea.

Scan with **Fast Scan**

— Șșș... E-n regulă, încerc s-o alin, dar poate glasul mi-e prea ascuțit.

Dau să-i deschid curelele, ca s-o scot din landoul riguros securizat.

— Sunt aici, îi zic, de parcă asta ar consola-o cu ceva.

Odată ce e liberă, fetița nu mai plânge, dar pare confuză.

— Baba?

Așteaptă să fac ceva, dar nu știu ce să fac, așa că o ridic ușor de subsuori.

— Ma? încearcă din nou și scâncește.

Încep s-o legăn, ca pe o pendulă de ceas. O serie de emoții i se citesc pe față: mirare, plăcere, apoi supărare. Cred că-i place ce fac, dar e enervată că o distrag de la misiunea ei.

— Nani, nani, puișor, încep să-i cânt, lucru care o face să râdă.

Cu coada ochiului, o văd pe Sylvie care își așteaptă băutura. Sincer, am încercat să nu mă gândesc la cât de mult am rănit-o eu și Finny. Noi n-am fost niciodată prietene, dar ce s-a întâmplat a fost asemănător cu ce mi-au făcut mie Jamie și Sasha, așa că n-am îndrăznit să mă gândesc la asta.

Guinevere se uită la mine neîncrezătoare, ca și cum știe că oamenii vor zice că am furat iubitul unei fete.

— Viața e tare complicată, Guinnie, îi zic, în timp ce o legăn în continuare.

Fetița nu e foarte grea, dar încep să-mi obosească brațele. Totuși continui să o legăn, ca să nu înceapă iar să plângă.

— Nani, nani, puișor, cânt, dar de data asta e mai puțin impresionată.

— Pare că ai un talent înnăscut cu copiii.

Angie se întoarce cu smoothie-ul meu și cu o cutie pentru sendviș.

Scan with **Fast Scan**

— Mersi, Angie!

Îmi vine să plâng și îmi dau seama, pentru prima dată, că de vină ar putea să fie sarcina.

— Ți-am văzut expresia de pe față și mi-am amintit senzația, zice Angie. N-aveam de gând să te las să pleci de aici fără încă un smoothie.

Mă ridic și facem schimb — eu îi dau copilul, ea îmi dă paharul din care iau o gură cu poftă.

— Mersi, repet eu.

— N-ai pentru ce.

Pune fetița înapoi în landou.

— Mi-a zis ceva.

— Sylvie?

— Da, confirmă uitându-se la mine. Mi-a zis să-ți spun că se bucură că te simți mai bine și să-ți transmit felicitările ei.

Deschid gura, dar nu pot să scot niciun cuvânt.

Angie termină de aranjat landoul și se uită la mine.

— Cum de a aflat? mă întreabă.

— Probabil că i-a zis Jack. Îl mai ții minte pe Jack Murphy, prietenul lui Finny? A venit să mă vadă la spital.

Nu l-am mai văzut pe Jack de-atunci, dar îmi dă câte un mesaj o dată la trei zile. Vrea să afle cum mă simt, ceea ce m-ar enerva în mod normal, dar știu că o face pentru Finny. De obicei, mă întreabă ce mai fac și uneori îmi mai trimite câte un banc. Asemenea glumelor lui, mai bune sau mai puțin bune, și răspunsul meu variază mult.

— Da, îmi aduc aminte de Jack. Apropo, ești gata? Nu știam că ești prietenă cu el.

— Nu sunt, îi zic și mă ridic. A venit să mă vadă de dragul lui Finny, bănuiesc.

— Aha! face Angie. Și el i-a spus lui Sylvie, iar Sylvie nu te urăște?

Scan with **Fast Scan**

— Nu știu. Părea că mă urăște? A fost sarcastică?

Angie face o pauză.

— Nu cred. Mi s-a părut serioasă. Nu cred că e încântată, dar părea că se bucură cu adevărat că ești mai bine.

Își aruncă geanta cu scutece pe umăr și ieșim în parcare.

— Cred că e bine pentru amândouă dacă nu mă urăște, spun, iar Angie dă din cap fără să mai spună nimic, deoarece, așa cum se întâmplă cu multe alte lucruri în viața mea acum, nu e nimic de spus.

Măcar am acest smoothie.

Scan with **Fast Scan**

Cinci

Am găsit un articol online, cu titlul „De ce ai nevoie *cu adevărat* pentru copil“ și deja mi-au câștigat încrederea când nu au zis „copilul tău“.

Ziceau că ai nevoie de:

1. un loc în care copilul poate să doarmă în siguranță;
2. un loc în care să-i schimbi scutecele și să ții lucrurile de care ai nevoie;
3. un cărucior ca să poți plimba copilul;
4. hăinuțe;
5. un leagăn;
6. jucării și cărți.

Și, deși știam că fiecare obiect de pe listă are subcategoriile lui, am decis să am încredere în simplitatea asta înșelătoare și i-am arătat lista mamei. Asta a încurajat-o să-mi arate lista ei, mult, mult mai lungă.

În cele din urmă, am făcut un compromis și am căzut de acord s-o lăsăm pe mătușa Angelina să aleagă unde să mergem azi. De-asta suntem aici, în fața unui magazin cu produse la mâna a doua.

Mama se simte trădată de prietena ei de-o viață.

— M-am gândit că o să alegi unul dintre marile magazine de firmă, îi zice Angelinei, care e de-a dreptul șocată.

— De ce aș băga bani în buzunarele unor șacali corporatiști?

— Arată bine, mamă. Hai să intrăm!

Scan with **Fast Scan**

Oftează și își pune geanta pe celălalt umăr, așa că mă întorc și intru în magazin.

Înăuntru, o femeie cu părul albastru strigă puțin prea tare din spatele unei tejghele de sticlă:

— Dacă aveți nevoie de ceva, spuneți-mi!

Fie croșetează, fie tricotează — stă aplecată prea mult ca să-mi dau seama. Are un aer de vrăjitoare, după cum își ține lucrul, care parcă e un ceaun în care fierbe licori magice.

În stânga e un șir de mese de înfășat, adică al doilea obiect de pe lista mea. Odată ajunsă lângă ele, nu știu ce să aleg. Evident, nu trebuie să fie nimic sofisticat, dar ce înseamnă sofisticat? O să am nevoie de ceva mai mult decât o masă de lemn de pin, cu două rafturi, dar ce-ar fi s-o iau pe cea care se transformă în loc de joacă și în landou? Oare un copil ar trebui să se joace și să doarmă acolo unde îi e schimbat scutecul?

Mama și mătușa Angelina vorbesc în continuare, lângă intrare. Mătușa Angelina face un semn spre raftul de haine și mama are o expresie neclintită pe față, în timp ce se duce spre ele și începe să analizeze hăinuțele.

— E de la Ralph Lauren, zice suficient de tare, încât doamna mai în vârstă de dincolo de tejghea s-o privească mirată.

Mama pune obiectul respectiv pe braț și continuă să mai caute printre haine, fericită. Mă bucur că magazinul s-a ridicat la înălțimea standardelor ei. Mă întorc la problema mea cu masa de înfășat.

— Astea chiar sunt folositoare, îmi zice mătușa Angelina.

— Care dintre ele?

Spre mirarea mea, face un semn spre cea cu landoul lângă locul de schimbat.

Scan with **Fast Scan**

— În primele două luni, bebelușii petrec așa de mult timp dormind și făcându-și nevoile și tu îți petreci toată ziua moțăind pe canapea sau uitându-te la televizor lângă ceva de genul ăsta.

Se plimbă în jurul lui și îl analizează de parcă verifică roțile unei mașini la o reprezentanță auto.

— Are și un spațiu pentru șervețele umede, îmi arată.

— Tu și mama ați..., încep, dar îmi dau seama că n-ar trebui să continui.

Umerii mătușii Angelina se încordează.

— Eu și mama ta ce? întreabă cu blândețe.

— Ați făcut mereu să sune totul așa de idilic, cum eu și Finny stăteam în țarc în timp ce voi vorbeați.

— Asta a venit mai târziu. Eu m-am mutat când voi aveați cam cinci luni și, în primele trei luni, eu și mama ta de-abia ne-am văzut.

— Serios? Dar tot locuiați aproape, nu? Și nu lucrați.

— Și niciunul dintre voi nu dormea! râde ea. Chiar dacă nu aș fi fost o mamă singură, tot n-aș fi avut energia să-l iau pe Finny și geanta lui de scutece și să conduc până la voi. Vorbeam la telefon, dar în mare parte încercam amândouă să supraviețuim. Primele etape ale maternității pot fi foarte singuratice.

— Așa spune și Angie.

Întorc eticheta stației de pipi-joacă-somn. După preț, n-ai zice că e la mâna a doua.

Angelina fluieră.

— Oricum ar fi, nu e deloc ieftin să faci un copil.

Apare și mama, cu brațele încărcate de haine.

— O, e perfect pentru sufragerie, Autumn!

Întoarce eticheta pe care e scris și prețul și dă din cap.

— Și o să mai avem nevoie de încă o masă de înfășat în camera ta, de un pătuț, de o comodă...

Scan with **Fast Scan**

Începe să se plimbe printre articolele de mobilier, vorbind singură.

Mă uit la ea și simt cum mi se pune un nod în stomac.

— Ți-e rău, puștoaico? mă întreabă mătușa Angelina.

— Nu. Doar că... nu mai merg la școală, așa că mama nu mai primește pensie alimentară de la tata și...

Angelina tresare.

— Știi că nu ea plătește toate astea, nu?

— Poftim?

— Mama ta mi-a zis că o să-ți spună, continuă, cu o expresie dură pe față. A jurat că are un întreg discurs pregătit, despre cum unii oameni nu sunt făcuți să devină părinți, dar cum, mai târziu, ajung să regrete...

— A, da, deși n-am auzit discursul ăsta. Totuși o să vă datorez așa de mult, tot sprijinul emoțional și toate informațiile... Sunt de-a dreptul copleșită...

Am vorbit de două ori cu tata la telefon de când am ieșit din spital. Ultima dată, mi-a zis că o să plece în Japonia cu serviciul șase luni, poate puțin mai mult, în funcție de cum merge piața.

— Probabil o să mă întorc acasă fix înainte sau imediat după ce o să devin bunic — dacă încă mai ești hotărâtă să faci asta.

S-a simțit în vocea lui speranța că aș putea face un avort sau măcar că aș putea da copilul spre adopție.

— Sunt hotărâtă, chit că ești aici sau în Japonia, i-am zis.

— Bine atunci, am vorbit cu mama ta și o să aveți tot ce vă trebuie din punct de vedere financiar, așa că nu mai este mare lucru de zis.

M-am gândit că e felul lui de a-mi spune că, dacă n-o să mă răzgândesc, o să plătească el tot.

Scan with **Fast Scan**

Bănuiesc că sprijinul lui financiar simbolic are o semnificație importantă, dar sprijinul mamelor e cel care-mi dă curajul să merg mai departe, să aflu ce vor oamenii să zică atunci când spun că o să merite totul.

Îmi vine să plâng, dar Angelina mă ia în brațe.

— A, da, șoptește în părul meu. Banii se fac la loc, dar toată înțelepciunea și dragostea pe care ți le oferim... O să ne fii datoare toată viața. O să trebuiască să ne lași să stăm cu nepoțelul nostru cel puțin trei-patru nopți pe săptămână, ca să te revanșezi.

Râd și îmi dă drumul. Mama s-a întors, cu vânzătoarea în spatele ei.

— Totul e bine? întreabă mama.

— Hormonii și recunoștința filială au copleșit-o pe Autumn, explică mătușa Angelina.

— Ah, face mama și mă mângâie pe spate. Am o veste bună. Fac livrări! zice, ca și cum ar fi vreun miracol.

Din fericire, vânzătoarea fie nu percepe mirarea din vocea mamei, fie nu o bagă în seamă.

— De luni până joi, între 8 a.m. și 2 p.m., recită vânzătoarea. Va trebui să mai așteptați până după weekend.

— Ce zi e azi? întreb.

Vânzătoarea râde încurajator.

— Creierul obosește de la sarcină, scumpo, îmi spune.

— Sâmbătă, precizează mama.

Știe că întrebarea vine mai degrabă din monotonia zilelor mele, nu de la sarcina în sine, dar e bine că ne prefacem amândouă pentru o clipă.

Așa că, cu banii tatei și cu înțelepciunea și iubirea mamelor, încep să-mi construiesc cuibul.

Scan with **Fast Scan**

Șase

Seamănă cu o întâlnire AA.

Nu că am fost vreodată la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi, dar scena seamănă cu descrierile din cărți și din filme. Suntem într-o încăpere din subsolul spitalului, așa că e puțin prea frig și prea multă umezeală, motiv pentru care mă trec fiorii și mă cuprind cu brațele. Stăm în cerc, pe scaune pliante. Când zic „stăm", mă refer la mine și la alte douăsprezece persoane, toate mai în vârstă decât mine, cu excepția unei fete, care pare de-o seamă cu mine. A ajuns mai târziu, îmbrăcată în pantaloni de pijama, duhnind a fum de țigară. A strigat ceva în semn de scuze, în timp ce a luat un scaun pliant, dar vorbele ei grăbite au sunat fals.

Încerc să mă concentrez la femeia care vorbește; descrie cât de mult îi e dor de munca ei ca avocat public în sistemul de justiție juvenilă, deși tocmai munca i-a provocat PTSD. Mă tot gândeam că o să spună că a fost atacată sau ceva de genul ăsta, dar se pare că sistemul e de vină, valurile nesfârșite de copii cărora nu li s-a dat niciodată o șansă, care au trecut prin biroul ei doar ca să fie trimiși mai departe.

Încerc s-o ascult vorbind despre momentele în care meseria asta a bucurat-o, când a câștigat cazuri și a reușit să achite câte un copil sau să îl ajute să nu fie trimis în sistemul de corecție pentru adulți. Fata de vârsta mea stă fix în fața mea și se foiește pe scaun, în timp ce se joacă cu părul-i blond și murdar și mestecă gumă. Mă uit la fața ei și îi văd privirea plictisită, care analizează fiecare persoană din cerc. Îmi mut privirea înainte să ajungă la mine.

Scan with **Fast Scan**

— Și-mi fac griji pentru copii, zice avocata. Copiii pe care i-am apărat înainte și copiii pe care nu-i apăr acum, pentru că am început să fac drept contractual.

Vocea îi tremură, dar continuă:

— Îi ascultă cineva? Au pe cineva căruia să-i pese de poveștile lor?

Mă uit iar la fata nouă, să văd dacă ascultă, dar se uită direct la mine și nu-mi mai mut privirea. Își înclină capul, pare a fi un salut, dar mă întorc și mă concentrez iar la avocată, care a început să plângă încet.

— Dar nu pot să revin. Nu mai suport. Am încercat să fac asta zece ani și m-a distrus, totuși uneori aș vrea să revin.

Din partea cealaltă a cercului, doctorul Singh spune:

— E greu când sursa traumei e și locul de unde ne-am luat bucuria și simțul identității. Are cineva vreo părere despre ce ar trebui să facă Marcia sau mai e cineva în situația ei, cineva care are sentimentul ăsta?

— Ar trebui să te concentrezi la copiii pe care i-ai ajutat, zice tare fata blondă. Când eram la școala de corecție, mi-ar fi plăcut să am un avocat care să dea doi bani pe mine. Poate acum aș fi fost într-un loc mai bun, dacă tu ai fi fost avocata mea și nu cineva care și-a băgat picioarele.

— Ai grijă cum vorbești, Brittaney! zice doctorul Singh, rostindu-i numele cu accent, în trei silabe.

— Dar, așa cum ai zis, răspunde Marcia, poate ai fi fost într-un loc mai bun dacă aș fi fost eu avocata ta. Acum nu mai ajut copiii să ajungă într-un loc mai bun.

Brittaney ridică din umeri și sparge un balon de gumă de mestecat.

— Ai făcut tot ce ai putut, atâta vreme cât ai putut, iar acum nu mai poți, deci ce să faci?

Scan with **Fast Scan**

Ridică iar din umeri, ca și cum chestiunea ar fi rezolvată.

— Cum rămâne cu pierderea identității, de care vorbea Marcia? A mai rezonat cineva cu asta? întreabă doctorul Singh.

Un fost soldat pe nume Carlos începe să vorbească și următoarea jumătate de oră e mai productivă. Mai avem patruzeci și cinci de minute, când doctorul Singh spune că ar trebui să facem o pauză, să mergem la toaletă sau să ne dezmorțim picioarele.

În momentul în care zice cuvântul „toaletă", simt că am nevoie să mă duc urgent, țâșnesc de pe scaun și fug pe hol unde, din fericire, toaleta e ușor de găsit.

Când ies din cabină, văd că sunt așteptată.

— Ești însărcinată, nu? mă întreabă Brittaney înainte să ajung la chiuvetă.

— Da, îi zic și dau drumul la apă.

— Știam eu! Mereu îmi dau seama. Uneori știu înainte să știe fata respectivă. Așa sunt eu. În câte luni ești? Patru? întreabă și scuipă guma în coșul de gunoi.

— Trei.

Am trecut puțin de trei luni, dar nu-i datorez informații medicale despre mine. Încep să-mi clătesc săpunul de pe mâini.

— Fată! Ai gemeni atunci? Glumesc! Nu ești așa de mare. Ești micuță și se vede repede. Nu că majoritatea oamenilor și-ar da seama, dar... în fine. Când sunt însărcinată, la mine nu se vede până prin luna a șaptea.

— De câte ori ai fost însărcinată?

Nu mă pot abține să n-o întreb asta. Privirile ni se întâlnesc în oglindă.

— De trei ori. Dar o dată am pierdut sarcina, iar acum o am cu mine doar pe cea de trei ani.

Își mută privirea și ridică din umeri, ca atunci când vorbea cu avocata cu PTSD.

Scan with **Fast Scan**

— Îmi pare rău, îi zic.

Sunt la fel de șocată de informația asta cum sunt de modul în care a zis-o, de parcă n-ar conta prea mult.

— Ah, s-a întâmplat foarte devreme și tatăl copilului era un nenorocit, deci...

Ridică iar din umeri.

Îmi usuc mâinile și mă rog să nu mă întrebe de „tatăl copilului", când o aud spunând:

— Câți ani ai? Optișpe?

— Nouășpe.

Arunc prosopul de hârtie la gunoi și mă întorc spre ea.

— Eu tocmai am împlinit douăzeci și unu, zice, mândră. Mă bucur să mai văd și pe altcineva aici, nu doar pe dinozaurii ăia.

— Da, îi spun și dau să plec.

N-am nevoie de o prietenă aici și nu cred că avem ceva în comun.

Brittaney îmi povestește despre toate dățile când a prezis o sarcină până când ajungem înapoi în sală, la scaunele noastre pliante. Înainte să ne așezăm, mă asigură că peste câteva săptămâni o să-și dea seama dacă am fată sau băiat.

— Tare, îi zic și răsuflu ușurată când doctorul Singh reia ședința.

Reușesc să nu mă mai uit la ea până la final, apoi plec repede și dau de mama în sala de așteptare, gata să mă ducă la mașină. Odată ajunsă afară, simt același fior ca în subsol. Jacheta mă strânge în talie. În curând va trebui s-o rog pe mama să-mi ia o geacă de gravide.

— Cum a fost? mă întreabă. Crezi că o să fie util?

— Nu știu.

Scan with **Fast Scan**

Șapte

— O, asta mi-ar fi plăcut și mie.

Angie vede stația de pipi-joacă-somn de lângă canapea, în sufrageria impecabil decorată a mamei. Se așază alături și dă din cap.

— Nici nu va trebui să te miști prea mult. Schimbi scutecul, pui bebelușul jos...

— O să-i și citesc. Și o să ne jucăm, cred. Trebuie să faci asta din primele săptămâni, nu?

Am citit mult despre asta. Mi-am înfrânt frica de privirile pline de critică ale angajaților de la bibliotecă, care m-au văzut crescând în timp ce luam teancuri întregi de cărți la fiecare vizită. Pe lângă o carte despre parenting franțuzesc și alta despre dezvoltarea bebelușilor, curajul meu a fost răsplătit cu entuziasmul bibliotecarilor și fluturași despre sesiuni de lectură și cluburi de carte dedicate copiilor de grădiniță.

— Da, o să te joci cu el, zice Angie. Dar în mare parte o să te... odihnești.

Spune cuvântul ăsta ca pe un eufemism blând, care ascunde ceva mai complicat.

— Dar începe să fie foarte amuzant să te joci cu Guinnie, râde ea într-un fel ciudat. E așa de ciudat să fiu aici, fără ea!

— A fost drăguț din partea lui Dave să se ofere să aibă grijă de ea în după-amiaza asta, ca să putem să mai stăm și noi împreună.

Mă așez lângă ea, pe canapea, și îmi scapă un geamăt. Deși sunt mică, nu mai pot să-mi închid blugii din cauza burții și încep să rămân fără rochii și

Scan with **Fast Scan**

tricouri largi. Mama vrea mergem la cumpărături de haine de maternitate. Nu a zis că o să vină și mătușa Angelina cu noi.

— Dave îmi era dator, spune Angie și ridică din sprâncene. Ne-am certat rău, pentru că a avut tupeul să-mi spună că vorbesc doar despre copil.

— Oh!

Știu că m-ar fi rănit și pe mine un comentariu de genul ăsta. Am început să-mi dau seama cât de dificil va fi să fiu și mamă... și scriitoare. Și unul dintre lucrurile astea pare imposibil uneori.

— Autumn, felul în care am izbucnit în lacrimi..., zice și se strâmbă. Dar ne-a prins bine. Acum pricepem mai bine prin ce trece fiecare, înțelegi ce zic? Dar tot îmi era dator.

Nu zic nimic, pentru că nu înțeleg. Când eu și Jamie ne certam, chiar dacă ne ceream scuze pentru lucrurile pe care le ziceam, nimic nu se rezolva vreodată și niciodată nu ajungeam să ne înțelegem mai bine în urma certurilor.

Dacă ar fi trăit, cu Finny nu ar fi fost așa, când am fi ajuns în cele din urmă să ne certăm. Știu că ne învățaserăm amândoi lecția și că am fi spus ce am fi simțit.

— Hei, promit că n-o să vorbim doar chestii despre bebeluși, dar pot să-ți arăt cum am aranjat sus?

— Da, zice Angie și se ridică. Ați luat pătuț?

Mergem sus.

— Nu am decis, ăăă, în ce metodă de somn să am încredere.

— Cum adică? Îi pui pe spate și dorm. E singurul lucru pe care trebuie să-l știi. Oamenii se ceartă pe orice temă legată de bebeluși.

Ajungem în vârful scării și deschid ușa spre camera mea.

— Da, îmi dau seama.

Scan with **Fast Scan**

Nu e vorba că trebuie să aleg dacă vreau un bebeluș modern sau unul hippy; dar trebuie să hotărăsc dacă o să fiu o mamă Montessori, un părinte concentrat pe stilul de atașament sau să adopt una dintre multele teorii sau combinații la care aș putea apela, din dorința mea de a avea un copil perfect. Mă simt de parcă mi se cere să aleg imediat o religie, când mie nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea exista un Dumnezeu.

— Mie mi s-a spus că trebuie să-l lași să plângă. Din moment ce locuim într-o singură cameră cu bebelușul, nu s-a întâmplat asta. Orice ai alege sau orice ai face, cineva o să-ți spună că greșești, de parcă ar fi treaba lor.

— Mda, desigur. Sunt deja o mamă rea pentru că am rămas însărcinată la vârsta asta, nu? râd eu. Uite, asta voiam să-ți arăt!

La magazinul cu articole la mâna a doua, mama a găsit o comodă care poate fi folosită și pe post de masă de înfășat, care se potrivește cu tonurile de lemn din cameră. A fost așa de încântată când am fost de acord să o luăm, deși mi s-a părut atunci că totul se întâmplă prea repede.

Dar acum, că o văd în camera mea, pare o dovadă că bebelușul lui Finny e adevărat.

— Am aranjat deja toate sertarele, zic și îl deschid pe al doilea de sus. Uită-te la asta, îi spun și începem să ne uităm prin hăinuțe împreună, despăturind fiecare body și bucurându-ne, stricând astfel toată munca meticuloasă pe care am făcut-o.

Sentimentul persistă. Am dovedit ceva, fie mie, fie lui Angie.

E real.

Chiar e real.

Uneori e greu de crezut.

Scan with **Fast Scan**

De fapt, de obicei e greu de crezut și, în rarele momente în care chiar pare real, e cel mai înfricoșător lucru pe care l-am experimentat vreodată. Și apoi îmi doresc ca Finny să fie cu mine, ca să mă ajute să nu-mi mai fie așa de frică, moment în care mă cuprinde dorul.

Fără să mă întrebe dacă am nevoie, Angie mă ajută să împăturesc totul la loc. Sugerează un alt sertar pentru pijamale și are sens. Încerc să ignor partea în care îmi zice că n-o să vreau să mă aplec spre un sertar aflat mai jos, „când o să ai tot felul de chestii pe tine".

— Promit că a fost ultimul lucru de părinți despre care mai vorbim azi, îi zic în timp ce închid ultimul sertar. Hai să ne uităm la un film!

— Nu vreau să simți că nu poți să vorbești despre lucruri de părinți cu mine, oftează Angie. Este un echilibru imposibil. Pe de o parte, Guinevere înseamnă totul pentru mine, pe de alta, eu am rămas aceeași.

— Da. Cred că înțeleg asta.

Sper că și ea înțelege felul meu de a fi, așa că adaug:

— Mi-am terminat romanul astă-vară.

— Autumn, asta e genial! zice Angie în timp ce coborâm scările.

— Nu cred că e cel mai potrivit cuvânt, spun și ne oprim când ajungem la baza treptelor. Toată lumea știe pe cineva care a scris un roman.

— Eu, nu!

Încerc să-mi ascund zâmbetul, dar nu reușesc.

— Sau cel puțin nu știam până acum!

— E bine că l-am terminat, zic. Sper să fie genial într-o zi.

Am încercat să m-apuc să-l editez săptămâna trecută, dar a trebuit să mă opresc, pentru că am

Scan with **Fast Scan**

început să plâng și n-am mai reușit să mă ating de el de atunci.

Când îl scriam, romanul părea locul în care puteam să-mi dezvălui toate sentimentele secrete față de Finny. Dar acum, când știu că i-am spus totul, că nu mai trebuia să îmi ascund sentimentele în scris, manuscrisul pare imposibil de citit.

— Pot să-l citesc și eu? întreabă Angie.

Ne îndreptăm din nou spre canapeaua din sufragerie.

— Ăăă, încerc să mă gândesc în timp ce ne așezăm.

— L-a citit cineva până acum?

Am crezut că mi-ai surprins perfect devotamentul, în cele mai mici detalii, după care mi l-ai reproșat, fără să te gândești la sentimentele mele.

Înghețț, dar, din moment ce urma să mă așez, cad pe canapea. Închid ochii.

Însă tot mi-a plăcut povestea.

— Autumn?

Deschid ochii. Angie se apleacă spre mine, încruntată, în același fel îngrijorat al mamelor, cu care sunt obișnuită.

Inspir adânc.

— Finny l-a citit. În ultima noastră zi împreună.

— Pun pariu că a zis că e incredibil.

Ești o scriitoare bună, Autumn. Mereu ai fost bună la asta.

De-ar fi putut să-mi spună și că o să fiu o mamă bună!

Știu că sunt o scriitoare bună. Acum vreau să fiu, în același timp, și o scriitoare bună, și o mamă bună.

— Autumn, ești bine?

— Scuze, mă gândeam...

Vocea mi se frânge.

— E-n regulă, Autumn. Suntem prietene de suficientă vreme cât să știu că uneori te comporți

Scan with **Fast Scan**

puțin ciudat.

— Ce ofensă, Angie! Mereu sunt ciudată și știi asta, glumesc, încercând să schimb atmosfera. Cum mai merge cu Dave?

Angie oftează.

— Ți-am urmat sfatul. I-am zis că apreciez că nu face caz de faza cu sexul. A însemnat mult pentru el și am avut o conversație minunată despre cum vreau să reîncepem să facem sex constant și, din una în alta, am ajuns să și facem niște lucruri chiar atunci.

— Pare bine...

— Câteva zile, totul a mers mult mai bine. Dar ieri m-a lovit cu comentariul ăla cum că „vorbești doar despre copil“...

— Dar ai zis că și asta a dus la o conversație utilă, nu?

— Da! confirmă Angie și se lasă pe spate. Dar nu mă pot gândi la altceva. Urăsc că i-a trecut asta prin minte.

— Sunt sigură că n-a vrut să te rănească.

— Știu că n-a vrut. Dar... mă bucur că scrii, Autumn. E bine să ai o viață și un scop, în afară de cel de a fi mamă.

Oftează și își sprijină capul de spătarul canapelei.

— Cum adică? Tu nu ai?

Nici nu mă gândisem că scrisul sau să fac ceva pentru mine ar putea să mă ajute ca mamă. Îmi trag picioarele sub fund, încercând să mă obișnuiesc cu durerea ciudată pe care o simt în șolduri în ultima vreme.

— Cred că m-am gândit că Dave sau că dragostea și viața pe care o construim împreună vor fi suficiente. Știam că o să fie greu, dar m-am gândit că, în timp ce vom lucra și vom pune bani deoparte pentru viitorul nostru, o să fim mai mult *împreună?* Poate am crezut că o să ne fie mai bine decât ne e acum?

Scan with **Fast Scan**

— Financiar sau în relație? Pare că nu vă e chiar așa de rău.

— Financiar. Mereu încercăm să strângem bani și, de fiecare dată când stăm mai bine, se întâmplă ceva. Luna trecută, a fost mașina, acum două luni a trebuit să-o ducem pe Guinnie la spital, din cauza unei infecții la ureche. Mereu apare câte ceva.

— Dar puneți bani deoparte și vă descurcați cu toate lucrurile care apar, îi amintesc.

Mi se pare așa de ciudat să vorbesc cu ea despre probleme de adulți!

— Da, confirmă Angie. Da, așa e. Dar tot timpul apare câte ceva.

După câteva clipe de liniște, mă trezesc zicând:

— Ai vreun regret?

— Nu. Sunt exact unde vreau să fiu. Dar, cel puțin deocamdată, e mult mai greu decât credeam că o să fie.

— În cele din urmă veți reusi să vă mutați din casa părinților lui Dave, îi zic.

— Și, în cele din urmă, Guinevere o să facă la oliță și o să meargă la grădiniță. Dar nu pare real. Nu e vorba că nu am convingerea că eu și Dave vom reuși, zice Angie, uitându-se iar la mine, dar, uneori, asta e mai degrabă o alegere conștientă decât o convingere.

— Cred că tocmai asta e diferența între oamenii care reușesc să se mute din casa părinților și cei care nu. Tu alegi să crezi asta.

Angie ridică din umeri, dar ascultă ce zic, așa că poate o și ajută.

— Poate ai dreptate. Sper să ai dreptate, zice și râde. Uită-te la mine! Mă vait că mi-e greu, deși știam că-mi va fi greu.

Sunt în aceeași poziție în care ea și mamele sunt când vorbesc cu mine. Nu mai e nimic de zis care ar

Scan with **Fast Scan**

putea să facă lucrurile mai bune, pentru că e greu și o să mai tot fie greu o vreme.

— Doar pentru că pare imposibil nu înseamnă că nu merită să încercăm, comentez eu, deoarece e un lucru pe care mi l-am mai spus înainte și mie însămi.

— Trebuie să găsesc ceva care să mă facă să mă simt că sunt tot eu, în afară de faptul că sunt mamă, zice Angie. Dar nu prea pot să mă uit la filme horror când Guinevere doarme în aceeași cameră.

— Atunci putem să ne uităm împreună la un film horror, sugerez. Și, după asta, mergem la bibliotecă și o să te ajut să găsești niște romane horror pe care să le citești când ești singură acasă cu copilul.

— Da, bine.

De data asta, îmi dau seama că am ajutat-o, ceea ce mă bucură. Pentru că m-a eliberat de o grijă pe care nici n-o rostisem articulat vreodată: că e o dovadă de egoism din partea mea să visez că o să-mi public romanul, când sunt pe cale să devin mamă.

Angie îmi face cu ochiul.

— Ah, tu aveai nevoie de cineva care să te ducă la bibliotecă, îmi zice ea.

— Nici eu nu prea am mai citit în ultima vreme, îi mărturisesc. Doar cărți de parenting.

Angie se preface că vomită când aude cuvintele astea.

— Cine ești și ce ai făcut cu Autumn Rose Davis?

Sare de pe canapea și mă apucă de mână.

— Gata, mergem la bibliotecă chiar acum. Ne uităm la film mai încolo. Ai nevoie de asta mai mult decât mine.

— N-o să zic niciodată nu.

O las să mă ajute să mă ridic. Toată lumea știe că cea mai bună cale prin care poți să-ți îmbunătățești scrisul, în afară de a scrie efectiv, e să citești cât poți de mult. Așa că, până o să reușesc să mă adun

Scan with **Fast Scan**

suficient de mult cât să editez volumul inspirat de Finny, trebuie să citesc.

— O să fim OK, mă asigură Angie.

Astăzi aleg să cred și eu asta.

Scan with **Fast Scan**

Opt

Am fost la bibliotecă cu Angie ca să luăm cărți, iar asta m-a făcut să mă simt iar în pielea mea și, ca urmare, în câteva zile am reușit să editez primul capitolul din romanul meu. Inspirată de propriul curaj, am abordat-o pe mama cu precauție și i-am zis că ar fi bine să mergem să-mi cumpăr haine de gravidă. A fost așa de încântată, încât nu a putut să se abțină să nu-i spună și mătușii Angelina. Așa că acum mergem toate trei. Sau, mă rog, toți patru.

— Ai nevoie de mine ca să te opresc să nu cumperi tot magazinul, spune Angelina de pe scaunul din dreapta.

— Și de ce ar fi așa de rău dacă aș lua tot magazinul? întreabă mama. Vrem ca Autumn să se simtă bine și să fie încrezătoare în etapa asta a vieții ei. E bine să fii pregătit să te îmbraci pentru orice ocazie.

De cele mai multe ori, când oamenii se ceartă, nu se ceartă de fapt din cauza motivelor pentru care se ceartă. Adevărata problemă plutește între cuvintele lor, ca niște libelule insistente. Acum nu știu exact de ce se ceartă mama și Angelina; mereu au avut păreri diferite când a fost vorba de consumerism. Nu e nimic nou în asta. Dar substraturile discuției mă depășesc.

— În mare parte, am nevoie de blugi, zic de pe bancheta din spate. Cred că majoritatea tricourilor și puloverelor îmi vin în continuare.

Devin din nou conștientă de tensiunea pe care o am în dreptul mijlocului, senzația că e ceva acolo, care până acum nu era.

Scan with **Fast Scan**

— O rochie, pijamale și niște haine de casă. Poate și un costum de baie? sugerează mama.

— Trebuie să nască pe 1 mai, zice mătușa Angelina. N-o să aibă nevoie de costum de baie. Până aici!

Poate se ceartă pentru că mama o să folosească micul card auriu pe care l-a folosit la toate cumpărăturile pentru bebeluș, card pe care i l-a dat tata, probabil ca să compenseze faptul că nu mă sprijină cu nimic altceva. Probabil că Angelina se gândește că, dacă îl lăsăm pe tata să plătească toate lucrurile, e ca și cum l-am lăsa să-și plătească scutirea de toate îndatoririle de tată.

— Poate o să merg la piscina acoperită de la Y iarna asta? zic, pentru că nu sunt sigură de partea cui sunt. Nu contează ce cumpărăm și ce nu cumpărăm cu banii ăștia; tata a văzut dintotdeauna implicarea lui în viața mea ca pe un dar pe care mi l-a făcut. O să se felicite pentru generozitatea de care dă dovadă, indiferent ce facem cu micul card auriu.

— Atunci de ce nu-i iei un costum de schi? întreabă mătușa Angelina, exasperată. Măcar se potrivește cu anotimpul!

— Nu cred că se fac costume de schi pentru gravide, dar putem să verificăm, zice mama, ironică. Deși s-ar putea să nu fie cel mai bun moment ca Autumn să se apuce de un sport de iarnă.

*

Acum e evident care dintre noi e însărcinată și vânzătoarea vorbește direct cu mine.

— Cauți ceva în mod special?

— Blugi.

Toate hainele de aici arată de parcă ar fi pentru..., ei bine, pentru *mame*. Adică mame adevărate, care rămân însărcinate deliberat. Mă simt ca o impostoare,

Scan with **Fast Scan**

cu părul meu ciufulit și tricoul larg cu Pixies, care îmi acoperă blugii descheiați.

— Pe aici, mă invită ea.

Nu sunt sigură dacă mi se pare mie sau chiar i-a pierit zâmbetul. Sunt pregătită să primesc critici pentru că sunt însărcinată, fiindcă sunt așa de tânără și fiindcă nu am un inel de logodnă pe deget. Până acum nu a fost așa de rău, dar poate asta o să se schimbe odată ce o să fiu suficient de mare, încât oameni străini să vrea să-mi atingă burta și să-mi dea sfaturi pe care nu le-am cerut, așa cum zice Angie că o să se întâmple.

Vânzătoarea ne conduce la un raft cu blugi și îmi arată unde sunt cabinele de probă, dar atenția mi-e distrasă de furnicăturile din mijlocul burții.

Nu știu dacă bebelușul se mișcă — ar putea să fie el — sau e ceva ce am mai simțit până acum. Sunt dezamăgită că nu pot să fac diferența dintre bebe și gaze la stomac.

Mama deja a adunat un munte de pantaloni pe care să-i probez, nu doar blugi, dar și pantaloni trei sferturi și pantaloni largi, de in. Poate ar fi trebuit să fiu de partea mătușii Angelina.

Dar o urmez spre cabina de probă, pentru că am nevoie de haine.

Stau cu spatele la oglindă în timp ce trag pe mine pantalonii. Nu mă încântă imaginea care mă privește din oglindă zilele astea.

În timp ce eu mi-am petrecut ultimele luni dormind și plângând, corpul meu a început munca asta nouă, de parcă așa am plănuit mereu. Fără să-mi ceară părerea, sfârcurile mele au devenit mari și întunecate și sânii îmi sunt denși și grei.

Și mai e și umflătura rotundă care începe de la pelvis și se duce în sus, spre coaste.

Ar trebui să simt afecțiune față de ea, nu?

Scan with **Fast Scan**

În timp ce-mi trag blugii pe mine studiez elasticul din talie, îl întind să văd cât de mare va fi burta pe care o poate acoperi, apoi îi dau drumul.

Nu simt că e corpul meu. Nu simt că se mișcă un copil în mine. Mi-e greu să-mi imaginez că greutatea și furnicăturile astea se vor transforma într-un copil. Pare că o să mă umflu ca un balon, apoi o să mă dezumflu și, la final, cineva o să-mi dea un copil. Cumva, chiar dacă înțeleg biologia, chiar dacă mă uit la poze pe internet, tot nu-mi vine să cred că așa se fac oamenii, că așa a fost făcut fiecare om. Întotdeauna mi-am imaginat că voi simți că e ceva magic la mijloc. Dacă experiența asta ar fi un roman pe care l-aș scrie, ar fi science-fiction, nu fantasy sau romantic.

Mereu mi-am imaginat că o să fiu sigură că sunt pregătită când o să am un copil.

Mereu mi-am imaginat că o să am un soț, un plan.

Suntem împreună acum, nu?

Îmi mușc obrazul ca să-i opresc vocea.

Mama bate ușor la ușă.

— Autumn, cum merge?

— Blugii sunt ciudați, îi zic.

— O să ți se tot pară că ai un corp ciudat, puștoaico, spune și mătușa Angelina.

— Îți vin? mă întreabă mama.

— Bănuiesc...

Ies din cabină și mama trage de elastic, așa cum făcea când eram mică, și dă aprobator din cap. Probez alte câteva perechi de pantaloni pe care le accept sau le resping. Câteva bluze sunt OK. În cele din urmă, mama vrea să probez o rochie de cocktail.

— Fiecare femeie are nevoie de o rochie neagră, insistă mama.

Mă uit la Angelina, sperând să mă sprijine, dar se strâmbă.

Scan with **Fast Scan**

— Nu știi niciodată ce ar putea să apară, puștoaico. Nu e o idee rea să ai o rochie, pentru orice eventualitate.

Cât pe ce să întreb „Ca de exemplu o altă înmormântare?“, când îl simt pe Finny în mine.

— *Haide, Autumn,* mă ceartă, pe bună dreptate.

Drept pedeapsă, mă forțez să iau umerașul din mâinile ei și mă întorc în cabina de probă.

Îmi scot tricoul și mă opresc ca să mă uit în oglindă.

Burta e mai mare decât era ieri. Mă studiez atent, ca să fiu sigură, pentru că n-are cum să se schimbe așa de repede, nu?

Dar, cumva, chiar așa e.

Mai degrabă science-fiction, decât fantasy.

Îmi pun mâinile pe burtă și mă întreb cum de nu am observat asta când mi-am pus blugii. Ar fi trebuit să observ? Deja încep să nu mai fiu suficient de atentă? Îmi iau privirea de la corpul ciudat din oglindă și mă îmbrac cu rochia neagră. E dintr-un material elastic, care se așază frumos pe rotunjimile corpului meu, inclusiv pe cele noi.

Când mă uit din nou în oglindă, mă miră cât de drăguț arată. Mă simt ca o femeie în rochia asta, nu ca o fată. Arăt ca cineva pregătit pentru ce urmează. Burta pare mai mică, mai rezonabilă, ascunsă de materialul negru.

Și, pentru prima dată după multă vreme, mă simt frumoasă.

Mi-ar plăcea ca Finny să mă vadă.

Ești așa de frumoasă!

— Autumn?

— Arată bine, îi zic mamei. Ar trebui s-o luăm.

În drum spre casă, tensiunea dintre mama și Angelina dispare. Am cumpărat suficiente haine cât să i se pară fiecăreia rezonabil.

Scan with **Fast Scan**

Am blugi pe care pot să-i port cu tricourile mele vintage, câteva bluze și o pereche de pantaloni, în caz că am nevoie să arăt mai bine, și mai e și rochia. O pot purta la o întâlnire importantă, poate cu un editor pentru cartea mea, sau, la fel de probabil, o întâlnire cu cineva de la CIA.

Am luat rochia mai degrabă ca pe un talisman, ca pe o dovadă a faptului că acum sunt, mai mult sau mai puțin, o femeie adultă.

Chiar dacă nu-l am pe Finny să-mi spună că sunt frumoasă, pot să-mi spun eu asta, în locul lui.

Scan with **Fast Scan**

Nouă

— Uneori femeile însărcinate nu-și mai recunosc propriul corp, uneori femeilor care devin mame pentru prima dată li se pare greu de crezut că vor avea un copil. Ăsta nu e un semn că vei fi o mamă rea, zice doctorul Singh.

— Dar n-ar trebui să-l iubesc mai mult? întreb.

Își ridică mâna, într-un gest de ambivalență.

— Și? Îți iei vitaminele prenatale?

— Da.

— Ai fost la toate controalele la ginecolog? Faci mișcare?

— Ies la plimbare de câteva ori pe săptămână.

Nu înțeleg de ce ședința asta de terapie se concentrează brusc pe sănătatea mea fizică.

— Atunci pare că-ți iubești pruncul cât de mult poți, concluzionează doctorul Singh. Iubirea e acțiune și toate acțiunile pe care le faci demonstrează iubire.

E rândul meu să ridic din umeri.

— Voiam să vorbesc cu tine și despre celelalte planuri pe care le ai, în afară de cele care-l privesc pe copil. Ești în continuare un om care are niște visuri. Ziceai că vrei să scrii un roman, nu?

— Am scris un roman.

— Scrii un roman acum?

— Nu, râd eu pentru prima dată în ultimele zile. Am scris deja unul. L-am terminat. Mă rog, acum îl recitesc ca să-l corectez.

Încă mai plâng când îl editez, ceea ce mă împiedică să înaintez rapid, dar nu mai trebuie să mă opresc din cauza lacrimilor, ceea ce e un pas înainte.

Scan with **Fast Scan**

Și, când nu editez, citesc cărți care nu sunt despre copii. Poate n-o să merg la facultate anul ăsta sau anul viitor, dar asta nu înseamnă că nu pot să-mi predau singură un curs de literatură.

— Dar povestea e terminată?

Doctorul Singh ridică din sprâncenele-i stufoase, într-un fel pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Da.

— Asta e foarte bine. Foarte bine, repetă el și își așază mai bine ochelarii pe nas. Ai idee cât de multe persoane încep să scrie un roman, dar nu-l termină niciodată?

— Probabil, multe? Dar sunt și multe care termină.

— Fiul meu are treizeci și doi de ani și lucrează la romanul lui din facultate, zice doctorul Singh. Cred că ar trebui să fii mândră de tine.

— Finny era mândru de mine, îi zic.

De-abia aștept să-l citesc!

Doctorul Singh se foiește puțin pe scaun.

— Sper ca la terapia de grup de săptămâna viitoare să le spui și celorlalți de ce te afli acolo. Înțeleg de ce nu ai luat deloc cuvântul săptămâna trecută, dar sper că e un loc în care te simți confortabil.

— Da, poate, îi zic. Deși fata aceea, Brittaney, e cam enervantă.

Doctorul Singh începe să râdă, ceea ce mă ia prin surprindere.

— Ah, da! Brittaney e ceea ce generația mea numește *o gură mare*. O știu de mult sau, mă rog, mai degrabă i-am cunoscut pe părinții ei într-un mediu profesional... În fine, nu e cazul să-ți zic eu povestea ei, dar e o persoană de la care ai ce învăța, Autumn.

Nu mă pot abține să nu mă strâmb.

Brusc, doctorul Singh pare bătrân. Strânge din buze înainte să vorbească:

Scan with **Fast Scan**

— Autumn, e o supraviețuitoare! spune el, accentuând ultimul cuvânt.

— Căror evenimente le-a supraviețuit?

— Tuturor evenimentelor! răspunde doctorul Singh.

Scan with **Fast Scan**

Zece

— Totul arată bine, îmi zice doctorița, în timp ce se uită pe rezultatele analizelor. Dacă poți să mai încerci o dată să ne dai o probă de urină înainte să pleci...

— Scuze, îi zic. Mi se pare că fac pipi foarte des, dar, când chiar trebuie, nu reușesc.

— Se întâmplă mereu. Dar încearcă încă o dată, pentru că e cea mai bună cale de a vedea dacă e vreun risc de preeclampsie. Ai vreo întrebare înainte să facem scanarea de organe?

— Ce să facem?

— Ecografia.

— A, nu.

În încăpere e răcoare și de-abia aștept să mă îmbrac cu blugii de gravidă.

— Asta e programată săptămâna viitoare, nu? Nu, peste două săptămâni.

Face o pauză, scrie ceva, apoi se uită la mine și zâmbește.

— Hai să vedem dacă reușești să ne dai o probă de urină, bine?

*

La baie, ghemuită pe toaletă, cu un urocultor între picioare, mă gândesc la cum a zis doctorul Singh că dragostea înseamnă acțiune și la cum acțiunile mele spun că fac tot ce pot ca să mă iubesc pe mine și pe bebelușul care încă nu mi-e clar că este în pântecul meu. Mă întreb dacă un alt act de iubire e că încerc să urinez pentru un test de preeclampsie, gând care mă face să chicotesc și, în cele din urmă, reușesc.

Scan with **Fast Scan**

Când asistenta ia urocultorul, întreb:

— Săptămâna viitoare o să se asigure că bebelușul are toate organele?

— Da. Sunt sigură că o să fie bine.

— Nu-mi fac griji, îi zic. Doar m-a mirat când doctorița a numit-o scanare de organe. Are sens, dar niciodată nu m-am gândit în felul ăsta.

Mă bâlbâi și nu prea știu despre ce vorbesc. Biata asistentă îmi zâmbește și spune că trebuie să ducă recipientul — și face un semn spre proba de urină — în spate.

La recepție verific dacă mai au nevoie de ceva, dar mama deja mi-a făcut următoarea programare și a plătit consultația cu micul card auriu, așa că putem să plecăm.

— A fost totul bine? mă întreabă ea. Ai stat destul de mult acolo.

— N-am putut să fac pipi.

— Dar numai asta faci, Autumn.

— Așa am zis și eu!

Îmi sprijin capul de geam. Simt niște furnicături în stomac, care ar putea să fie ori de la bebeluș, ori de la prânzul de ieri. Tot nu-mi dau seama.

Scanare de organe.

O să-i scaneze organele și o să se asigure că sunt toate acolo, la locul lor, de dimensiunea și de forma potrivită, pentru că uneori nu sunt.

Uneori rinichii nu sunt acolo sau creierul nu e pe cât de mare ar trebui să fie sau inima nu are forma potrivită.

Uneori copiii mor în somn, fără motiv, și mi se taie respirația când îmi dau seama că bebelușul ăsta o să moară într-o zi.

Din fericire, bebelușul ăsta va trăi o sută de ani — totuși într-o bună zi va muri, cum a murit și Finny. Cum voi muri și eu.

Scan with **Fast Scan**

Tot ce pot să fac e să sper că voi muri eu înaintea bebelușului.

Cât de absurd mi se pare totul!

— Ești bine? mă întreabă mama.

— Mă gândesc la ecografie. Sper că totul o să fie bine.

— Probabil că așa va fi, spune ea, dar nu mai adaugă nimic altceva, pentru că știe că, timp de optsprezece ani, și Angelina a crezut că Finny va trăi mai mult decât ea.

Știe că uneori copiii mor în somn.

Și niciuna dintre noi nu e atât de necugetată, încât să creadă că necazul nu poate lovi de două ori în același loc.

Scan with **Fast Scan**

Unsprezece

— Poate ar trebui să te duc la toate magazinele cu produse la mâna a doua la care merg, îi zice mătușa Angelina mamei.

Ne întoarcem de la Vintage Mother Goose, de unde voiam să luăm un pătuț.

— Angelina, jur că o să întorc mașina și o să mergem la Pottery Barn, răspunde mama.

— Nu, gata, nu mai zic nimic.

Am decis cum va dormi copilul: într-un pătuț în camera mea, cel puțin un an. N-o să-l las să plângă, dar o să încerc să aștept să se liniștească singur, așa cum este sugerat în cartea despre parenting franțuzesc pe care o citesc în prezent.

Acum mai am de luat doar un milion de decizii cu privire la copilul ăsta.

Dar măcar e un început.

Mama și Angelina au încercat să mă lase să mă lămuresc singură, să decid ce fel de mamă vreau să fiu, fără să-mi spună ce trebuie să fac, așa cum a făcut familia lui Angie. Mătușa Angelina a dormit în același pat cu Finny până când el a împlinit doi ani, pe când mama m-a ținut într-o altă cameră, cu monitorul dat pe cel mai mic volum, astfel încât trebuia să țip din toți rărunchii ca s-o trezesc. Niciuna dintre metode nu se mai recomandă în ziua de azi și niciuna dintre cele două mame nu a încercat să mă convingă să fac ca ea.

Așa că, atunci când le-am spus că am decis să cumpăr un pătuț pe care să-l pun în camera mea, măcar în primul an, nu mi-au pus la îndoială decizia.

Scan with **Fast Scan**

Angelina a sunat la Vintage Mother Goose să afle dacă pătuțul pe care l-am văzut data trecută mai e disponibil, dar mama insistă să ne mai uităm la el o dată, înainte să-l cumpărăm.

Aceeași femeie în vârstă se află la tejghea când ajungem.

— V-ați întors, dragilor? zice, fără să se oprească din tricotat, dovedindu-mi că e vrăjitoare.

Mama, expertul în cumpărături în orice situație, ne conduce spre raionul cu mobilă, unde e așezat pătuțul.

— Nu prea se potrivește cu lemnul din camera ta, zice. Ar fi mai bine să fie complet diferit. Pe când așa, o să arate de parcă am încercat să-l asortăm, dar nu am reușit. Sunt sigură că online putem găsi o culoare mai potrivită.

— E perfect, îi spun. Din câte știu, revistele de design interior nu fac reportaje despre camerele mamelor adolescente, așa că nu cred că ratăm vreo oportunitate.

Ating grilajul ajustabil.

— Bine atunci, scumpo. Dacă aș fi în locul tău, m-ar liniști culorile asortate când aș fi în tranșee.

— În tranșee? De ce descriu oamenii maternitatea de parcă te-ai duce la război?

Mama și mătușa Angelina se uită una la cealaltă și ridică din umeri.

— Cum vi se pare? întreabă vânzătoarea apropiindu-se de noi.

Mama se ocupă de detaliile achiziției și ale livrării. Mă uit la pătuț și încerc să mă conving că, într-o bună zi, în el va fi nu doar o salteluță, ci și un copil.

— Te gândești și tu la ce mă gândesc eu? mă întreabă mătușa Angelina.

— Că ar trebui s-o lăsăm pe mama să cumpere o saltea personalizată, din blană organică de lamă sau

Scan with **Fast Scan**

ceva de genul?

— Exact! Ți-a respectat dorința și nu a transformat biroul tatălui tău într-o cameră de copil victoriană, plină de creton, așa că ar trebui s-o răsplătim cumva.

Mă întorc spre ea.

— Din moment ce sunt banii lui tata, în cele din urmă va trebui s-o las să facă ceva cu biroul.

Angelina se încordează brusc.

— Ce-ai spus?

— Din moment ce sunt banii lui tata...

— Nu sunt banii tatălui tău, Autumn. Asta ți-a spus mama ta?

— Nu, doar am presupus.

Angelina pare șocată. Probabil că are legătură cu Finny, dar nu înțeleg. Se uită peste umărul meu, spre locul în care mama vorbește cu vânzătoarea. Strânge din buze.

— Mama ta nu ți-a spus despre înțelegerea cu tatăl lui Finny?

Nu mai înțeleg nimic.

— Despre ce? Cu *el?* întreb.

— Autumn, șoptește ea. Îmi pare rău, dar o s-o omor pe mama ta.

— Mamă! o strig în timp ce mă întorc.

Ea și vânzătoarea se întorc simultan spre mine.

— Despre ce înțelegere vorbește mătușa Angelina? Cu... Cu...

Nu reușesc să-l numesc pe acel bărbat *tatăl lui Finny*.

— Lasă-mă să termin de aranjat livrarea și putem să vorbim despre asta mai încolo, zice mama, pe un ton cântat, de parcă ar lucra la biroul de relații cu clienții.

Nu mă las convinsă.

— Despre ce aranjament e vorba? o întreb pe Angelina.

Scan with **Fast Scan**

A încercat să-mi fie alături, dar să-mi lase și spațiul de care am nevoie. În toată perioada asta, am admirat-o pentru calmul ei, dar acum pare că e pe cale să-și piardă mințile.

A avut încredere în prietena ei cea mai bună să-i spună mamei nepotului ei informația asta delicată, înțelegerea cu bărbatul care i-a abandonat copilul.

— Nu știu toate detaliile, dar se pare că, în schimbul unor lucruri pe care ești tu dispusă să i le oferi — să aibă acces la copilul tău, să-i trimiți vești sau poze —, tatăl lui Finn v-a dat, la rândul lui, acces la contul de economii pe care l-a deschis pe numele lui Finny.

Începe să vorbească din ce în ce mai tare, dar își dă seama și înghite în sec, apoi inspiră adânc.

Încerc în continuare să înțeleg de ce a rostit în aceeași frază cuvintele „cont de economii“ și „Finny“, așa că e clar că amândouă avem nevoie să ne liniștim.

— Gata, am terminat! exclamă mama din spatele meu.

Nu mă întorc să mă uit la ea. Nu mă pot abține să nu mă uit la mătușa Angelina, căreia i se citește durerea în priviri.

— Chiar așa, mamă?

*

Am fost de acord să vorbim despre acest subiect când ajungem acasă.

— Da, vreau să te privesc în ochi când vorbim despre asta, i-am zis mamei, când a sugerat să așteptăm până ajungem acasă.

Pe drum nimeni nu a zis nimic și atmosfera a fost la fel de rece ca toamna târzie de afară.

Odată ajunse acasă, după ce ne-am așezat la masa din bucătărie, mă uit în cele din urmă la ea și zic:

Scan with **Fast Scan**

— Știu deja ce o să spui: că ce faci tu este bine pentru toată lumea.

— Nu e o scuză, mă aprobă mama. Ar fi trebuit să-ți spun.

— Și atunci de nu i-ai spus? insistă Angelina. Am hotărât că o să fie decizia lui Autumn.

— Cum a aflat că sunt însărcinată?

— E vina mea, puștoaico, recunoaște mătușa Angelina. M-a sunat exact când ai ajuns la spital. Avea nevoie de ajutor cu un proiect despre Finny și totul era așa de copleșitor, apoi am crezut că o să te pierdem și pe tine și am aflat de sarcină și... nu știu. I-am zis pur și simplu.

— Iar el i-a făcut mamei o ofertă pe care ea n-a putut s-o refuze? le întreb pe amândouă.

Mă simt ca și cum o bucată din mine a fost vândută.

— Am vrut să-ți spun, zice mama. Dar n-am făcut-o și mi s-a părut mai ușor să aștept până când...

— Până când ce? Până când omul ăsta ar fi cerut să aibă acces la copilul meu, din moment ce deja a plătit pentru asta?

— Până când ai fi putut să gândești mai limpede, să nu te lași condusă de emoții, îmi explică mama, dar îmi dau seama că știe și ea cât de penibil sună.

— Uite, ți-am mai zis, Claire, dacă Autumn vrea să aibă acces la bani, are oricum temei legal și am fi putut să-l dăm pe John în judecată, în loc să-l lăsăm pe el să facă regulile.

— Da, îmi aduc aminte, Angelina, răspunde mama. Dar...

— OK, despre ce bani vorbim? întreb. Haideți să lămurim asta!

— De fiecare dată când John se simțea vinovat că și-a abandonat fiul, punea niște bani într-un cont pe care l-a deschis pe numele lui Phineas, fără ca eu să

Scan with **Fast Scan**

știu; uneori, dacă era foarte măcinat de vină, mai cumpăra chiar și câte o acțiune. De-abia după ce a murit Finny și-a dat seama John cât de mult s-a strâns de pe urma faptului că s-a simțit vinovat.

— Și cât de mult s-a strâns?

— Suficient cât să-l crești până la optsprezece ani și să mergeți amândoi la facultate — asta după ce l-ai fi dat în judecată, în numele moștenitorului lui Finny, și ai fi plătit avocații. E un caz clar, Autumn. El are acces la cont, dar e pe numele lui Phineas Smith, tatăl copilului tău.

— Și dacă nu-l dăm în judecată și îi spunem să nu mă mai contacteze vreodată?

— Păstrează el toți banii, mă lămurește mama. Și noi ar trebui să folosim banii din fondul tău pentru facultate ca să creștem copilul.

— Aș vinde eu casa, adaugă mătușa Angelina. Oricum mă gândeam să fac asta, din moment ce stau la voi de cele mai multe ori.

Se uită supărată la mama și mă gândesc că asta n-o să se întâmple și în seara asta.

— Am găsi noi o soluție.

— Dar ar fi mult mai greu pentru toată lumea, Autumn, inclusiv pentru copilul tău, zice mama. Nu trebuie să-ți spun cu câte obstacole va trebui să te confrunți doar pentru că ai rămas însărcinată așa de devreme. Banii ăștia ar putea diminua sau chiar înlătura obstacolele astea.

— Dar ai promis că o s-o lași pe ea să aleagă, îi amintește mătușa Angelina, scuturând din cap.

Trădarea asta e o problemă între ele două, o problemă mult mai profundă decât dacă aș fi și eu implicată vreun pic. Mamele au format mereu o echipă și nu s-a mai întâmplat să se certe așa. Dacă Finny ar fi aici, ne-am uita unul la celălalt în timp ce am asista la acest conflict istoric.

Scan with **Fast Scan**

— Îmi pare rău, zice mama din nou. Știu că nu schimbă cu nimic situația. Dar o s-o tot spun.

— Și, dacă nu-l dăm în judecată, putem să folosim în continuare micul card auriu?

— I-am spus că nu ești pregătită să discuți detaliile.

Mama începe să roșească, pe măsură ce minciunile ei ies la suprafață.

— Dar vrea să facă parte din viața copilului atât cât îl vei lăsa, Autumn.

Se uită la mătușa Angelina și la mine cu o privire mai rugătoare decât când își cerea scuze.

— Bărbatul ăsta regretă foarte mult ce s-a întâmplat.

— Așa și trebuie, zic. Și așa ar trebui să faci și tu.

Mama dă din cap aprobator. Fie mimează, fie șoptește că îi pare rău, cert e că vorbește prea încet, nu pot s-o aud.

Scan with **Fast Scan**

Doisprezece

Marcia, fosta avocată, a adus o cutie de cafea pe care s-o împartă cu toată lumea de la ședința de terapie de grup. Miroase incredibil. Până acum nu mi-a plăcut cafeaua, dar, de data asta, aș vrea și eu să iau o gură — însă se vede clar că sunt însărcinată și nu știu dacă nu cumva o să mă judece cu toții.

Nu e vorba că femeile însărcinate n-au deloc voie să bea cafea; doar că nu trebuie să bea multă. Doctorul a zis că o ceașcă mare de cafea pe zi e în regulă. Până acum, n-am vrut să beau deloc.

Toată lumea se poartă ca și cum regula zice că nu ai deloc voie să consumi cofeină pe parcursul sarcinii și deja mă simt stânjenită, într-o încăpere plină de oameni trecuți, majoritatea, de treizeci de ani.

Dar cafeaua miroase așa de bine!

— Sunteți gata să începem? ne întreabă doctorul Singh.

Toată lumea începe să murmure în semn de aprobare, când sar brusc de pe scaun.

— Mă duc să..., apuc să zic înainte să mă reped spre masă.

Îmi plouă în gură în timp ce-mi torn cafea, peste care pun și un pic de lapte. Mă întorc repede în cerc, atentă să nu vărs nici măcar o picătură prețioasă.

Una dintre femeile mai în vârstă se apleacă spre mine în timp ce mă așez.

— Crezi că e bine să...

— Doamne, Wanda! Vezi-ți dracului de treaba ta, mormăie Brittaney.

Scan with **Fast Scan**

Își dă ochii peste cap, se uită la mine și îi zâmbesc vag, în semn de mulțumire.

Doctorul Singh nu-i reamintește lui Brittaney să vorbească frumos, ceea ce înseamnă că e și el de acord că Wanda ar trebui să-și vadă de treaba ei. Începem ședința, iar doctorul Singh ne vorbește despre cum trauma poate cauza schimbări fizice la nivelul creierului. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la cât de interesantă i s-ar fi părut lui Finny toată discuția asta despre căi neuronale inflexibile.

Romanul tău a fost dictat de creierul tău, Autumn, cuvânt cu cuvânt, și mi-aș dori să înțeleg cum de este creierul tău capabil să facă asta. Are mâinile pe volan, fața îi e luminată de beculețele de pe bord. Simpla lui prezență mă făcea să mă simt mai plină de viață.

— Uneori, intervine Brittaney, pot să-l aud pe fostul meu iubit zicând „Mi-ai omorât copilul. Mi-ai omorât fetița", iar și iar, exact așa cum mi-a spus în realitate. Și mi se pare că nu pot să mă abțin, fizic, să nu mă gândesc la momentul ăla. Creierul meu rămâne blocat într-o buclă.

O parte din mine crede că n-am auzit eu bine. Mi-am acoperit gura cu palma și, când las mâna jos, mă uit în jur, dar nimeni nu pare să creadă că Brittaney a zis ceva șocant. Câteva persoane dau din cap cu înțelegere. Altcineva vorbește despre cum nu se poate abține să nu analizeze momentul de dinainte de atacul fizic violent.

Îmi beau cafeaua în timp ce ascult și mă întreb de ce sunt aici.

Dar apoi îmi aduc aminte: și eu pot să aud vocea iubitului meu.

*

Scan with **Fast Scan**

De data asta, nu mă miră când o văd pe Brittaney la toaletă așteptându-mă să ies din cabină.

— O să ai o fetiță! mă anunță brusc. M-am gândit că vrei să știi.

Se sprijină de un blat, aproape că stă pe el, picioarele de-abia îi ating pământul.

— Tare! îi zic și mă îndrept spre chiuvetă.

— Știu că nu mă crezi, dar am întotdeauna dreptate. Când ai ecografia la care afli?

— Săptămâna viitoare.

Mă spăl pe mâini. Asta pare să fie rutina noastră acum.

— Ești nerăbdătoare?

Mă uit în sus. Privirile noastre se întâlnesc în oglindă.

— Nu, recunosc.

— De ce nu? Ai cu cine să mergi? Unde e tatăl bebelușului?

— A murit, îi zic, pentru că, dacă tot vorbim, măcar să știe care e situația.

Mă întorc și iau un șervețel ca să mă șterg pe mâini.

— O să meargă mama cu mine. Dar mi-e teamă că o să fie ceva în neregulă cu bebelușul.

— O, Doamne, o să fie bine! zice și ridică din umeri. Și, dacă nu, oricum n-ai ce să faci. Uneori se întâmplă tot felul de rahaturi! oftează ea.

Ezit, dar în cele din urmă o întreb:

— Cum a murit bebelușul tău?

— Cancer la creier, zice Brittaney. S-a întâmplat repede. L-au depistat la controlul de un an și a murit înainte să împlinească doi ani.

— Îmi pare așa de rău!

— Asta este! spune și, pentru prima dată, îmi dau seama că nonșalanța ei e de fapt o armură.

Scan with **Fast Scan**

Mă simt vinovată că nu mi-am dat seama de asta mai devreme.

— Dacă a murit de cancer, atunci de ce zice fostul tău iubit că a murit din cauza ta?

Pentru prima dată, Brittaney pare stânjenită de conversația noastră.

— Așa cum ți-am mai zis, la mine nu se vede că sunt însărcinată până în al treilea trimestru și îmi venise ciclul doar de câteva ori înainte să rămân însărcinată, așa că mi-a fost ușor să nu accept asta o vreme. Când am aflat sigur că sunt însărcinată, trecuseră deja șase luni și aveam treișpe ani. Fumam de la unșpe ani, așa că mi-a fost greu să mă las. Dar, în cele din urmă, doctorul mi-a zis că stresul îi face mai rău copilului decât o țigară. Eram foarte stresată, știi ce zic? Femeia la care stăteam în plasament atunci era o scorpie. Nepotul ei a fost tatăl copilului și, din moment ce avea nouășpe ani, îi era teamă că o să intre în belele cu asistenta mea socială. A fost haos.

— El avea nouășpe ani? Și tu treișpe?

— Oricum, el cumpăra țigările! zice și ridică mâinile în aer, exasperată. L-am întrebat pe doctorul oncolog și a zis că țigările ar fi putut crește riscul cu 1%, dar că bebelușul meu a făcut cancerul din motive genetice, nu că am fumat eu o țigară pe zi.

Brittaney ridică din umeri, ca de obicei.

— Am reușit să mă las de fumat ultima dată când am rămas însărcinată. Eram de vârsta ta și lucrurile stăteau ceva mai bine. Tocmai îmi cumpărasem propria casă.

— Ai o casă?

Probabil că ar trebui să se simtă insultată de mirarea mea, dar nu pare să observe.

— OK, n-o să-ți vină să crezi, dar, înainte ca părinții mei s-o ia razna din cauza drogurilor, au fost *medici*, chicotește ea și se apleacă spre mine, ca și cum ar vrea

Scan with **Fast Scan**

să-mi spună o glumă porcoasă. Îți dai seama cum e să mergi la Medicină, să te căsătorești, să ai un copil la grădiniță și după aia să devii dependent de cocaină? Ce ratați! râde ea și își dă ochii peste cap. Dar singurul lucru pe care n-au putut să-l vândă pentru droguri — și, crede-mă, au vândut tot ce s-a putut pentru droguri, inclusiv pe mine — a fost asigurarea de viață. Am putut să încasez banii când am făcut optișpe ani și mi-am luat propria casă, fără nicio datorie. Nu e în cel mai bun cartier, dar școala e OK și merg pe jos la muncă, așa că nu dau bani pe benzină.

— Fetelor! zice Wanda, în timp ce bagă capul pe ușă. Vă așteptăm. E totul bine?

— Da, da, spune-i lui Singh că venim, zice Brittaney. Ce pupincuristă! îmi șoptește.

Dau din cap aprobator.

E o supraviețuitoare, mi-a zis doctorul Singh.

N-am vorbit nimic despre mine în timpul ședinței de terapie de grup, deși doctorul Singh m-a privit insistent de câteva ori. Nu știu ce vrea de la mine. Ceilalți vorbesc despre cum au fost împușcați sau violați ori despre cum n-au putut să-și salveze copiii.

Poate că, atunci când doctorul Singh a zis că am ce să învăț de la Brittaney, a vrut să spună că o să-mi dau seama că n-am de ce să fiu traumatizată.

Dar, chiar dacă circumstanțele trăite de noi sunt diferite, lucrurile pe care le zic ceilalți despre traumă sună ca lucrurile pe care le simt eu când mă gândesc la moartea lui Finny — e ca și cum purtăm cu noi o cicatrice care nu se va șterge niciodată.

Nu vorbesc, dar ascult.

*

La finalul întâlnirii, văd că am primit un mesaj de la mama. A făcut pană la mașină și o așteaptă pe

Scan with **Fast Scan**

Angelina să-i schimbe cauciucul, deci o să întârzie. Mă opresc brusc în hol. Ar fi trebuit să-mi iau la mine cartea despre parenting franțuzesc, ca să am ce citi în cazuri de genul ăsta.

— Ești bine? mă întreabă Brittaney.

Deja și-a scos țigările și o brichetă, deși nici n-am ieșit încă din clădire.

— Da, mama o să întârzie.

— Rahat! Unde locuiești?

— În Ferguson.

— În Ferguson locuia și mama mea adoptivă preferată! Eu stau în North County. Pot să te duc eu acasă.

— Nu, nu...

— Fată, oamenii își aduc copiii nevaccinați și plini de muci în spitalul ăsta tot timpul. O să iei tot felul de bacterii care o să-l facă pe bebelușul tău să aibă superputeri sau mai știu eu ce. Nu-ți face griji! Nu fumez în mașină! O termin înainte să ajungem în parcare. Stai aici!

Nu apuc să protestez, că deja iese afară și-și aprinde țigara, ignorând marcajele și călcând pe spațiul cu flori și arbuști care înconjoară clădirea, ca să ajungă mai repede în parcare.

După câteva minute, apare o mașină care huruie și știu că e mașina ei. Îmi face semn să mă sui, așa că deschid ușa și mă așez lângă ea.

— O să mai țin geamul deschis un minut, până-mi iese fumul de țigară din haine.

— Nu, nu trebuie să faci asta, o asigur eu și îmi dau seama că poate simte nevoia să-mi protejeze copilul din cauza traumelor prin care a trecut. Dar îți mulțumesc!

Brittaney întoarce la sensul giratoriu și iese din campusul spitalului.

Scan with **Fast Scan**

— Am sunat-o pe mama mea din Ferguson și o să trec pe la ea după ce te las pe tine!

— A, ce frumos! Când ai locuit cu ea?

— Când Dione era bolnavă.

Simt durere în felul în care îi rostește numele.

— A avut grijă de mine după aceea. Ea a fost cea care m-a încurajat să completez toate actele ca să încasez asigurarea alor mei, pentru că, la început, ziceam că nu vreau să am de-a face cu nimic ce poartă numele lor, știi ce zic?

— Da, cred că da.

— Da? se uită ea la mine în timp ce învârte manivela ca să deschidă geamul mașinii.

— Recent am aflat că... ăăă... tatăl iubitului meu — care este tatăl copilului — a pus o mulțime de bani pe numele fiului său înainte să moară, așa că, legal, banii ăștia ar trebui să ajungă la copil. Ca să-i încasez, fie trebuie să țin legătura cu el, fie să-l dau în judecată... dar parte din mine nu vrea să aibă de-a face cu asta.

— Dar nu sunt banii tăi, zice Brittaney, în timp ce face baloane de gumă de mestecat. Sunt banii copilului tău, nu? Așa că ar trebui să te gândești la asta.

— Știu.

— Trebuie să te gândești la viitor, chiar dacă acum ți se pare că nu mai ai unul. Asta mi-a zis Sherry, mama mea adoptivă. Ai visuri și rahaturi de genul ăsta, Autumn?

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Da, am visuri și rahaturi de genul ăsta. Vreau să devin scriitoare, îi mărturisesc eu. Adică sunt deja scriitoare. Am scris un roman și am început să-l editez și, când o să-l termin, o să caut un agent, apoi o editură.

— Pe bune? Bravo, fată! Sunt mândră de tine. Dar nu prea faci bani din scris, nu?

Scan with **Fast Scan**

— Nu, probabil că nu.

— Frate, mă bucur că aveam deja bani când am aflat că sunt însărcinată cu CiCi — pe fata mea o cheamă Cierra, dar nimeni nu-i zice așa, poate doar eu, când sunt nervoasă —, dar e scump să ai un copil. Ai citit *Manualul de supraviețuire al mamei cool?*

— Ăăă... nu.

— Trebuie neapărat să-l citești, bine? Cum căcat o cheamă... are nume de sirenă și de politiciană? Ariel Gore, asta e! Citește-o! E musai!

— OK. Mersi!

E o surpriză plăcută să primesc o recomandare de carte de la ea, nu mă așteptam la asta.

— O să ies de pe autostradă curând. Pe ce stradă stai?

Îi spun cum să ajungă la mine acasă („— Nu cred! Obișnuiam să mă îmbăt pe malul apei de lângă casa ta!“) și nu mai zicem nimic, dar tăcerea e surprinzător de liniștitoare.

Mă uit pe geam și admir anotimpul splendid după care am fost botezată.

— Ar trebui să încerci să nu te stresezi cu ecografia, zice Brittaney.

— De cele mai multe ori, bebelușul nici nu pare adevărat, recunosc, în timp ce admir culorile toamnei. Dar, când pricep că e real, doare, pentru că nu pot să mă gândesc la copilul ăsta fără să mă gândesc la Finny, la cum a murit și la cum și bebelușul ăsta o să moa...

Îmi dau seama ce zic și dau să-mi cer scuze, însă Brittaney dă din cap cu înțelegere.

— Să-ți faci griji pentru copil e în natura meseriei, ca să zic așa.

— Dar cum trăiești cu asta?

Am atâtea întrebări de pus, despre atât de multe lucruri!

Scan with **Fast Scan**

— Nu știu. Cred că motivul pentru care nu-mi pierd mințile de spaimă că ceva o să i se întâmple lui CiCi e că mă gândesc că, dacă aș face asta, cine ar mai fi mama ei? Da, poate merită ceva mai bun, dar sunt singura mamă pe care o are. Mă rog, dacă eu și iubita mea ne-am căsători într-o zi, ar avea două mame, dar înțelegi tu ce vreau să zic. Acum CiCi are nevoie de mine — mă asigur că e curată și hrănită, că știe că e iubită —, așa că nu-mi permit s-o iau razna.

— Curată, hrănită, iubită, repet.

Pare că piesele de puzzle încep să se așeze.

— Da, astea trei lucruri sunt cam 90% din treabă. Și sunt și singurele lucruri pe care le ai sub control. Lumea o să-i pună piedici copilului tău, oricum ai da-o. Tot ce poți să faci e să-l înveți să se spele pe dinți și să se iubească pe sine.

— E primul lucru pe care mi-l zice cineva despre parenting și pe care chiar simt că pot să-l fac, îi mărturisesc eu.

Se vede casa mea și Brittaney parchează, în timp ce eu tot repet „curată, hrănită, iubită". Asta e lista de care aveam nevoie, metoda de măsurare a standardelor minime. Atâta vreme cât copilul lui Finny e curat, hrănit și iubit, o să mă descurc.

Sigur, pe măsură ce copiii cresc, încep să se spele și să se hrănească singuri și partea cu iubirea devine mai complicată când se desprind de părinți — dar atunci relația noastră o să aibă deja o bază solidă și faptul că îi voi cunoaște personalitatea mă va ajuta să mă orientez.

Deocamdată, când o să mă gândesc la copil, o să știu că tot ce trebuie să fac e să mă asigur că e curat, hrănit și iubit.

— A, și încă ceva! zice Brittaney când oprește mașina. Legat de ecografie...

— Da?

Scan with **Fast Scan**

— Dacă e ceva în neregulă cu copilul tău, atunci o să fie norocos să te aibă pe tine ca mamă, pentru că tu oricum o să-l iubești și o să faci tot ce poți pentru el. Copiii care au norocul să aibă o mamă căreia îi pasă pornesc cu dreptul în viață, orice-ar fi.

— Mulțumesc! O să mă gândesc la asta. Și mulțumesc și pentru că m-ai adus acasă și că ai vorbit cu mine. Apreciez asta.

— Ah, n-ai pentru ce!

Mă dau jos din mașină și, când să închid ușa, mă strigă și mă întorc spre ea:

— A, și, Autumn?

— Da?

— Am dreptate când zic că o să fie fetiță. O să vezi!

Scan with **Fast Scan**

Treisprezece

Tatăl lui Finny mi-a răspuns. A fost de acord cu toate condițiile mele.

Până la urmă am ocazia să port rochia neagră, deoarece restaurantul la care mi-a propus să mergem este genul ăla de loc care i-ar plăcea și lui tata, în care e ușor să crezi că angajații sunt mai frumos îmbrăcați decât tine.

Mă gândesc să-mi fac un coc, dar decid că e prea formal, așa că-mi prind părul în coadă. Mă machiez discret.

Vreau să arăt ca un adult.

Nu vreau să arăt ca un copil care încearcă să arate ca un adult.

Pentru prima dată în viața mea, mi-aș dori să știu să conduc. Mă duce mama, probabil că e un gest de penitență.

Ea și Angelina seamănă cu Angie și Dave; poartă conversații necesare și constructive, dar trebuie să lucreze la relația lor cât mai curând posibil.

Mie mi s-a părut ceva mai ușor s-o iert pe mama. Poate în mintea mea se întâmplă prea multe lucruri acum, ca să mai fiu și supărată, dar, cumva, am reușit să trec peste minciunile ei, spunându-mi că atât ea, cât și eu încercăm să facem ce e mai bine pentru copiii noștri, în timp ce trecem prin situații complicate.

— Mă duc la grădina botanică, zice mama, în timp ce încetinește ca să mă lase în fața restaurantului.

Mama nu încearcă niciodată o parcare paralelă în oraș.

Scan with **Fast Scan**

— Dar n-o să stau în Climatron, așa că pot să mă întorc imediat, dacă ai nevoie de mine. Scumpo, ești sigură că...

— O să fac asta singură, îi zic. Pentru că e decizia mea.

— Bine.

— Mulțumesc!

Înainte să deschid ușa, îmi îndrept umerii și ridic bărbia, să par mai încrezătoare decât sunt de fapt.

Dincolo de ușa restaurantului e întuneric, ca și cum clienții și-ar dori ca masa de prânz să fie servită noaptea. Lămpile sunt aranjate artistic, iar lumina slabă creează impresia că este dată de lumânări, fără riscul unui incendiu. Țin poșeta-plic, pe care am împrumutat-o de la mama, în dreptul burții, încrezătoare, în timp ce mă îndrept spre tânăra de la intrare.

Mă uit în ochii ei atent machiați și zic:

— Aveți o rezervare pentru două persoane pe numele Smith?

— Da, îmi răspunde, fără să se uite pe listă. Domnul a ajuns deja.

E evident că i s-a spus să se uite după o fată însărcinată care se preface că e adult, dar zâmbesc și îi mulțumesc, după care o urmez în încăperea întunecată.

Am avut o problemă cu pantofii în ultima clipă, dar, din fericire, mama trăiește exact pentru situații de genul ăsta. Se pare că, pe lângă toate celelalte lucruri pe care le pățești când ești însărcinată — ți se modifică textura și culoarea părului, dobândești alergii pe care nu le-ai avut niciodată, pot să-ți cadă și dinți —, ți se mai schimbă și măsura la pantofi.

Așa că, încălțată cu pantofii cu tocuri ciudate ai mamei, o urmez pe femeia asta, ca să mă întâlnesc cu

Scan with Fast Scan

fostul iubit al mătușii Angelina; mi se pare mai simplu să mă gândesc la el așa, decât ca la tatăl lui Finny.

Uit de gândul ăsta pe măsură ce mă apropii de masă, pentru că tatăl lui Finny e acolo și mă așteaptă.

Îl văd pe Finny, Finny la cincizeci de ani, cu fire albe în părul blond, cu riduri apărute după decenii de zâmbete largi. Apoi acest zâmbet familiar, pe care îl știu mai bine decât pe al meu, mă întâmpină.

Se ridică și știu cât de înalt e înainte să-l văd. Știu cât de lungi are picioarele. Recunosc gestul pe care-l face din cap când zice:

— Autumn, bună!

— Bună!

Încerc să nu mă holbez la fantoma din fața mea, dar tânăra mi-a tras scaunul și toată lumea așteaptă să mă așez. Ca să fiu politicoasă, mă așez prea repede, în timp ce ea încearcă să împingă scaunul și ajung să stau la zece centimetri de masă. Mă așez mai bine în timp ce tânăra îi zice lui John că va veni imediat și o chelneriță.

— Mă bucur să te văd din nou, zice când rămânem singuri.

— Din nou?

— Da, confirmă el, în timp ce trăsăturile lui stranii continuă să mă fascineze. Când tu și Phineas aveați șapte ani sau... nu, nouă? Era după ce a murit tata. Phineas a venit pentru o scurtă vreme la mine și, când Angelina a venit să-l ia, erai și tu cu ea.

— Nu-mi amintesc.

Mă forțez să-mi mut privirea.

Mai târziu va trebui să-mi dau seama ce să fac cu informația asta, cu faptul că știu cum ar fi arătat Finny la maturitate, că farmecul lui de puștan nu s-ar fi risipit nici măcar după ce primele semne de maturitate ar fi început să apară. Îmi permit să simt durere doar cât să mă pot concentra totuși.

Scan with **Fast Scan**

— E ciudat că nu-mi aduc aminte, zic și ridic bărbia, dacă ne gândim la cât de rar te-a văzut Finny.

John Smith dă din cap și inspiră adânc. Se foiește pe scaun în timp ce încasează lovitura verbală pe care i-am dat-o, iar când ridică din umeri, mă străduiesc să nu mă las bântuită de cât de largi sunt.

— Tocmai de-asta suntem aici. Mulțumesc că ai fost de acord.

Dau să-i mulțumesc și eu, din reflex, dar mă abțin imediat și îi zic doar:

— Cu plăcere.

— Da, reia el, și expresia confuză, dornică să-i mulțumească pe ceilalți de pe chipul lui, care e aproape identic cu fața lui Finny, aproape că mă termină. Nu am cuvinte să spun cât de mult regret că nu l-am cunoscut și nu l-am apreciat pe Phineas cât am avut ocazia.

Brusc apare și chelnerița și sunt de acord să-mi pună lămâie în apă, după care îmi întinde un meniu care seamănă cu o invitație la o nuntă. John pare să aibă deja în față un dirty martini, dar nu s-a atins de el. Au început să se formeze broboane de condens pe paharul care conține, probabil, o vodcă incredibil de scumpă.

— Deci, John? zic, după ce comand o salată-aperitiv al cărei nume sună ciudat și chelnerița a dispărut în clarobscurul sălii. De ce n-ai fost alături de el?

— Încercam să nu fiu un tată groaznic, explică și râde amar. Înțeleg că am eșuat lamentabil, dar atunci credeam că, dacă nu-i eram alături, nu aveam cum să-i stric viața.

John ridică paharul de martini și ia o gură, apoi se uită fix spre el.

— În puținele ocazii când am avut curajul să vin să-l văd, Phineas părea așa de fericit! Nu fericit să mă vadă pe mine, ci fericit în general, părea să evolueze

Scan with **Fast Scan**

frumos. Îmi povestea despre tine și despre fotbal, despre lucrurile pe care le învăța la școală și care-l entuziasmau, apoi îmi ziceam „Vezi? N-are nevoie de tine".

— Trebuie să fi știut că, la un anumit moment...

— Da, firește.

Pune paharul de martini pe masă și mă privește în ochi, implorându-mă să-l cred.

— Am fost un laș. Dacă aș fi fost un tată adevărat pentru Phineas, ar fi trebuit să-mi înfrunt trecutul și să accept eșecurile propriului tată. Ți s-a întâmplat vreodată să te uiți în urmă și sentimentele tale să fie așa de evidente, iar gândurile să-ți pară clar niște minciuni?

— Da, îi răspund, pentru că și eu îi datorez sinceritate, chiar dacă nu mi-a câștigat încă încrederea.

John dă din cap, recunoscător.

— Totul s-a destrămat după ce s-a născut fiica mea, îmi explică. Fosta mea soție m-a convins cumva să facem un copil și, în momentul în care am văzut-o pe Stella la maternitate, mi-am dorit să mă pot întoarce în timp, să asist la momentul în care a venit Phineas pe lume.

— De ce îi zici Phineas, în loc de Finn sau de Finny? îl întreb.

Povestea lui mă face să-mi pun atât de multe întrebări, dar asta mă sâcâie cel mai tare.

John roșește în obraji.

Roșește așa cum ar fi roșit fiul lui — nu un roșu puternic, ci mai degrabă un roz care îi scoate în evidență oasele delicate ale feței și părul auriu.

— Tot vorbeam cu oamenii și mi-am dat seama că nimeni nu-i spunea așa. Dar Phineas a fost numele bunicului meu.

— Angelina l-a botezat după bunicul tău?

Scan with **Fast Scan**

Ideea mi se pare așa de șocantă, încât nu știu dacă să-l cred sau nu.

— Nu chiar. Nu l-am cunoscut niciodată pe bunicul meu, iar tatăl meu a fost alcoolic. Dar, când eram mic, nemernicul de taică-meu îmi spunea povești despre cât de minunat era tatăl lui, cum se duceau la pescuit și cum îi dădea sfaturi de viață înțelepte. I-am spus Angelinei că am crescut doar cu mitul unui tată — pe care în realitate nu l-am avut — și că singura brumă de bine pe care o am în mine vine, probabil, de la un bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată.

— Așa că și-a botezat fiul după ceea ce ai bun în tine, termin eu ideea în locul lui.

Dă din cap confirmând.

— Poate a crezut că fiul ei era singura brumă de bunătate care avea să vină vreodată din mine. Când i-am văzut numele pe certificatul de naștere, mi-am dat seama că Angelina a vrut să fie poetică, nu malițioasă.

— Și, după ce s-a născut și fiica ta, n-ai mai putut să te minți singur...

Nu vreau să-mi distrag atenția de la defectele lui.

— Nu, n-am mai putut.

Se joacă cu paharul de martini de pe masă, dar nu mai cere altul.

— Dar el avea aproape paisprezece ani deja și m-am gândit că era probabil prea târziu. Am intrat în depresie. I-am cumpărat mașina în anul următor...

Facem o pauză și ne gândim la mașina lui roșie, la mașina pe care a iubit-o și care a fost martoră la moartea lui. Masina în care i-am admirat trăsăturile luminate de beculețele bordului și unde mi-am dorit așa de mult să-i șoptesc cele două cuvinte care ne-ar fi schimbat viața.

Cum vrei.

— Ești bine? mă întreabă John.

Scan with **Fast Scan**

Amintirea mi se înceţoşează de lacrimile pe care mi le reţin. Inspir adânc, dar pare mai degrabă că o să izbucnesc în plâns, nicidecum că o să mă calmez.

— Apropo, îi şoptesc, a iubit nenorocita aia de maşină.

— Un lucru bun am făcut şi eu.

Când râd, lacrimile reţinute adineauri îmi curg pe obraji şi altele nu-mi mai vin. Mă şterg discret la ochi, cu grija machiajului, şi mă uit la John. Îngrijorarea blândă din ochii lui aproape că-mi topeşte hotărârea de a continua să-l pun la zid.

— Ştiu că mai avem multe lucruri de discutat, dar pot să te întreb cum te simţi? E totul bine cu...

— Mâine fac marea ecografie. Cea care are scopul să ne asigurăm că bebeluşul are tot ce trebuie ca să fie viu.

— O să afli şi sexul?

— Nu ştiu. Nu m-am hotărât.

Îmi aduc aminte că astfel de informaţii ar trebui să facă parte din înţelegerea noastră financiară şi încerc să readuc discuţia pe făgaşul de dinainte.

— Deci, pe lângă maşină, de fiecare dată când te simţeai vinovat, puneai bani deoparte pe numele lui Finny?

— Da, am documentele cu mine, dacă vrei să te uiţi peste...

— Anul trecut, de Ziua Recunoştinţei, Finny a venit la tine să-ţi cunoască soţia şi fiica, apoi ai dispărut din nou. Ce s-a întâmplat atunci?

— Nu ţi-a spus nimic?

Nu. Mi-am dat seama că durerea era prea mare, aşa că nu l-am întrebat nimic.

De data asta, John ia o gură mare de băutură înainte de a vorbi.

— Fosta mea soţie a ştiut de la început despre Phineas. Cred că se gândea la el ca la o anecdotă

Scan with **Fast Scan**

amuzantă din zilele mele de cuceritor. Dar, când ne-a văzut împreună, totul a devenit real pentru ea.

Îmi imaginez cât de șocant trebuie să fi fost să-i vadă pe Finny și pe John unul lângă celălalt, să stea la aceeași masă cu versiunea mai tânără a soțului ei, lângă fiica pe care o considerase mereu unicul lui copil.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost...

Mai ia o gură de martini și pune paharul pe masă.

— A fost rece cu el, cred că aș putea spune. A făcut tot ce a putut să-i arate clar că ea, cu Stella și cu mine suntem adevărata familie. Și eu n-am făcut nimic, Autumn.

Nu clipește în timp ce recunoaște asta, apoi continuă:

— Ar fi trebuit să zic sau să fac ceva, măcar când am rămas singuri. Dar căsnicia era oricum pe butuci și-mi imaginam că o să-mi pierd și al doilea copil dacă o să încerc să reiau legătura cu primul și...

Apare chelnerița cu salatele noastre. A mea e cu alge de mare și fâșii de castravete, seamănă cu un bol de spaghete verzi. Salata lui John e predominant roșie. Mă trezesc comandând și friptură, și homar și mă întreb dacă nu cumva o să leșine chelnerița dacă îi cer la final o pungă în care să iau la pachet ce nu pot să mănânc. Înainte să plece, îl întreabă pe John dacă mai vrea un martini. Ezită și zice că deocamdată nu, poate după ce ne aduce antreurile.

După ce pleacă, ne uităm unul la celălalt. Conversația noastră a fost întreruptă într-un punct pe care nu mai are sens să-l continuăm. Știm amândoi cum l-a abandonat din nou pe Finny. Știm amândoi că n-a participat la ceremonia de absolvire și că n-a dat niciun semn vara trecută. Știm amândoi cum se termină povestea.

Scan with **Fast Scan**

— Nu vreau să mă simt de parcă-ți vând copilul, îi zic, în cele din urmă.

Închide ochii și dă din cap.

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât înțeleg mai bine că a fost o mișcare disperată și manipulatoare, Autumn. Ți-am fluturat în față banii care aparțin, de drept, copilului tău. Tocmai de-asta am adus azi toate actele. Banii sunt ai tăi și ai copilului, chiar dacă decizi să nu mă mai vezi vreodată.

Ia o servietă de sub masă și scoate un plic, pe care îl pune pe colțul mesei.

— Mulțumesc, îi spun, deși încă nu sunt sigură că pot să am încredere în el; poate e un alt gest manipulator.

— Orice îmi poți da, zice el, o să accept. Și dacă vrei să nu-ți cunosc niciodată copilul, o să accept și asta. Tot ce-ți cer e ca azi să rămâi cu mine la prânz și să-mi povestești despre fiul meu.

— Să-ți povestesc despre Finny?

Înghite în sec și ochii i se umezesc.

— M-am întâlnit cu tot felul de oameni care l-au cunoscut. Mi-am tot luat notițe și chiar am înregistrat unele conversații. Acum câteva săptămâni, am ieșit la prânz cu antrenorul lui de fotbal și cu câțiva dintre colegii lui de echipă.

Scoate un dosar mult mai mare din servietă și începe să-l răsfoiască.

— M-am întâlnit cu profesori, unii chiar din școala primară, care mi-au povestit cum era. M-am întâlnit cu colegi și cu părinți care au luat legătura cu mine, apoi cu Sylvie Whitehouse și am...

Se uită la mine.

— Cum se simte? întreb.

— Se vindecă. Sper că știi că-și dorește ca și tu să faci același lucru.

Scan with **Fast Scan**

— Sincer, sunt surprinsă că nu mă urăște. Mi se pare că ar avea tot dreptul.

— E incredibil de matură pentru vârsta ei, zice John. Mi-a spus că mă înțelege când vorbesc despre cum m-am uitat în urmă și mi-am dat seama că m-am mințit în ceea ce-l privește pe Phineas pentru că, atunci când s-a uitat și ea în urmă, și-a dat seama că știa că vă stătea vouă în cale.

— Dacă o mai vezi, spune-i că ne stăteam singuri în cale. Și că mă bucur să aud că se vindecă.

Dă din cap și mi se pare că se întreabă dacă o să mă mai vadă vreodată.

— O să am și eu nevoie de o parte dintre poveștile pe care le aduni. Și Jack încearcă să facă rost de poze de la diverși oameni. Poate reușim să facem o carte pentru copil.

— Phineas zicea mereu că ești o scriitoare excelentă.

— Ei bine, de dragul autenticității, ar trebui să păstrăm cât mai mult din vocile originale, dar pot să editez puțin textele, ca să fie mai clare, să aranjăm evenimentele în ordine. Cred că va fi foarte utilă experiența ta despre cum mitologia unei figuri paterne poate să modeleze un copil.

Când chelnerița ne aduce antreurile, John nu mai comandă un martini. Oricum nu mai avem loc pe masă, cu toate documentele pe care le-a întins. Împreună construim o altă moștenire pentru copilul lui Phineas.

Scan with **Fast Scan**

Paisprezece

— Autumn, ai buzele albastre, îmi zice mama. O să se sperie doctorul când o să te vadă.

Așteptăm să mi se facă ecografia. Mama a luat deja un prosop alb și s-a apucat să-l umezească.

— Claire, alea sunt ca să șteargă gelul după ecografie, o atenționează mătușa Angelina.

— Trebuie să mă lași să termin dulciurile astea mai întâi, zic și ridic pachetul prețios de bomboane pe care Finny mi l-a cumpărat acum multe luni.

La început, m-am gândit că o să le păstrez pentru totdeauna, că o să le mângâi ca pe un săculeț cu monede de aur. Dar, într-o zi, m-a cuprins o poftă! Corpul meu cerea pudră colorată și dulce. Corpul meu avea nevoie de asta, pentru copil — asta îmi spunea. Poate chiar copilul îmi spunea că are nevoie de asta. Și chiar dacă știam ce mi-ar fi zis Finny, viitorul student la Medicină („*Problema cu teoria asta e lipsa de orice valoare nutritivă, Autumn*"), știam și că, dacă ar fi fost în viață, s-ar fi informat și ar fi aflat că ce mănâncă mama influențează aroma lichidului amniotic din uter. Probabil că ar fi trebuit să accepte că, poate, cumva, corpul meu îmi cerea să-i dau copilului ceva delicios.

Când mi-am imaginat conversația, am început să plâng și, în timp ce plângeam și mâncam pudra de bomboane, am numărat restul pachetelor. Ca să influențez lichidul, probabil că ar trebui să mănânc o cutie întreagă deodată, or, aveam suficiente pachete cât să fac asta o săptămână.

Scan with **Fast Scan**

De-asta e atât de important să termin ultimul pachet albastru înainte să vină doctorul: ca să pot să împart cadoul lui Finny cu copilul.

Mama vine la mine cu prosopul umed, dar îi dau mâna laoparte.

— Mamă...

— Bună, bună! zice o femeie în halat de doctor, când intră în cabinet.

— Nu face infarct. Doar a mâncat bomboane, îi explică mama.

Angelina oftează și se scarpină pe frunte.

— Am terminat! le anunț și chiar așa este, și-mi dau seama cât de copilăroasă par în situația asta.

Iau prosopul din mâna mamei și mă șterg la gură.

— O să trebuiască să-ți mai aducem un prosop pentru mai târziu, zice doctorița, în timp ce se așază cu un oftat pe scaun.

— Scuze! Am avut niște pofte groaznice.

— E-n regulă. Mai sunt destule prosoape în dulap. Numele meu e Jackie și o să mă ocup de ecografia principală, apoi o să vină doctorița ta și o să-ți explice ea imaginile, dacă e nevoie. E prima ta sarcină?

— Ăăă, da, normal! zic, roșind.

— O, scumpo, am văzut câteva fete de vârsta ta care erau deja la al treilea copil. Ce-ai zice să te întinzi pe spate... așa. Și ridică-ți tricoul... perfect!

Se întoarce și se uită la ecranul din fața ei, apoi apasă pe niște butoane.

— La cum văd eu lucrurile, nu contează câți ani ai când faci copii sau câți copii faci, atâta vreme cât ai grijă de ei. OK, ca să confirmăm câteva lucruri, ești Davis Autumn R., născută pe 28 septembrie...

După alte câteva întrebări, Jackie îmi pune un gel albăstrui pe burta din ce în ce mai mare, se uită la mine și zâmbește, sincer entuziasmată.

— Ești pregătită să-ți vezi copilul? mă întreabă.

Scan with **Fast Scan**

Mama și mătușa Angelina chițăie la unison într-un colț, în timp ce eu șoptesc:

— Sunt pregătită.

Apasă sonda cu fermitate pe burta mea. Văd niște pete negre și albe pe ecran, apoi...

— Uite-l, zice Jackie. Deja pozează pentru cameră. Ar trebui să fac poza până nu se mișcă. Merită s-o păstrezi.

Șoptește ceva și aud zgomotul tastelor. Le aud și pe mame plângând în spatele meu, dar altfel, foarte distant.

Finny, îi zic. *Ăsta e copilul nostru.* Îmi înghit nodul din gât, ca și cum chiar i-aș spune asta cu voce tare. *Chiar am făcut un copil.*

Piciorul — piciorușul copilului nostru — zvâcnește și simt o furnicătură, aceeași furnicătură despre care mi-am tot pus întrebări săptămânile astea.

Am simțit copilul nostru mișcându-se, Finny.

— Am salvat-o pe-asta ca s-o printăm. Acum e timpul să-mi fac treaba. O să mă mut aici și o să încep să măsor capul și creierul....

Cât timp lucrează, ba mă ignoră, ba îmi explică ce face. De câteva ori, îmi face semn spre imaginile mai clare — spatele curbat sau piciorușele strânse la piept, cu toate cele zece degete.

Mamele încă mai scâncesc, printre șușoteli care sugerează fericirea. Le-am zis că, pe de o parte, voiam să vină cu mine, dar că, pe de altă parte, nu, pentru că e un moment pe care ți-ai imaginat dintotdeauna că o să-l împărtășești cu tatăl copilului... dar nici nu voiam să fac asta singură.

Situația e OK. Ele sunt cu mine aici, mă sprijină, dar recunosc că mi-aș fi dorit foarte mult ca Finny să fie aici, alături de mine.

Scan with **Fast Scan**

— Mi-ai spus dacă vrei să afli sexul copilului și am uitat eu? mă întreabă Jackie. Sau am uitat să te întreb?

— Nu m-ai întrebat. Dar nu m-am hotărât încă dacă vreau să știu.

Subiectul ăsta a fost o reală controversă în familia noastră. Angelina crede că e important să stabilești o conexiune cu copilul, fără să te gândești la identitatea de gen. Mama crede că e important să ai timp să planifici ședințele foto.

Nu știu ce ar fi vrut Finny.

Mi-ar spune că cel mai bine ar fi să fac ce-mi dă încredere că voi deveni o mamă bună, dar ar fi sperat să aleg totuși ceva.

Nu știu ce să aleg.

Nu aș fi ales ce ar fi vrut el, dar aș fi luat în calcul dorința lui și urăsc faptul că nu știu.

— Dacă nu vrei să știi, poți să nu te uiți, zice Jackie, dar oricum nu trebuie să-mi mut privirea, pentru că am ochii plini de lacrimi.

Închid ochii, ca să-mi stăvilesc lacrimile, și o întreb:

— Poți să-mi scrii pe o foaie? O să mă hotărăsc mai târziu.

— Sigur, acceptă Jackie. Vrei să-ți dau plicul ție sau cuiva din familie?

— Îl iau eu, intervine mama, în timp ce Angelina adaugă:

— Pot să-l ascu...

— Dă-mi-l mie, îi zic lui Jackie. Mătușă Angelina, nu te pricepi așa de bine cum crezi la ascuns lucruri, iar tu, mamă, știm cu toții că tu l-ai deschide. Mă mir că nu te-ai uitat când a zis Jackie să nu ne uităm.

— Angelina m-a pus să-mi acopăr ochii, bombăne mama.

— Adică ți-am acoperit eu ochii, Claire, se ciondănesc ele, ca de obicei.

Scan with **Fast Scan**

Diferențele de temperament au fost mereu liantul prieteniei lor.

— Până acum, totul arată bine. Copilul are organe genitale, care nu vor fi dezvăluite deocamdată. Dar să nu te mire dacă doctorița ta o să-ți modifice data nașterii după ce o să se uite la măsurătorile mele, probabil că o să fie cu câteva zile mai târziu decât estimarea inițială.

Începe să mă cuprindă panica.

— Dar, ăăă... știu exact data la care a avut loc... ăăă... evenimentul... ăăă... conceperea copilului. Dacă bebelușul pare prea mic...

Se întoarce spre mine.

— Nu e prea mic. Bebelușul e de dimensiuni normale. Dar conceperea propriu-zisă poate să aibă loc fie la câteva minute după eveniment, cum i-ai zis tu, fie câteva zile mai târziu. Judecând după dimensiunea copilului tău, aș zice că a fost conceput la mai bine de două zile după eveniment.

— Ah!

În cabinet se lasă liniștea și-mi dau seama că și mamele procesează informația asta odată cu mine.

— S-ar putea ca următoarele zece minute să fie cam plictisitoare, mă anunță Jackie. O să mă uit la abdomenul copilului și o să mă asigur că are toate organele și că sunt de dimensiunea potrivită. N-o să vezi mare lucru pe ecran.

— OK, zic și deja îmi mut privirea, gândindu-mă la cum data conceperii e așa de diferită de ce îmi închipuiam eu.

Credeam că acest copil e tot ce a mai rămas din povestea noastră de dragoste, dar nu e deloc așa. Când a murit, mai era o urmă de Finny în mine și de-abia după ce a murit, când eu plângeam sau urlam, când sufletul meu striga după sufletul lui, a început să se formeze în mine copilul lui Finny.

Scan with **Fast Scan**

Copilul ăsta nu e tot ce a mai rămas din povestea noastră de dragoste. Copilul ăsta e continuarea poveștii noastre.

Simt iar o furnicătură în mine și mă uit pe ecran, să văd dacă se mișcă ceva, și văd o inimă.

Mă miră că o recunosc și poate că mă înșel, dar pare să aibă forma unei inimi umane, care nu arată deloc ca imaginea pe care o vedem pe felicitările de Sfântul Valentin. Întorc capul spre Jackie, să-i spun că recunosc inima, când văd că se încruntă ușor.

Nu se încruntă foarte tare. Nu pare speriată, ci e figura unui om concentrat, ca un mecanic când îi este descris sunetul pe care îl scoate un motor.

În spatele meu, le aud pe mama și pe mătușa Angelina vorbind despre faptul că, dacă nu știm sexul copilului, asta înseamnă că mama are voie să cumpere haine de la magazine mai scumpe.

— Au mai multe opțiuni de haine neutre, zice ea.

— E totul bine? o întreb pe Jackie, suficient de tare cât să mă asigur că mă aud și mamele.

Brusc, tac amândouă.

— Da, răspunde Jackie, la fel de concentrată. Dar trebuie să mai fac câteva poze cu inima copilului tău, însă se tot mișcă. Cred că bomboanele pe care le mâncai încep să o afecteze...

— De ce trebuie să-i mai faci câteva poze la inimă? întreb.

Jackie se uită la aparat, înainte să se uite la mine. Deschide gura.

— Ai zis cumva „să *o* afecteze“? întreabă mama.

Jackie face ochii mari și se uită când la mine, când la mama.

— E-n regulă, o liniștesc eu. Poți să ne răspunzi amândurora. Dar mai întâi mie.

— O să-ți explice totul doctorița ta, zice Jackie. Nu am calificarea necesară să-ți dau detalii, dar îți pot

Scan with **Fast Scan**

spune că cel mai probabil o să fie bine. Și da, e fetiță. Și e absolut perfectă, cu excepția acestui lucru mărunt, care probabil că o să fie în regulă. OK, Autumn?

— OK, zic și dau din cap, ca să-i arăt că sunt bine, pentru ca ea să se poată întoarce la treaba ei, să facă pozele de care are nevoie.

— Mamă, mătușa An..., încep să zic, dar amândouă sunt deja lângă mine.

Mama mă ia de mână și Angelina îmi pune o mână pe umăr și plângem și zâmbim toate, pentru că eu și Finny vom avea o fetiță și probabil că o să fie bine.

Probabil.

Scan with **Fast Scan**

Cincisprezece

Lui Finny i-ar fi plăcut priveliștea asta. Poate „priveliște“ e o exagerare. E strada pe care am crescut, dar lumina soarelui o face să pară vibrantă, așa cum nu se întâmplă în fiecare an, iar anul ăsta Finny nu e aici s-o vadă.

Respir adânc, ca să suport durerea.

Trebuie să mă obișnuiesc cu lucrurile pe care Finny și-ar fi dorit să le vadă, pentru că, sper, probabil că o voi vedea pe fetița noastră tot restul vieții mele.

Are o gaură mică în inimă.

Uneori, găurile astea se închid singure, înainte ca bebelușul să se nască.

Uneori, gaura devine mai mică, dar nu se închide de tot până pe la un an, însă e suficient de închisă încât să nu fie o problemă.

Și, uneori, e o problemă.

Uneori, copiii se duc la culcare și nu se mai trezesc.

Uneori, copiii au nevoie de operații care să le salveze inimile micuțe.

E prea devreme să știm cum vor sta lucrurile cu copilul meu și al lui Finny. Doctorița mi-a zis că a tratat femei ai căror fetuși aveau găuri mai mari în inimă decât fetița mea, copii care sunt acum la liceu sau la facultate.

Deocamdată, o să fac niște ecografii suplimentare, ca să contorizăm dimensiunea găurii, să ne dăm seama ce e de făcut. Angie o să vină cu mine la următoarea programare. Mă gândesc s-o întreb și pe Brittaney dacă vrea să vină cu mine la cea de după.

Scan with **Fast Scan**

N-o să pot să mă mai plimb foarte mult, nu pentru că o să devin prea mare, ci din cauza frigului.

E Ziua Recunoștinței și nu e mereu așa de frig în St. Louis. Se întâmplă des ca trandafirii să fie încă înfloriți, chiar și după ce frunzele își schimbă culorile, dar nu și anul ăsta. Anul ăsta, trandafirii și-au îndeplinit misiunea, au înflorit la timpul lor și și-au acceptat soarta.

Am rupt câțiva trandafiri morți din grădina mamei mele și i-am împrăștiat în timp ce m-am plimbat și am vorbit încet cu copilul nostru.

Iau o pauză de la roman, nu pentru că simt nevoia să plâng, ci pentru că simt nevoia să gândesc. Simt că Izzy și Aden ar trebui să se certe mai des, astfel încât cititorul să înțeleagă că iubirea lor e adevărată. Am început să discut acțiunea cu bebelușul, care, în momentul ăsta, e un ascultător foarte bun.

— Vreau să includ o ceartă pe tema balului, îi explic, dar nu pare natural, iubita mea.

M-am gândit să-i spun așa într-o dimineață, când m-am trezit dintr-un vis frumos, pe care însă nu mi l-am putut aminti.

Cât despre numele ei adevărat, încă n-am luat o decizie. Mă îndoiesc că o să mi se arate în vis. Mama scrâșnește din dinți de nerăbdare. Sunt atât de multe lucruri gravate și imprimate, personalizate și cu monograme pe care e disperată să le cumpere! E bine că mă ocup eu acum de micul card auriu.

Mătușa Angelina mă ajută și mai puțin când vine vorba de nume și-mi spune că-i place oricare dintre cele pe care le propun, chiar și cele ridicole. Îmi place să-mi povestească despre ea că a avut o listă lungă de nume și că, după ce s-a născut bebelușul, i le-a citit. I s-a părut că cel mai bine a reacționat la numele Phineas și la ideea că familia ar putea să-i spună Finny. Uneori spune că a dat din picioare, alteori că a

Scan with **Fast Scan**

gângurit, uneori ambele, dar crede cu tărie că el și-a ales numele.

Nu i-am spus că știu cum a ajuns numele pe lista ei, dar, la un moment dat, o să vorbesc cu ea despre asta. Acum sunt ușurată că a acceptat situația pe care am negociat-o cu John, cu veștile și vizitele ocazionale pe care le-am plănuit. Am fost amândouă de acord că vom fi alături de ea, dacă îi va frânge și ei inima.

Deocamdată, l-am sunat pe John să-i spun că o să avem o fetiță și i-am zis despre problema la inimă. A tot repetat că-și permite să mă trimită la cei mai buni doctori și m-a mirat până și pe mine încrederea cu care i-am spus că probabil o să fie totul bine.

— Sunt deja atât de mulți oameni care au grijă de ea! l-am asigurat. Dacă are o problemă congenitală, atunci are noroc să aibă în jurul ei doctori și oameni care o iubesc.

Când mă apropii de casă, văd mașina lui Jack pe alee. În ultima vreme, mie, mamei și mătușii Angelina ne-a fost mai ușor să vorbim despre ce avem nevoie când plângem după Finny și am fost toate de acord că locul gol de la masă ne împiedica să vorbim despre Ziua Recunoștinței. Când Jack a venit să adune frunzele cu grebla de pe peluza noastră, l-am întrebat dacă ar vrea să participe la două cine de Ziua Recunoștinței, dar ne-a spus că, la cât de plină o să fie casa lui cu frații lui și cu soțiile și copiii lor, ar prefera să petreacă ziua cu familia noastră. A părut bucuros că are o scuză să scape din locul acela care o să arate ca o casă de nebuni.

E greu să explic de ce o să mă ajute să-l văd pe Jack, dar sunt sigură de asta și de-abia aștept să-i spun că o să am o fetiță. Va trebui să-i spun și despre gaura din inimă și cum probabil va fi bine, *probabil*, dar cred că încep să mă pricep la asta.

Scan with **Fast Scan**

Am vorbit cu Jack la telefon ieri, dar vreau să-i spun lucrurile astea în față. În plus, nu mi s-a părut un moment bun.

— Deci... ăăă, a zis el. Sper că nu e prea ciudat că-ți vorbesc despre asta, dar cred că ar trebui să afli înainte să vin la cină mâine, în cazul în care ți se pare o problemă. Se întâmplă ceva cu Sylvie și cu mine.

— Se întâmplă ceva?

— Păi, umbrela ei era la mine și, când m-am dus să i-o duc înapoi, s-a întâmplat ceva, continuă Jack. Și cred că o să se tot întâmple. Știu că e o situație foarte ciudată, dar am vrut să știi... ți se pare o problemă?

— Chiar nu e. Da, mi-a zis câteva lucruri nepoliticoase în liceu. Și ce? E vina mea că eu și Finny nu am fost împreună, nu a ei. Mă bucur pentru voi, Jack, și cred că și Finny s-ar bucura.

— Serios? Pentru că m-am tot întrebat dacă nu facem ceva greșit.

Nu mi s-a părut deloc greșit. Mi s-a părut că are sens. I-am zis că singura mea grijă, dacă va deveni ceva serios, e să nu fie ciudat pentru el să facă parte din viața bebelușului. A zis că o să vorbească despre asta cu Sylvie, înainte să devină ceva serios. Că și bebelușul e important pentru el. M-am surprins zâmbind. Lua în serios posibilitatea ca lucrurile să devină... serioase.

Am fost oarecum impresionată de maturitatea de care au dat dovadă Sylvie și Jack. Așa că le-am răspuns Sashei și lui Jamie. Le-am spus că pot să înceteze să-mi mai scrie ca să mă roage să-i iert. I-am iertat deja. Am învățat că viața și inimile sunt complicate. Însă chiar dacă i-am iertat, le-am explicat că nu vreau să-mi mai scrie. A venit momentul să mă concentrez la viitor și, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat între noi, între ei, am nevoie ca relația

Scan with **Fast Scan**

noastră să rămână în trecut, în copilăria noastră, când am făcut greșeli și am supraviețuit.

Deocamdată, la începutul vieții mele de adult, mă înconjor de oameni care sunt legați cumva de Finny, așa cum sunt și eu. Cum sunt și Jack, mama, mătușa Angelina și chiar și John. Și de oameni care-mi dau sfaturi bune și care țin la mine, ca Angie și Brittaney.

Jack m-a văzut apropiindu-mă și mă așteaptă în vârful dealului. Ridică mâna să mă salute și fac și eu același lucru.

Știu că vor fi zile când voi simți că nu am niciun viitor.

Dar, cel puțin azi, simt că Finny e în continuare alături de mine.

Scan with **Fast Scan**

Mulțumiri

Toate mulțumirile mele merg spre Gina Rogers, o povestitoare extraordinară și muza care l-a readus pe Finny la viață.

Îi mulțumesc și agentei mele, Ali McDonald, și tuturor celor de la 5 Otter Literary. Doamnelor, sunteți extraordinare.

Annette Pollert-Morgan, nu aș fi reușit să fac asta fără tine. Mă rog, poate aș fi reușit, dar n-aș fi fost la fel de mândră de cartea asta fără dragostea ta, uneori dureros de sinceră.

Familia mea m-a sprijinit așa de mult în toate momentele frumoase și grele din cariera mea. Rob, Austin, mama și tata, Elizabeth, vă mulțumesc pentru tot. Cuvintele sunt de prisos.

Fiul meu, Percy, a fost foarte răbdător cât timp am scris cartea asta. De curând m-a întrebat dacă, odată ce o să termin romanul, o să trebuiască să mai scriu vreodată.

Scan with **Fast Scan**